Chương 141: Thứ này hẳn là lập tức sản xuất hàng loạt

Vương Trung nhìn pháo binh đẩy pháo lên vị trí, hơn nữa hoàn thành lắp đạn.

Pháo thủ cúi chào Vương Trung: "Tướng quân, bắn xong xuôi, xin chỉ thị!"

Vương Trung trước tiên quay đầu xác nhận các nghiên cứu viên đã thay người giả hay chưa. Việc này là để tiện cho việc phán đoán tình huống bị hủy hoại, dù sao lần kiểm tra trước nòng 75mm bắn đạn nổ mạnh đã làm cho giáp bảo vệ bên trong bị hư hỏng, mảnh vỡ làm người giả bị thương.

Sau khi xác định nhân viên nghiên cứu phát ra tín hiệu "hoàn thành thay đổi", Vương Trung nói với pháo thủ: "Ngắm chuẩn một chút, khai hỏa."

"Vâng!"

Vương Trung vừa cầm lấy kính viễn vọng, pháo thủ liền khai hỏa, Vương Trung thậm chí còn không kịp nhìn đến góc nhìn.

Kính viễn vọng có thể nhìn thấy rõ ràng đạn pháo đánh vào mặt chính của xe số hai, tuy rằng bị bắn bay, nhưng vẫn để lại một vết xước rõ ràng.

Các nhà nghiên cứu lập tức xông lên, kiểm tra người giả bên trong chiếc xe, không lâu sau bên kia đã phát ra tín hiệu "bên trong không bị hư hại, có thể tiếp tục kiểm tra".

Vương Trung: "Tiếp tục khai hỏa.

Vừa dứt lời pháo thủ liền khai hỏa, phát thứ hai bắn cao, sượt qua nắp xe bay mất.

Vương Trung: "Làm sao vậy?"

Tướng Zinov nói: "Tình huống bình thường, tốt nhất là cố định lại kính ngắm một lần nữa, tôi đang nói đến kính ngắm của pháo 76."

Vương Trung cau mày: "Ý của anh là kính ngắm vừa bị chấn động hỏng sao?"

Vị tướng còn chưa mở miệng, Anatoly đã lên tiếng trước: "Bị chấn động lệch rồi, cũng có thể là do giá pháo bị chấn động tạo ra chút sai sót nhỏ, trang bị của chúng ta chỉ cần là bộ phận tinh vi sẽ đều có vấn đề này. Tôi biết đội pháo phản lực có người thà rằng dùng nòng pháo nhắm vào kẻ địch, cũng không cần dùng ống ngắm không đáng tin cậy."

Vương Trung: "Dùng nòng pháo nhắm vào kẻ địch có phải quá mức hay không, dù sao ống ngắm cũng đáng tin hơn nòng pháo chứ?"

Anatoly dang hai tay ra: "Biết đâu mục tiêu ở gần thì nòng pháo sẽ đáng tin cậy hơn."

Lúc này mục tiêu bên kia đã kiểm tra xong, phát này cũng không bắn xuyên, người giả bên trong không hề hấn gì.

Mà bên phía pháo thủ cũng dựa theo đề nghị của vị tướng vừa rồi kiểm tra xong ống ngắm, hướng Vương Trung báo cáo: "Ống ngắm không có vấn đề, vừa rồi hẳn là sai sót bình thường."

Vương Trung lắc đầu, nếu như ở trong trò chơi xe tăng, vậy thì vòng tròn đứt nét xung quanh tâm ngắm này lớn đến mức nào (đại diện cho phạm vi rơi của đạn pháo).

"Tiếp tục bắn!"

"Vâng!"

Phát thứ ba lập tức được bắn ra, lần này trúng phải tấm chắn pháo của xe số hai. Bởi vì không thấy đạn bị bật ra, trái tim Vương Trung thót lên.

Rất nhanh, kết quả kiểm tra đã tới: Hệ thống nâng hạ nòng pháo bị kẹt lại, nhưng pháo không bị hỏng, cần thời gian sửa chữa hệ thống nâng hạ nòng pháo.

Vương Trung quay đầu nói với Korin: "Phần bảo vệ của tấm chắn pháo còn phải tăng cường, nhưng không gây thương vong cho thành viên, coi như không tệ."

Korin: "Tôi muốn đi xem tình hình hư hỏng của tấm chắn pháo."

Vương Trung: "Được, chúng ta cùng đi. Pháo thủ, tạm dừng bắn."

Một lát sau, Vương Trung và Korin dẫn một đám người đến chiếc xe số hai cách đó 800 mét.

Có thể nhìn thấy trên tấm chắn pháo có vết lõm do đạn pháo để lại.

Korin đẩy mắt kính: "Có vẻ như đạn pháo đã trực tiếp đánh vỡ một phần giáp bảo vệ của tấm chắn pháo."

Hắn tiến sát vào tấm chắn pháo, cẩn thận kiểm tra phía sau, sau đó thở dài: "Tấm chắn pháo bị biến dạng, kẹt vào hệ thống nâng hạ nòng pháo, quả nhiên giống như tôi dự đoán, tấm chắn pháo quá mỏng."

Vương Trung: "Ngay từ đầu ông đã biết tấm chắn pháo rất mỏng sao?"

"Đúng vậy."

Korin giơ tay lên, vừa khoa tay múa chân vừa giải thích: "Vị trí của tháp pháo xe tăng nằm trên thân xe, cho dù tháp pháo của T34 có đặt ở phía trước, cũng rất dễ dàng điều chỉnh trọng tâm nằm ở giữa xe tăng. Trên thực tế, tháp pháo của T34 được đặt ở phía trước, là để cân bằng động cơ và trọng lượng của bình xăng.

"Nhưng chiếc xe này thì khác, nó không có tháp pháo, toàn bộ pháo được đặt ở phía trước thân xe, hơn nữa phía trước thân xe lại được bố trí giáp bảo vệ dày như vậy, còn có cả hệ thống nâng hạ nòng pháo cùng hệ thống

quay pháo, cho nên chiếc xe này rất khó phối trọng lượng.

"Tôi sợ nếu tăng trọng lượng của tấm chắn pháo sẽ khiến hệ thống treo bánh trước bị đè hỏng."

Vương Trung: "Thì ra là như vậy."

Hắn chợt nhớ tới, chiếc Jagdtiger của Đức Quốc xã bên kia Trái Đất, cũng đặt khoang chiến đấu ở giữa thân xe, lúc ấy hắn không hiểu vì sao lại thiết kế như vậy, hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ đây là vì phối trọng lượng, pháo 128 mm cùng giáp bảo vệ đặt chung một chỗ quá nặng.

Vương Trung: "Chờ một chút, hệ thống nâng hạ nòng pháo và hệ thống quay pháo này là chạy bằng điện sao?"

Korin: "Dùng áp suất, đổi thành chạy điện có thể giảm trọng lượng, nhưng sản xuất có thể gặp phải khó khăn, hiện tại lượng cung ứng động cơ điện không đủ nhu cầu, phần lớn động cơ điện đều được lắp đặt trên xe tăng."

Vương Trung: "Dùng áp suất rất nặng phải không?"

"Cũng không tính là quá nặng, dù sao hành trình rất ngắn."

"Góc bắn của thứ này là bao nhiêu?" Vương Trung tiếp tục hỏi, hắn muốn cố gắng hết sức hiểu rõ tình huống.

Tuy phát bắn vừa rồi xem như bị tấm chắn pháo và hệ thống nâng hạ nòng pháo "hấp thụ", không gây thương vong cho thành viên, nhưng trên chiến trường lần này chiếc xe này coi như mất đi sức chiến đấu - trên chiến trường đâu phải chỉ cần ấn một nút mười mấy giây là sửa chữa xong.

Cho dù là bị kẹt tháp pháo, loại trục trặc nhỏ nhặt này, cũng phải tốn thời gian rất lâu mới có thể sửa xong, cơ bản có thể coi như là "từ biệt" trận chiến đó.

Cho nên Vương Trung muốn cố gắng hết sức tránh để xảy ra tình huống này.

Đối với câu hỏi của hắn, Korin lập tức báo cáo số liệu:

"Xoay trái phải mười lăm độ, góc hạ nòng pháo lớn nhất 7 độ, góc nâng nòng pháo 50 độ."

Vương Trung kinh hãi: "Góc nâng nòng pháo cao như vậy?"

Korin: "Kỹ sư hải quân nói đây là một khẩu pháo có thể bắn ở cả hai góc độ cao và thấp, hơn nữa còn có thể bắn đạn pháo theo đường vòng cung."

Thực ra quân đội Liên Xô trên Trái Đất thường có thói quen phân loại SU-85 và SU-152 là pháo tự hành, thực tế thời điểm sử dụng cũng thường xuyên để chúng bắn đạn pháo theo đường vòng cung, thậm chí còn bố trí chúng cạnh các khẩu đội pháo binh bắn đạn pháo theo đường vòng cung, cùng nhau khai hỏa.

Hiển nhiên Ant cũng kế thừa ý nghĩ này, nhưng Vương Trung không có ý định để họ kế thừa - ít nhất chiếc xe 100mm này không được.

Vương Trung: "Không không không, bớt chức năng một chút, hãy làm tốt việc tôi giao, góc nâng nòng pháo 18 độ là đủ rồi, góc hạ nòng pháo có thể tăng thêm một chút, lên 9 độ."

Số liệu Vương Trung đưa ra, chính là phạm vi góc nâng hạ nòng pháo của xe tăng Tiger: -9 đến 18 độ.

"Chuyện này..." Korin do dự.

Vương Trung: "Tôi sẽ thêm nó vào trong các thông số kỹ thuật mà tôi đề xuất. Lúc trước tôi chỉ nói đến góc hạ nòng pháo, thật không ngờ các ông lại muốn dùng nó để bắn đạn pháo theo đường vòng cung."

Hắn nói như vậy, tương đương với nhận lỗi về mình, Korin lập tức tỏ vẻ không có ý kiến.

Vương Trung tiếp tục nói: "Góc nâng hạ nòng pháo và góc xoay trái phải này, cũng không cần dùng áp suất nữa, tháo thiết bị áp suất ra, đổi thành quay tay."

Lần này là tướng Zinov đưa ra dị nghị: "Như vậy phản ứng sẽ rất chậm, nếu gặp phải xe tăng địch ở cự ly gần thì làm sao?"

Vương Trung: "Hãy dựa vào bộ binh yểm trợ để phát hiện xe tăng kẻ địch, không nên giao chiến với kẻ địch ở cự ly gần."

Hắn vừa nói xong, Anatoly liền lộ ra nụ cười khổ: "Lực lượng xe tăng ở đâu ra bộ binh đi theo vậy?"

Vương Trung: "Quân đội của tôi có, hơn nữa còn có cả pháo binh yểm trợ, trung đoàn pháo binh và cả trung đoàn sửa chữa đi theo nữa."

"Oa," Anatoly thốt lên kinh ngạc: "Có thể làm lính xe tăng trong quân đội của ngài thật sự là may mắn. Tôi rốt cuộc đã hiểu vì sao quân đội của ngài lại có nhiều lính xe tăng tiêu diệt được số lượng lớn xe tăng địch đến vậy."

Có lẽ báo chí ở Yekaterinburg đã đưa tin về thành tích của Vương Trung đến phát chán, không biết ai đã khởi xướng, chạy đi phỏng vấn đám thuộc hạ của Vương Trung đã lập được chiến công hiển hách, sau đó những bài phỏng vấn này được thêm mắm thêm muối vào trong các quán rượu, đám lính xe tăng dưới trướng Vương Trung đều trở thành anh hùng xe tăng.

Nghe nói khiến cho lính xe tăng của các đơn vị khác sinh ra tâm lý cạnh tranh.

Vương Trung cũng lười quản những chuyện này, hắn nói với Korin: "Cách sử dụng để tôi lo, nhiệm vụ của ông là chế tạo chiếc xe theo yêu cầu của tôi. Trên thực tế những chiếc xe diệt tăng này nếu như chủ yếu tác chiến ở khoảng cách 1200 mét, quay tay là đủ rồi."

Kẻ địch ở xa, chỉ cần quay tay một góc rất nhỏ, là có thể nhắm trúng mục tiêu, những ai học qua kiến thức hình học đều biết.

Korin: "Được rồi, tôi trở về sẽ cho người tháo động cơ điện, tăng độ dày cho tấm chắn pháo, như vậy thì sẽ không còn lỗ hổng phòng ngự nào ở phía trước nữa."

Vương Trung: "Chờ một chút, ông muốn sửa thiết kế, vậy chẳng phải là phải chế tạo một chiếc xe mới sao? Dù sao việc tháo gỡ hệ thống áp suất phức tạp lắm."

Korin: "Đúng là phải thiết kế lại kết cấu gần buồng đạn, tấm chắn pháo cũng phải điều chỉnh. Kỳ thực có thể kéo hai chiếc này về nhà máy cải tiến, nhưng như vậy rất mất công, chi bằng trực tiếp chế tạo một chiếc mới."

Vương Trung: "Vậy chiếc xe số hai này, tên là gì?"

"Nai sừng tấm." Vasili nhắc nhở.

"Đúng rồi, Nai Sừng Tấm, cứ để nó ở lại trường bắn làm mục tiêu, toàn diện kiểm tra khả năng phòng ngự của nó. Pháo 76 ly bắn vào tấm chắn pháo có thể khiến hệ thống nâng hạ nòng pháo bị kẹt, điều này chúng ta đã biết, tiếp theo tiếp tục kiểm tra xem ở những khoảng cách khác nhau liệu có thể bắn xuyên qua hay không.

"Có khi lại phát hiện ra vấn đề mới, để tổng công trình sư Korin cải tiến."

Vương Trung nói xong, nhìn về phía Korin với ánh mắt dò hỏi, nhưng ánh mắt này hiển nhiên bị hiểu lầm, Korin đứng nghiêm: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

"Có quyết tâm là tốt rồi." Vương Trung nhìn trời: "Trời đã tối rồi, chắc là bắn không chính xác trong điều kiện này đâu nhỉ? Ngày mai thử lại, đưa báo cáo lên bàn cho tôi là được."

————

Ngày hôm sau, buổi chiều ngày 2 tháng 1 năm 915, một bản báo cáo được đưa đến bàn làm việc của Vương Trung.

Căn cứ vào bản báo cáo này, giáp bảo vệ chính diện của pháo tự hành 100mm, ở khoảng cách 500 mét có thể chống đỡ được đạn pháo của pháo chống tăng ZiS-3.

Nhưng mà tấm chắn pháo ở vị trí 600 mét có thể bị bắn xuyên, một khi bị bắn xuyên, chắc chắn hệ thống nâng hạ nòng pháo sẽ gặp vấn đề.

Sau khi rút ngắn xuống khoảng cách 500 mét, dùng pháo 76 ly bắn vào tấm chắn pháo, có khả năng sẽ khiến pháo thủ và người nạp đạn bị thương, thậm chí là hy sinh. Trong mười lần thử nghiệm, có ba lần chỉ có pháo thủ bị thương hoặc hy sinh, hai lần chỉ có người nạp đạn xui xẻo, ba lần cả hai cùng gặp nạn, hai lần còn lại cả hai đều bình an vô sự.

Xe chỉ huy vì có hai "tấm chắn thịt người", ngược lại tỷ lệ sống sót khá cao, chỉ bị thương nhẹ hai lần.

Nói một cách công bằng, nhược điểm này căn bản không tính là gì, nếu trong game, biết đâu nó còn được gọi là "giáp lỗ đen" vì hệ thống nâng hạ nòng pháo và buồng đạn có thể hấp thụ hiệu ứng sát thương của đạn pháo.

Nhưng đây là hiện thực, những kíp lái bị mảnh vỡ găm trúng, nếu không may trúng vào động mạch thì có thể sẽ hy sinh.

Đây đều là những kíp lái được Vương Trung tuyển chọn kỹ lưỡng, đều là lính kỳ cựu, rất quý giá.

Cho nên, việc cải tiến tấm chắn pháo là bắt buộc, dù cho phải hy sinh tốc độ ngắm bắn.

Khoảng 7 ngày sau, Korin đã cho ra đời chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai.

Lần này, kết quả về khả năng phòng ngự rất khả quan, ngay cả khi ở khoảng cách 300 mét, pháo 76 ly cũng chưa chắc có thể bắn xuyên qua giáp bảo vệ chính diện của nó.

Vì vậy, Vương Trung đã hạ lệnh cho người ta kéo pháo cao xạ 85 ly đến, tiến hành bắn thử nghiệm với chiếc xe nguyên mẫu, kết quả cho thấy chỉ cần giữ khoảng cách trên 800 mét, chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai cơ bản không cần lo lắng về loại pháo cao xạ 85 ly do chính Ant sản xuất.

Nhưng pháo 88 ly của Prosen có thể bắn xuyên qua tấm chắn pháo của chiếc xe nguyên mẫu thế hệ thứ hai ở khoảng cách 800 mét, nhưng sát thương đối với người bên trong không lớn, chỉ có một số ít mảnh vỡ lọt vào bên trong khoang chiến đấu.

Sau khi kết quả thử nghiệm được đưa ra, Korin lắc đầu nguầy nguậy: "Không không không, thật sự không thể tăng thêm gì cho tấm chắn pháo nữa rồi. Cậu muốn có khả năng phòng ngự tốt hơn, thì phải chuyển khoang chiến đấu về phía sau. Như vậy, vị trí lắp đặt pháo cũng phải nâng cao lên, nhìn chung sẽ trở nên cao hơn."

Vương Trung dựa theo lời Korin tưởng tượng thử, trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc pháo tự hành chống tăng Ferdinand (hay còn gọi là "voi"), và chiếc pháo tự hành Jagdtiger.

Hai loại xe này có một điểm chung: Cao lớn, chỉ cần đặt ở đó là có thể bị phát hiện từ rất xa.

Nhưng thứ mà Vương Trung muốn là loại xe tương đối thấp, phù hợp để phục kích như Sturmgeschütz III và Panzer IV.

Hơn nữa ở khoảng cách 800 mét, pháo 88 ly chỉ bắn xuyên qua tấm chắn pháo và tạo ra một số mảnh vỡ bên trong xe, so với việc bị xe tăng Tiger bắn một phát là mất mạng, như vậy đã là rất lợi hại rồi!

Đợi đến khi Viện nghiên cứu hóa học và vật liệu dệt may của Vương Trung cho ra đời "lớp lót chống văng mảnh" mà hắn yêu cầu, tỷ lệ sống sót của kíp lái sẽ còn cao hơn.

Nói tóm lại, Vương Trung khá hài lòng với món đồ chơi mới này.

Còn tướng Zinov, người luôn theo dõi sát sao cuộc thử nghiệm vũ khí mới này, cho rằng "phải lập tức sản xuất hàng loạt thứ này".

Đáng tiếc đây là điều không thể, kết quả thử nghiệm sản xuất sau đó cho thấy thời gian sản xuất thứ này gấp 1,3 lần so với T-34M.

T-34M đã không thể thay thế hoàn toàn T-34 vì thời gian sản xuất quá lâu.

Muốn thực sự nâng cao sản lượng của T-34M, phải dựa vào việc Đồng minh Quốc tế chuyển giao công nghệ và thiết bị sản xuất tiên tiến hơn.

Vương Trung hiểu rất rõ, chiến tranh không phải dựa vào "vũ khí tối thượng" hay "vũ khí hủy diệt" mà thắng, khả năng sản xuất là một yếu tố cực kỳ quan trọng trong chiến tranh quy mô lớn.

Vì vậy, hắn chỉ muốn thử xem, liệu việc để cho các đơn vị tinh nhuệ sử dụng loại vũ khí đặc biệt khó sản xuất này có thể tạo ra kết quả khả quan hơn hay không.

Cuối cùng, loại pháo tự hành chống tăng này được đặt tên là SU-100, SU là chữ viết tắt của "pháo tự hành" trong tiếng Ant, 100 đại diện cho cỡ nòng pháo.

Còn Vương Trung đã tự mình đặt cho nó biệt danh: Xoáy nước.

(Hết chương)

Chương 142: Minh quân hào phóng chi viện

Chiến trường tháng 1 năm 915 tương đối yên tĩnh, số thương vong mỗi ngày giảm xuống còn khoảng 10.000 người.

Vào buổi trưa ngày 15 tháng 1, Vương Trung vừa phê duyệt xong tài liệu ở Ủy ban kiểm tra trang bị số 10 đường Hòa Bình, đến Bộ tư lệnh phòng thủ thành phố để lộ mặt, sau đó chuẩn bị đến trường học tiếp tục biên soạn tài liệu giảng dạy, thì điện thoại reo lên.

"Vị tướng Rokossovsky của tôi", đầu dây bên kia là sĩ quan John Wick của Hợp Chủng Quốc, giọng Ant của hắn ta có chút đặc trưng, rất dễ nhận ra, "Chỉ một tiếng nữa thôi, đoàn tàu chở đầy trang bị hạng nặng viện trợ sẽ đến ga, anh không đến xem sao?".

Vương Trung biết quân đội của mình chắc chắn sẽ được bổ sung trước tiên, nhưng cụ thể là bổ sung những gì thì hắn không rõ - thực tế chẳng ai biết sẽ được bổ sung những gì, bởi vì không ai biết tàu vận tải nào có thể cập

bến.

Hiện tại là thời điểm cuộc chiến tàu ngầm của Prosen đang diễn ra ác liệt nhất, cơ quan tuyên truyền của Prosen ngày nào cũng rêu rao về chiến công đánh chìm hàng vạn tấn tàu địch.

Thống kê của quân Đồng minh cũng không lạc quan, Prosen chỉ phóng đại lên gấp ba lần mà thôi. Cho dù không phóng đại, tổn thất của quân Đồng minh cũng rất lớn.

Trước đó, có vài đoàn tàu vận chuyển trang bị hạng nặng đã không thể vượt qua được vòng vây, nên chỉ có thể chuyển đến xe tải, radio,... Còn xe tăng thì một chiếc cũng không có.

Lần này, xem ra cuối cùng cũng có xe tăng cập bến thành công, cho nên trung tá John Wick mới vội vàng gọi điện thoại cho hắn như vậy.

Vương Trung: "Được, tôi sẽ đến ga xem sao."

Thật ra chỉ cần gọi điện thoại hỏi trung tướng Chekhov là Vương Trung có thể biết được đoàn tàu chở theo loại xe tăng viện trợ nào trước khi nó đến, nhưng cảm giác này giống như mở hộp quà mù vậy, điều quan trọng nhất chính là cảm giác hồi hộp lúc mở ra.

Vì vậy, Vương Trung hỏi viên tham mưu đến đón hắn: "Tình hình trong thành thế nào rồi?".

Viên tham mưu lập tức trả lời: "Không quân đã bắn hạ một chiếc máy bay trinh sát của Prosen, xác máy bay rơi xuống công viên cách Cung điện Mùa hè 3 km, không tìm thấy thi thể phi công, chúng tôi đang tổ chức lực lượng truy bắt phi công nhảy dù.

"Ngoài ra không có chuyện gì lớn."

Vương Trung: "Bọn chủ hòa thế nào rồi?"

"Có người phát hiện thấy khẩu hiệu tuyên truyền của bọn chủ hòa trên tiền giấy, chúng tôi đã thu hồi số tiền này rồi."

Vương Trung nhíu mày, chuyện viết khẩu hiệu tuyên truyền lên tiền giấy hắn đã từng gặp trước khi xuyên không, hắn còn tự mình cầm tờ tiền đó đến ngân hàng đổi, ngân hàng lập tức đổi cho hắn một tờ tiền mới có mệnh giá tương đương.

Hành động vừa quen vừa lạ này khiến Vương Trung nhớ đến quê hương. "Tướng quân?" Tham mưu hỏi.

Vương Trung: "Giúp Thẩm Phán Đình truy tra lai lịch tiền giấy, không có chuyện gì khác hắn sẽ đến ga xe lửa."

Tham mưu gật đầu: "Không có chuyện gì khác. Dù sao kẻ địch cũng bị ngài đuổi khỏi biên giới thành thị, chúng ta cũng nhàn rỗi. Nhưng mọi người đều lo lắng tương lai có thể lại tới một lần nữa hay không..."

Vương Trung: "Không, tôi cho rằng sang năm —— tôi nói là năm nay, Prosen sẽ không tiếp tục cố gắng tấn công Yekaterinburg, đối với thủ đô chúng ta mà nói, thời điểm nguy hiểm nhất đã qua. Nhưng chúng ta vẫn có khả năng thua trận chiến tranh.

"Đây chính là nguyên nhân hiện tại mỗi ngày tôi đều xoay vòng vòng."

Nói xong hắn hoạt động bả vai một chút, trên thực tế thời gian ở hậu phương, hắn bận rộn hơn so với ở tiền tuyến đánh trận nhiều: Vĩnh viễn có tài liệu giảng dạy viết không hết, phê văn kiện không hết, lên lớp không hết.

Hắn cũng rất thích như vậy, hận không thể đem kinh nghiệm tổng kết Liên Xô sau chiến tranh trong ký ức của mình, cùng với kinh nghiệm tổng kết quân đội ta đều tận khả năng viết ra, coi như chiêu thức sinh hoạt nhỏ thần kỳ đút cho quân đội Ant.

Vương Trung: "Vậy tôi rời khỏi đây trước, đợi chút nữa tôi sẽ ở nhà ga."

Nói cho tham mưu biết hướng đi của mình là vì phát sinh chuyện khẩn cấp, tham mưu có thể tìm được hắn.

Vạn nhất phái đầu hàng phát động chính biến, thì tư lệnh phòng thủ thành phố như Vương Trung phụ trách bình định, đặt bộ đội dòng chính của hắn ở Kubinka chính là căn cứ vào suy nghĩ như vậy.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vương Trung đi thẳng đến nhà ga.

Lúc hắn đi lên sân ga, vừa vặn có một đoàn tàu hỏa vào trạm, Vương Trung trực tiếp hỏi nhân viên điều hành đường sắt: "Đây là đoàn tàu từ cảng không bị đóng băng tới sao?"

"Đúng vậy."

Khi nhân viên điều hành trả lời, Vương Trung đã nhìn thấy xe tăng Sherman cố định trên đoàn tàu.

Tới rồi!

Nhưng mà xe tăng Panzer IV Ausf.H của kẻ địch còn xuất hiện trên chiến trường sớm hơn dự đoán, thời không này hẳn là Sherman không thể phát huy tác dụng giống như Trái Đất.

Vương Trung suy nghĩ một chút, lại phủ định ý nghĩ này, đến bây giờ Panzer IV Ausf.H ở tiền tuyến cũng chỉ có mấy lần báo cáo tận mắt, bộ phận tình báo của Thẩm Phán Đình và bộ phận tình báo của Ant đều phỏng đoán, có thể là loại hình thử sản xuất được kéo đến tiền tuyến để tiến hành kiểm tra.

Nói cách khác, Sherman chỉ đối mặt với Panzer III nòng 50mm, cùng với loại xe tăng Panzer 4 nòng 75mm.

Sherman đánh hai loại xe tăng này cơ bản nghiền ép.

Trái Đất bên kia cũng chính là Sherman tham chiến trên quy mô lớn quá muộn, ở Ý gặp phải đều là hổ báo, mới bị đặt một cái biệt hiệu bật lửa.

Sherman kỳ thật là một loại xe tăng tương đối ưu tú, thời điểm vừa phục dịch tương đối ưu tú.

Thứ này giống như chơi trò chơi chiến lược tức thời, phải chú ý đến thời gian một chút, hai tiểu đoàn tấn công nhanh vài phút phải có bao nhiêu quân áp đến cửa nhà ngươi, vừa vặn thuốc kích thích đã hoàn thành thăng cấp, ok mọi thứ đều đã định xong, chỉ cần chậm một chút là thời kỳ cường thế đi qua.

Hiện tại Vương Trung đang chuẩn bị lợi dụng thời kỳ mạnh mẽ của Sherman.

Về phần hổ báo có thể lên sân trước, liền giao cho Vòng xoáy đến giải quyết.

Vương Trung đang xem xe tăng Sherman trong mộng, đột nhiên một thứ xấu xí khác lọt vào tầm mắt của hắn.

Trên một toa xe bằng phẳng có hai cỗ pháo phòng không tự hành Crusader của Liên Hiệp Vương Quốc.

Cái tháp pháo này trông giống như kim tự tháp Maya, muốn xấu bao nhiêu thì xấu bấy nhiêu, nhưng khẩu pháo cơ quan 40mm Bofors kia lại là thứ tốt.

Thứ này là pháo phòng không cơ quan đường kính lớn ưu tú nhất toàn thế giới, tính năng cho dù đến vịnh Ba Tư cũng không hoàn toàn lỗi thời.

Thứ đồ chơi này bắn ngang, có thể làm hỏng cả bộ binh và xe bọc thép hạng nhẹ.

Nó có thể không thể xuyên thủng giáp xe tăng, nhưng có thể phá hỏng những thứ bên ngoài xe tăng, chẳng hạn như đánh vào gốc của ăng ten vô tuyến, làm hư hỏng bộ đàm gì đó.

Lúc trước Vương Trung tham gia đàm phán viện trợ với Liên Hiệp Vương Quốc, đặc biệt chú ý đến việc xin giấy phép sản xuất Bofors, hơn nữa còn tranh thủ được Liên Hiệp Vương Quốc trợ giúp xây dựng dây chuyền sản xuất trong lãnh thổ Ant.

Nhưng dây chuyền sản xuất này hoàn toàn được sản xuất ra, bắt đầu sản xuất nhanh, có lẽ phải đến mùa xuân năm 916. Có lẽ sản xuất với tốc độ cao nhất là tháng 7, tháng 8 năm 916.

Đến lúc đó, Vương Trung chuẩn bị chế tạo một chiếc xe chống tăng hạng nhẹ trang bị pháo Bofors đôi, tên của nó là "Thiên Khải".

Đến lúc đó chiếc xe phòng không này nhất định sẽ trở thành khắc tinh của bộ binh Prosen.

Hiện tại, có loại đơn nòng như Crusader này là Bofors cũng có thể lấy ra dùng, dù sao cũng tốt hơn không có! Như vậy vấn đề xe phòng không cũng được giải quyết, pháo phòng không tự hành tốt nhất mà Vương Trung có thể lấy được trước đó chính là một khẩu pháo cơ quan 25mm gắn sau xe tải GAZ.

Vương Trung quyết định quay đầu lại, nói với Vasili: "Nhìn thấy tên xấu xí kia không? Khẩu pháo phòng không tự hành kia kìa, ở phía trên canh gác! Tiểu đoàn phòng không của chúng ta đang lo không có pháo phòng không tự hành đi kèm xe tăng đấy!"

Vasili: "Được! Nhưng ngài có chắc là ngài muốn dùng thứ xấu xí như vậy không? Có ảnh hưởng tới sĩ khí không?"

Vương Trung: "Nói nhảm cái gì, vứt bỏ tâm hồn nghệ sĩ của cậu đi. Ngoại hình không quan trọng, dùng tốt là được!"

Vasili: "Ngài xác định nó dùng tốt?"

Vương Trung: "Tôi không biết, cho nên chúng ta phải kéo về thử một lần!"

————

Ngày hôm sau, tám chiếc pháo phòng không tự hành Crusader được đưa đến Kubinka.

Cùng đưa tới còn có 30 chiếc Sherman.

Lúc này, sư trưởng của Sư đoàn Bộ binh số 1 Tadeusz thuộc Quân đội Nhân dân Melainia tìm đến Vương Trung: "Tướng quân đồng chí, chúng tôi có đồng bào từ Quân đội Tự do Melainia bên Liên Hiệp Vương Quốc đến, họ từng sử dụng Sherman, vừa vặn có thể làm huấn luyện viên để chúng ta nhanh chóng nắm giữ loại xe tăng này."

Vương Trung: "Vậy các ông đã dùng qua pháo phòng không Crusader chưa?"

Tadeusz hiển nhiên đối với loại pháo phòng không xấu xí này không có hứng thú gì: "Có lẽ có người dùng qua, điều này rất quan trọng sao?"

Vương Trung: "Đương nhiên rất quan trọng. Sự tồn tại của pháo phòng không có thể quấy nhiễu việc ngắm bắn của không quân địch, ép buộc bọn chúng phải ném bom ở độ cao rất cao, căn cứ vào kinh nghiệm thực chiến của tôi, điều này tương đối quan trọng."

Đúng vậy, trải qua khói lửa chiến tranh, Vương Trung đã có sự thay đổi mang tính đột phá đối với lý giải về phòng không trên chiến trường. Trước kia hắn cho rằng phòng không phải bắn hạ máy bay địch mới có ý nghĩa, cho nên sau khi nhìn thấy số liệu về số lượng máy bay địch bị bắn hạ của các quốc gia trong Thế chiến II, đương nhiên hắn cũng hùa theo một số kẻ không hiểu gì kêu gào "Phòng không, phòng không, mười lần phòng không thì chín lần chẳng được gì".

Hiện tại Vương Trung biết, phòng không không thể xem thường việc bắn hạ bao nhiêu máy bay, chỉ cần quấy nhiễu cuộc tấn công của kẻ địch, dẫn đến cuộc tấn công trở nên không chính xác, thậm chí khiến phi công của kẻ địch có chút kiêng dè, không thể tùy ý tấn công, vậy tác chiến phòng không chính là thành công.

Nói cách khác, trước kia Vương Trung vẫn luôn cảm thấy súng máy phòng không trên nóc xe chủ yếu là để bắn bộ binh, thật ra có thể phòng không, có súng máy phòng không này, kẻ địch có thể định ném bom ở độ cao 500 mét nhưng sẽ phải nâng lên 800 mét.

300 mét này chính là "ý nghĩa" của súng máy phòng không.

Vương Trung đem những lời này giải thích một lần, vị thiếu tướng Melainia lộ ra vẻ mặt khâm phục: "Trước đó tôi không có suy nghĩ như vậy, tôi cho rằng súng máy trên nóc xe chủ yếu là đánh bộ binh."

Vương Trung hơi đỏ mặt, bởi vì trước khi xuyên không hắn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng không thể nói ra, phải giữ vững, duy trì hình tượng.

Thiếu tướng Tadeusz vẫn còn nói tiếp: "Lúc tôi phục vụ trong quân đội Melainia, phía trên căn bản không chú ý tới tiến bộ quân sự mới nhất, nhận thức đối với không quân cũng vô cùng nông cạn, bọn họ còn cho rằng không quân chỉ là loại tồn tại bay là là trên không trung rồi ném lựu đạn.

"Cho nên quân đội chúng tôi phòng không, cơ bản đều là tập trung vài khẩu súng máy lại một chỗ, cho rằng như vậy là đủ rồi."

Vương Trung quay đầu nhìn về phía chiếc xe tải GAZ chở súng máy phòng không bốn nòng cách đó không xa.

Thiếu tướng Tadeusz cũng nhìn sang: "Đúng, chính là loại đó. Nhưng theo lời ngài nói, như vậy thật ra cũng có thể tạo được tác dụng nhất định phải không?"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhưng phạm vi bảo vệ của súng máy quá nhỏ, xe tải cũng không thích hợp đi theo bộ đội thiết giáp."

Nói xong hắn quay đầu nhìn về phía tám chiếc Crusader vừa mới nhận được: "Mặt khác, chúng ta lập tức sẽ tiến hành thử nghiệm, để cho các ông nhìn xem hiệu suất chống bộ binh của pháo 40mm Bofors."

(Hết chương)

Chương 143: Đây là uy lực của pháo phòng không cỡ trung

Ngày 16 tháng 1 năm 915, Kubinka, đang thành lập căn cứ quân cơ động.

Đồng thời nơi này cũng là nơi đóng quân của "Vệ binh Hoàng gia" trong miệng rất nhiều người dân Yekaterinburg.

Kubinka vốn dĩ là sân tập của Sa hoàng, địa vị tương đương với Chu Nhật Hòa của quân đội ta, Vương Trung tận dụng triệt để điều kiện này, vừa biên chế quân đội vừa ngày ngày huấn luyện ở đây.

Khi xe tăng mới được đưa tới, các binh sĩ đang diễn tập hiệp đồng binh - tăng, cho nên khi nhìn thấy những chiếc Sherman và Crusader này tiến vào, tất cả binh sĩ đều nhìn thấy.

Yegorov đang tổ chức diễn tập, nhìn thấy cảnh này liền trực tiếp hạ lệnh: "Nghỉ ngơi 30 phút, tôi đi xem sao."

"Chúng tôi cũng có thể đi sao?" Lão binh đã sớm quen thân với Yegorov liền hỏi.

Yegorov: "Ở lại! Tướng quân sẽ không để ý đám người các anh làm loạn, tôi thì có."

"Anh cũng là tướng rồi." Aleksandr Aleksandrovich, người tiếp quản chức vụ Tham mưu trưởng Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Pavlov, nói.

Yegorov cúi đầu nhìn quân hàm: "Quả thật là vậy. Đời này tôi chưa từng nghĩ mình có thể làm tướng. Anh và Cha xứ để ý bọn họ, tôi đi xem sao."

Ivan Petrovich, người thay thế Popov đảm nhiệm chức vụ Cha xứ của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nói: "Anh cứ đi đi, nếu là trang bị tốt thì tranh thủ xin cho Sư đoàn chúng ta."

Yegorov cười toe toét: "Đương nhiên rồi. Năm đó tướng quân —— ý tôi là khi Rokossovsky làm Sư đoàn trưởng, dẫn chúng tôi đi khắp nơi xin trang bị, bây giờ đến lượt ông ấy bị tôi làm phiền rồi!"

Không ít lão binh đều cười rộ lên.

Yegorov nghênh ngang đi về phía chỗ trang bị mới.

Tham mưu trưởng Aleksandr hỏi Ivan Petrovich: "Vanya (biệt danh của Ivan), anh nhìn dáng vẻ nghênh ngang của anh ta xem, có thể tưởng tượng được anh ta là lão già tối qua vì nhớ vợ đã khuất mà uống rượu giải sầu không?"

Chưa đợi Cha xứ Ivan lên tiếng, bên cạnh có một binh sĩ trêu chọc nói: "Kể chi tiết chuyện uống rượu giải sầu đi."

Kết quả người hỏi lại là một tân binh, bị lão binh búng trán: "Chuyện kiểu này đừng có mà đùa giỡn! Vợ con của Sư đoàn trưởng đều chết trong mưa bom bão đạn của kẻ địch đấy!"

Cha xứ Ivan nhìn tân binh bị giáo dục, nói: "Có thể Sư đoàn trưởng không để ý việc cậu lấy chuyện này ra làm trò đùa, nhưng làm người phải biết lễ phép chứ? Trường học buổi tối ngoài việc dạy văn hóa còn dạy lễ tiết đấy!"

Trường học buổi tối là hoạt động ban đêm do Tướng quân Rokossovsky tổ chức, bởi vì trước đó quân đội Ant không có chuyện buổi tối còn phải tiếp tục sử dụng thời gian, cho nên lúc đầu các binh sĩ rất nhiều ý kiến.

Sau đó, Tướng quân Rokossovsky áp dụng hai biện pháp để nâng cao tính tích cực của mọi người. Biện pháp thứ nhất là xây dựng chế độ, chỉ cần vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trường học buổi tối, có thể được bổ sung vào lực lượng thiết giáp đầy vinh quang, cùng Tướng quân xông pha trận mạc.

Biện pháp thứ hai là trong buổi tổng kết trường học buổi tối hàng tuần, binh lính có thành tích xuất sắc có thể nhận được một chai Vodka, hơn nữa được phép uống rượu vào cuối tuần, không tham gia huấn luyện bổ sung vào cuối tuần.

Hiện tại vẫn chưa biết hiệu quả của biện pháp thứ nhất ra sao, bởi vì vẫn chưa có binh sĩ nào vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trường học buổi tối.

Biện pháp thứ hai có tác dụng rất tốt, mỗi dịp cuối tuần, những binh sĩ có thành tích xuất sắc trong trường học buổi tối đều tụ tập uống rượu, khiến những người khác phải ghen tị —— những người còn lại vẫn phải huấn luyện bổ sung.

Petrovich mượn cơ hội này giáo dục binh lính một phen, sau đó lại chắp tay sau lưng nhìn về phía những trang bị mới: "Hy vọng Sư đoàn trưởng có thể xin được ít đồ tốt."

Tham mưu trưởng Aleksandr nói: "Hy vọng là loại xe tăng có nòng pháo to, loại xe tăng còn lại, nhìn nòng pháo chẳng khác gì pháo 45mm của chúng ta, nhìn là biết yếu xìu."

Lập tức có lão binh tiếp lời: "Nhìn giáp cũng không được chắc chắn, ít nhất giáp trước của loại xe tăng có nòng pháo to kia phải vuốt nghiêng."

Rất nhiều binh sĩ thậm chí còn chưa tốt nghiệp cấp 2, cho nên bọn họ chỉ biết giáp của T-34 chắc chắn là vì giáp được vuốt nghiêng, còn lại thì không biết gì hơn.

————

Vương Trung đang bố trí người ở trường bắn sắp xếp bia đỡ đạn, nghe thấy có người gọi mình: "Tướng quân!"

Có thể gọi thẳng là "Tướng quân" như vậy, không cần nghĩ cũng biết là người quen cũ. Hắn quay đầu nhìn, quả nhiên là Yegorov.

"Yegorov, anh bạn!" Vương Trung cười nói: "Anh đến xin trang bị phải không?"

Yegorov chỉ vào Sherman: "Tôi muốn cái này!"

Vương Trung: "Cái này đã quyết định giao cho Quân đội Nhân dân Melainia rồi. Bọn họ có người từ Quân đội Tự do Melainia bên Liên Hiệp Vương Quốc đến, từng sử dụng loại này."

Yegorov bĩu môi: "Anh lên chức rồi là không còn nhớ đến đồng đội cũ nữa!"

Vương Trung: "Nói gì vậy! Sư đoàn được bổ sung đủ T-34/85 trước nhất chính là Sư đoàn Cơ giới số 1 đấy."

Yegorov: "Tôi chỉ có một tiểu đoàn, không đủ, cho thêm một tiểu đoàn nữa đi!"

Vương Trung: "Anh là Sư đoàn Bộ binh, không phải Sư đoàn Thiết giáp. Tuy rằng tôi cảm thấy Sư đoàn của các anh tác chiến hẳn là có sức chiến đấu mạnh hơn so với Sư đoàn Thiết giáp kiểu Tukhachev."

Không biết có phải là do có người cố tình dẫn dắt hay không, hiện tại trong quân đội, loại Sư đoàn Thiết giáp thiếu thốn đủ thứ, trừ xe tăng ra cái gì cũng không có của thời đại Tukhachev được gọi là "Sư đoàn Thiết giáp kiểu Tukhachev", còn loại Sư đoàn có quy mô lớn do Vương Trung thành lập, có một tiểu đoàn xe tăng kết hợp với một số lượng lớn các loại binh chủng khác được gọi là "Sư đoàn kiểu mới" hoặc "Sư đoàn Thiết giáp kiểu Rokossovsky".

Sau khi biết không có hy vọng lấy được xe tăng mới, Yegorov trực tiếp không nhìn Sherman nữa, chuyển hướng sang pháo phòng không Crusader: "Cái thứ xấu xí này là cái gì?"

Vương Trung: "Pháo phòng không tự hành Crusader."

Vừa nói, trong đầu hắn bỗng lóe lên một ý nghĩ, nếu như pháo phòng không 25mm được gọi là pháo phòng không hạng nhẹ, pháo phòng không 85mm được gọi là pháo phòng không hạng nặng, vậy Crusader này là pháo 40mm Bofors, có phải nên gọi là pháo phòng không hạng trung?

Là một game thủ kỳ cựu của Hearts of Iron IV, điều hắn thích làm nhất chính là nhét một chiếc pháo tự hành phòng không hạng trung vào Sư đoàn Bộ binh để nâng cao chỉ số giáp của toàn Sư đoàn, bởi vì trong game, khi tính toán khả năng xuyên giáp của kẻ địch, game chỉ tính đến đơn vị có giáp dày nhất trong toàn Sư đoàn, nếu khả năng xuyên giáp của kẻ địch không đủ để xuyên thủng, toàn bộ Sư đoàn sẽ trở nên cứng cỏi hơn.

Hành vi này thường được gọi là "Cày giáp", cho nên người chơi Hearts of Iron IV có sự yêu thích đặc biệt với loại pháo phòng không hạng trung vừa có thể "cày giáp", vừa có khả năng phòng không, vừa có thể tiêu diệt mục tiêu mềm, lại còn rẻ.

Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của Vương Trung đã có một tiểu đoàn xe tăng, sau này có thể sẽ bổ sung thêm một tiểu đoàn pháo chống tăng hạng nặng được trang bị "Xoáy Nước", sức mạnh của lực lượng thiết giáp không yếu, nếu so sánh với game thì loại "Sư đoàn Gundam" này không cần dùng pháo phòng không để "cày giáp".

Nhưng trong thực tế, loại Sư đoàn tinh nhuệ này cần có pháo phòng không tự hành đáng tin cậy để yểm trợ.

Vương Trung: "Khẩu pháo phòng không này sẽ được tăng cường cho Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, yểm trợ phòng không cho lực lượng thiết giáp."

Yegorov lập tức cau mày: "Nhìn nó không có vẻ gì là mạnh!"

Vương Trung: "Không mạnh?"

Hắn quay đầu hỏi nhân viên trường bắn: "Đã bố trí mục tiêu xong chưa?"

"Báo cáo Tướng quân, đã bố trí xong, bao gồm bia bay được treo trên khinh khí cầu và người giả trên mặt đất."

Vương Trung nhìn về phía những khẩu Crusader - hiện tại chúng đang do huấn luyện viên quân sự của Liên Hiệp Vương Quốc lái đến đây điều khiển.

"Nói cho huấn luyện viên, bắn mục tiêu trên không trước, chú ý đừng bắn vào khinh khí cầu."

Sau khi hắn nói xong, Vasili lập tức tiến hành phiên dịch.

Huấn luyện viên ra hiệu OK, sau đó Crusader xoay nòng pháo, bắn một tràng về phía bia bay trên không trung.

Vương Trung nghe thấy Yegorov bên cạnh thốt lên kinh ngạc: "Giọng cũng lớn đấy!"

Dù sao thì cỡ nòng của Bofors chỉ nhỏ hơn 5mm so với pháo chống tăng 45mm chủ lực của quân đội Ant, thậm chí còn lớn hơn so với pháo 37mm được trang bị trên những chiếc Panzer III đời đầu của Prosen, thứ này mà bắn liên thanh thì tiếng động lớn đến dọa người.

Bia bay bị bắn trúng liên tiếp, rơi xuống đất.

Vương Trung: "Bảo họ bắn vào ngôi nhà."

Trong trường bắn có nhà gạch dùng để luyện tập cận chiến trong nhà, cũng dùng để thử nghiệm uy lực của các loại đạn pháo đối với mục tiêu trong nhà, hiện tại bên trong những ngôi nhà này cũng được bố trí người giả.

Sau khi Vasili truyền đạt mệnh lệnh, Crusader hạ thấp nòng pháo, nhắm vào ngôi nhà, bắt đầu bắn.

Mỗi khi Bofors khai hỏa, mặt đất đều bị thổi bay một lớp bụi, thứ này đúng là một cái máy phát tán bụi, lập tức khiến cho khu vực xung quanh Crusader chìm trong bụi mù.

Bên phía mục tiêu, đạn pháo nổ mạnh liên tục bắn trúng tường gạch, xé toạc từng mảng tường gạch kiên cố, gạch vụn bay tứ tung.

Người giả được đặt bên ngoài ngôi nhà bị đánh nát, người giả bên trong nhà cũng không thể may mắn thoát khỏi, những kẻ đứng cạnh cửa sổ bị xé

nát, những kẻ trốn bên trong phỏng chừng cũng bị bắn thành cái sàng. Bức tường nhà gạch đối diện với Bofors bị phá sập.

Vương Trung: "Ngừng bắn!"

Vasili: "Stop fire!"

Bắn chụm dừng lại.

Nhân viên bãi bắn chạy về phía ngôi nhà, kiểm tra tình hình bên trong, rất nhanh bộ đàm trong tay cán bộ bãi bắn đã vang lên tiếng báo cáo: "Mười hình nộm đều bị hư hại ở các mức độ khác nhau, toàn bộ bị thương."

Vương Trung vừa nhìn về phía Yegorov, hắn liền nói: "Tôi muốn cái này! Chỉ là không biết thứ này có dùng được để chống tăng không."

Vương Trung nói với Vasili: "Bảo bọn họ thay đạn xuyên giáp, xe tăng hạng ba và hạng bốn chúng ta thu được, cùng với xe bọc thép chở quân kéo mỗi loại một chiếc đến đây, bên trong đặt hình nộm."

Lần này thời gian chuẩn bị hơi lâu, Vương Trung bèn nói chuyện phiếm với Yegorov: "Làm sư đoàn trưởng cảm thấy thế nào?"

"Tuyệt lắm, tôi nóng lòng muốn đi đánh bọn Prosen rồi." Yegorov nói.

Vương Trung: "Nghe nói anh thường xuyên uống rượu giải sầu?"

Yegorov: "Không đánh bọn Prosen thì rảnh rỗi sinh nông nổi thôi, đánh nhau là hết ngay."

Vương Trung vỗ vai Yegorov: "Còn sớm lắm, tôi đoán chừng bọn Prosen phải đến tháng Tư mới có thể bắt đầu cuộc tấn công mới."

Yegorov: "Lại đánh vào thủ đô sao?"

Xung quanh không ít sĩ quan, nghe vậy liền nhìn sang.

Vương Trung: "Không, âm mưu buộc chúng ta đầu hàng nhanh chóng của địch đã phá sản, lúc này tầm quan trọng của Yekaterinburg không còn lớn như vậy nữa, ít nhất là không lớn bằng khu vực sản xuất dầu mỏ ở phía Nam của chúng ta. Tôi và đại tướng Gorky đều phán đoán, hướng tấn công chủ yếu của địch trong năm nay là phía Nam."

Yegorov: "Vậy mặt trận Trung tâm và mặt trận phía Bắc không có tấn công sao?"

"Sao có thể, địch cần kìm chân lực lượng của chúng ta, cho nên cả ba mặt trận Bắc, Trung, Nam đều sẽ bị tấn công, nhưng những hướng khác đều là tác chiến kìm chân."

Lúc này, cán bộ bãi bắn báo cáo: "Mục tiêu đã sẵn sàng."

Vương Trung: "Trước tiên nhắm vào xe bọc thép chở quân, khai hỏa."

Chưa cần Vasili phiên dịch, khẩu Crusader đã trực tiếp khai hỏa, bắn vài phát thì chiếc xe bọc thép chở quân đã bốc cháy - chiếc xe này vừa mới

được lái đến bãi bắn, bên trong tự nhiên có dầu và dầu máy có thể cháy.

Yegorov: "Ồ, không tệ."

Vương Trung: "Nhắm vào xe tăng hạng ba."

Rất nhanh, khẩu Crusader đã khai hỏa, đạn xuyên giáp đầu tiên bắn tung đèn xe tăng hạng ba, sau đó bắn đứt xích xe.

Yegorov: "Không tệ, có thể bắn đứt xích xe!"

Trên chiến trường, kíp lái xe tăng bị đứt xích sẽ phải tạm thời bỏ xe, sau đó sẽ gọi xe kéo đến kéo đi.

Yegorov rõ ràng rất vui vì có thể bắn đứt xích xe tăng, nhưng khẩu Crusader vẫn đang bắn, không biết bắn trúng chỗ nào, chiếc xe tăng hạng ba bỗng nhiên bốc cháy.

Yegorov: "Ồ, tốt, tốt, cho tôi một tiểu đoàn loại này!"

(Hết chương)

Chương 144: Tình hình tháng 1 năm 915 (Bạch Ngân Minh thêm canh 1/10)

Vương Trung: "Thế nào, không tệ chứ?"

"Rất tốt." Yegorov gật đầu, "Thực ra chỉ cần có thể bắn đứt xích xe tăng là tôi đã hài lòng rồi. Vậy mà thứ đồ chơi này không chỉ có thể bắn đứt xích xe!"

Vương Trung: "Còn có thể phá hỏng hệ thống quan sát của địch. Nếu bắn vào bên hông, thậm chí có thể xuyên thủng xe tăng hạng ba."

Dù sao thì thứ này cũng có cỡ nòng 40mm.

Hơn nữa pháo phòng không còn có một ưu điểm: không cần ngắm bắn cẩn thận, cứ bắn đại kiểu gì cũng trúng điểm yếu mà xuyên vào, chiếc xe tăng hạng ba kia chắc chắn là bị bốc cháy như vậy.

Vương Trung: "Nhắm vào xe tăng hạng bốn, xem thử khi đối mặt với lớp giáp bảo vệ tốt nhất hiện nay của Prosen, khẩu pháo này thể hiện như thế nào."

Thực ra chiếc xe tăng hạng bốn ở đây đã không thể đại diện cho lớp giáp tốt nhất của Prosen nữa rồi, những chiếc xe tăng hạng bốn được trang bị giáp tốt hơn đã xuất hiện trên chiến trường, còn được cải tiến theo nhiều kiểu khác nhau.

Nhưng Vương Trung cũng không trông cậy vào việc biến pháo Bofors thành vũ khí chống tăng chủ lực, chỉ là muốn thử xem nó có thể bắn xuyên qua được hay không.

Khẩu Crusader không nói hai lời, lập tức khai hỏa, bắn ra một đám bụi mù mịt xung quanh chiếc xe tăng hạng bốn.

Sau khi bắn 20 viên, Vương Trung ra lệnh ngừng bắn.

Chiếc xe tăng hạng bốn không bốc cháy.

Nhân viên kiểm tra mục tiêu sau khi kiểm tra xong, liền báo cáo qua bộ đàm: "Một thành viên kíp lái xe tăng bị thương, bước đầu phán đoán là mảnh đạn bay từ cửa quan sát vào làm bị thương. Ngoài ra, vòng xoay tháp pháo bị kẹt, chúng tôi đã thử, không thể xoay được, xích xe cũng bị đứt."

Vương Trung vỗ tay một cái: "Tốt! Thế nào, Yegorov, anh có muốn không?"

"Tôi vừa mới nói là muốn rồi đấy! Thứ tốt thế này sao có thể không muốn?" Yegorov nói.

Trên chiến trường, muốn vô hiệu hóa một chiếc xe tăng, kỳ thực không cần phải tiêu diệt kíp lái cho đến khi còn ít hơn hai người, chỉ cần bắn hỏng xích, khóa vòng xoay tháp pháo, về cơ bản là có thể khiến kíp lái bỏ xe.

Bắn chết lái xe qua cửa quan sát, thông thường kíp lái cũng sẽ bỏ xe.

Vương Trung nhớ trong cuốn tự truyện "Những chú hổ trong bùn lầy" của Carrius, lần đầu tiên hắn lái xe tăng 38T trên chiến trường, cuối cùng là vì có thành viên bị bắn chết nên cả xe phải bỏ chạy.

Lính xe tăng của Đức Quốc xã yêu cầu có thể đảm nhiệm bất kỳ vị trí nào, cho dù vậy họ vẫn bỏ xe, bởi vì trên chiến trường rất khó di chuyển nhanh chóng những người đã chết, thi thể sẽ chiếm chỗ.

Lúc này chỉ có thể bỏ xe, đợi đánh xong kiểm soát được chiến trường, lại kéo thi thể ra, sửa chữa xe, kíp lái cũng sẽ tập hợp lại với nhau để tạo thành một kíp lái hoàn chỉnh, như vậy một chiếc xe tăng lại khôi phục được sức chiến đấu.

Trong tình huống này, một khẩu pháo phòng không có thể bắn hỏng xích, khóa vòng xoay tháp pháo, thậm chí có thể bắn bị thương một người của địch, tác dụng trên chiến trường lớn hơn nhiều so với trong game.

Hơn nữa thứ này còn có thể phòng không.

Không đúng, chức năng chính của nó là phòng không, nhưng việc không được sử dụng để phòng không là định mệnh của mọi loại pháo phòng không ưu tú.

Sau khi thử nghiệm xong khẩu Bofors trên pháo phòng không Crusader, Vương Trung càng thêm mong chờ đến ngày dây chuyền sản xuất pháo Bofors hoàn thành, để tự mình chế tạo pháo phòng không hai nòng.

————

Nửa tháng sau, Vương Trung vẫn bận rộn với công việc.

Khoảng thời gian này, Vương Trung nhớ lại cuộc sống công sở của mình trước khi xuyên không, đi làm, làm việc, tăng ca. Nếu không phải lúc về nhà có cô vợ sắp cưới xinh đẹp và cô hầu gái nhỏ xinh đẹp chào đón, Vương Trung còn tưởng mình đã trở về Trái đất.

Ngày 29 tháng 1, đoàn xe của Vương Trung vừa đến cổng trang viên nhà mình, đã thấy một chiếc xe quân sự khác từ phía bên kia cổng chạy tới, trên xe, đại tướng Gorky liên tục vẫy tay với hắn.

Một lát sau, Vương Trung ôm chầm lấy đại tướng Gorky trước cổng trang viên nhà mình.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn không bắt chước kiểu chào hỏi của Ant, mà lùi lại một chút rồi hỏi: "Sao ông lại về đây?"

Đại tướng Gorky: "Tình hình tiền tuyến đã ổn định, tôi đã dành nửa tháng để điều tra kỹ lưỡng địa hình tiền tuyến, chuẩn bị trong khoảng thời gian từ tháng Ba đến tháng Tư, khi quân địch tấn công phía Nam, sẽ phát động tấn công để kìm chân một bộ phận lực lượng của địch."

Vương Trung: "Đối mặt với khu vực phòng thủ kiên cố thì khó đánh lắm phải không?"

"Đúng vậy, nhưng sau khi trinh sát, tôi đã phát hiện một bến đò mới trên sông Desna, xe tăng có thể vượt sông, bờ bên kia không có quân địch phòng thủ. Tôi dự định lợi dụng bến đò này."

Vương Trung: "Ông đã thử chưa? Bây giờ sông Desna không phải là đang đóng băng sao?"

Đại tướng Gorky: "Người dân địa phương nói có thể đi bộ qua sông, tôi nghĩ xe tăng không thành vấn đề."

Vương Trung: "Vẫn nên điều tra thêm thì hơn."

Hắn mơ hồ nhớ ra, hình như quân đội Liên Xô bên kia Trái Đất khi tấn công Zhytomyr lần đầu tiên, cũng là vì vấn đề vượt sông, lực lượng phía sau không theo kịp, lực lượng đã vượt sông bị sư đoàn thiết giáp của quân Đức phản công nên mới thất bại.

Đại tướng Gorky: "Tôi có linh cảm, cuộc tấn công sẽ không hiệu quả, nhưng ngoài tấn công ra, không còn cách nào khác để kìm chân quân đội của hắn. Nếu để cho bọn Prosen tập trung lực lượng ưu thế về phía Nam, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn, chúng ta không thể để mất mỏ dầu Kuban.

"Sự viện trợ của Hợp Chủng Quốc trước sau gì cũng bị hạn chế bởi vận tải, nếu họ không cần phải phân bổ vận tải để vận chuyển dầu, thì có thể cung cấp cho chúng ta nhiều thứ khác hơn."

Hiện tại, mỗi ngày đều có vật tư mới của Hợp Chủng Quốc được đưa vào Ant, liên tục tiếp máu cho Ant.

Nhưng dù sao thì chiến tranh cũng mới bắt đầu, Hợp Chủng Quốc vẫn chưa hoàn thành việc chuyển đổi công nghiệp và huy động, vẫn chưa bắt đầu sản xuất hàng loạt tàu Liberty, hiện tại hạn chế về vận tải vẫn rất nghiêm trọng.

Lúc này, Lyudmila bước tới chào đón rồi hỏi: "Hai người cứ thế này mà thảo luận quân sự có ổn không? Liệu có bị gián điệp nghe lén không?"

Đại tướng Gorky: "Không sao, chuyện này cũng giống như năm ngoái ai cũng biết quân địch nhất định sẽ tấn công Yekaterinburg, việc quân địch sẽ tấn công chủ yếu ở phía Nam gần như là bí mật ai cũng biết, vấn đề là, cụ thể bọn chúng sẽ tấn công ở đâu."

Vương Trung bổ sung một câu: "Vấn đề về chiến lược phần lớn đều là dương mưu, bày ra ngoài sáng, chỉ có chiến thuật mới có thể thực hiện các loại lừa gạt. Nhưng quân địch dù muốn tấn công vào đâu, thì trước tiên phải chọc thủng tuyến phòng thủ pháo đài Tân Hải-Borsk của chúng ta, công tước Myshkin đang ở đó."

Lyudmila: "Ồ, là vị công tước bị bệnh kia, tôi đã gặp ở Shepetovka. Không biết bệnh tình của ông ấy đã khá hơn chưa."

Vương Trung: "Không rõ."

Dựa theo ấn tượng của Vương Trung về công tước Myshkin khi gặp ông ta, phỏng đoán công tước mắc bệnh lao phổi, hiện tại thuộc loại bệnh nan y, chỉ có thể kéo dài sự sống.

Tin tốt là các triệu chứng của công tước còn nhẹ, có lẽ là giai đoạn đầu, đến nơi có không khí trong lành để dưỡng bệnh, nói không chừng có thể kéo dài đến khi y học của nhân loại khắc phục được căn bệnh nan y này.

Bây giờ thì không rõ nữa.

Lyudmila lại nói: "Hai người là vào thư phòng tiếp tục nói chuyện, hay là ăn cơm trước?"

Vương Trung: "Tôi chọn ăn cơm ở thư phòng, bảo Nelly đẩy xe thức ăn vào đây."

"Được. Nelly, tôi đi chuẩn bị cùng cô."

Nelly nhìn Lyudmila với ánh mắt như mọi khi cô nhìn Vương Trung: "Tiểu thư, người vào bếp đi, ngoài salad ra thì đừng làm gì khác."

Chẳng lẽ Lyudmila còn có thuộc tính đầu độc thức ăn? Cần gì phải hai mặt như vậy chứ.

Vương Trung vừa oán thầm trong lòng, vừa vỗ vai đại tướng Gorky: "Chúng ta đi thôi, để cho các cô gái làm việc. Trong phòng tôi còn bánh quế, có thể ăn lót dạ trước khi cơm được dọn lên."

Đại tướng Gorky: "Bánh quế không quan trọng, có Coca-Cola không? Nghe nói Coca-Cola là hàng xa xỉ, số lượng viện trợ rất ít."

Vương Trung: "Có chứ, đương nhiên là có. Ở đây tôi có rất nhiều Coca-Cola."

"Vậy thì đi thôi."

Một lúc sau, trong thư phòng của Vương Trung, đại tướng Gorky uống một hơi hết một phần ba chai Coca-Cola, sau đó ợ một cái đầy mãn nguyện.

Vương Trung hỏi: "Ngoài tiền tuyến không có Coca-Cola, tình hình cung ứng các loại nhu yếu phẩm khác như thế nào?"

Đại tướng Gorky: "Hiện tại cũng không tệ, vốn dĩ kế hoạch của chúng ta là phân phối lương thực cho công nhân, nhưng thịt hộp Spam đã thay đổi điều đó. Hiện tại ở tiền tuyến, binh lính được ăn no mặc ấm, tiếng hô xung phong cũng rất cao.

"Nhưng chúng ta vừa mới bổ sung tân binh, đây đều là những tân binh chỉ mới được huấn luyện vài tháng, dùng bọn họ để tấn công..."

Vị đại tướng lắc đầu, tiếp tục uống Coca-Cola.

Vương Trung: "Nếu có thể để quân địch tấn công, quân ta dựa vào trận địa kiên cố để phòng thủ, đồng thời rèn luyện tân binh, tình hình sẽ tốt hơn một chút."

Nhưng hướng tấn công chủ yếu của quân địch là phía Nam, nơi đó trước tiên chỉ có một tuyến phòng thủ kiên cố, còn lại đều là đồng bằng. Các đơn vị được bổ sung nhiều tân binh khi tác chiến với quân đội Prosen - vốn là những người lính dày dạn kinh nghiệm - ở địa hình như vậy, chắc chắn sẽ chịu tổn thất nặng nề.

————

"Tân binh mà quân đội ta được bổ sung gần đây, đều là lực lượng dự bị được huy động, chỉ có một số ít là tân binh vừa mới ra khỏi trại huấn luyện."

Đế chế Prosen, Kehlsteinhaus.

Tham mưu trưởng William Keitel của đế chế báo cáo: "Xét tình hình tiền tuyến hiện nay, chúng ta đã rút toàn bộ các đơn vị chiến đấu chủ lực.

"Một số đơn vị thuộc Cụm tập đoàn quân Trung tâm và Cụm tập đoàn quân phía Nam bị tổn thất đặc biệt nặng nề đã được điều động đến Agasukov để nghỉ ngơi và bổ sung. Dự kiến sẽ hoàn thành việc bổ sung vào tháng Ba."

Hoàng đế Reinhardt của đế chế: "Tình hình bổ sung trang bị thì sao?"

Wilhelm Von Guderian, người được điều động từ tiền tuyến về, chuyên tâm đảm nhiệm chức vụ Tổng thanh tra Lực lượng Thiết giáp, báo cáo: "Hiện tại, xe tăng số bốn được trang bị pháo Kwk 40 đã được đưa vào sản xuất hàng loạt, dù sao cũng chỉ là một bản cải tiến, không cần phải cải tiến dây chuyền sản xuất quy mô lớn, công nhân cũng tương đối thành thạo.

"Vấn đề bây giờ là, ban đầu chúng ta sản xuất xe tăng số bốn với vai trò là xe tăng bộ binh, duy trì tỷ lệ khoảng ba đổi một với xe tăng số ba - loại xe tăng chủ yếu đảm nhiệm nhiệm vụ tác chiến chống tăng.

"Dây chuyền sản xuất cũng vậy, ba nhà máy đang sản xuất xe tăng số ba, trong khi xe tăng số bốn chỉ có một nhà máy sản xuất. Để chuyển đổi dây chuyền sản xuất xe tăng số ba thành dây chuyền sản xuất xe tăng số bốn, cần tám tháng để cải tạo. Hiện tại, sản lượng xe tăng số bốn là không đủ, trên thực tế, sản lượng xe tăng số ba cũng không đủ.

"Xét thấy cuộc chiến ở mặt trận phía Đông hiện nay có thể biến thành một cuộc chiến tiêu hao khốc liệt, tôi đề nghị tiến hành tổng động viên, giải quyết triệt để vấn đề sản lượng không đủ."

Reinhardt xua tay: "Không, năm ngoái chúng ta đã tiêu diệt hàng triệu quân Ant, chỉ riêng số tù binh đã bắt được một trăm năm mươi nghìn người. Loại dân tộc hạ đẳng này, căn bản không cần chúng ta phải tổng động viên. Hiện tại, với sức chiến đấu của chúng ta, vẫn còn hy vọng kết thúc chiến tranh trong năm nay!

"Nỗ lực đánh chiếm thủ đô để đả kích ý chí chiến đấu của quân địch đã thất bại, nhưng khả năng đánh chiếm các khu vực sản xuất tài nguyên của địch, buộc chúng phải đầu hàng vẫn còn đó!

"Ở đây!"

Reinhardt dùng ngón tay chọc mạnh vào khu vực Kuban trên bản đồ.

"Chiếm được các mỏ dầu ở đây, hơn nữa trên đường tấn công, chúng ta còn chiếm được khu vực sản xuất than chủ yếu của địch, đến lúc đó, quân Ant ngay cả nhiên liệu để sưởi ấm cũng không có, bọn chúng chỉ có thể lựa chọn giữa việc chết rét hoặc là đầu hàng!"

Lúc này, Tổng tư lệnh Lục quân Walter von Bryan lên tiếng: "Tuy nhiên, quân địch cũng biết điều này. Chẳng phải Rabverd đã lấy được thông tin tình báo từ Cục Tình báo Quân đội rồi sao?"

Reinhardt: "Chuyện này ai cũng biết. Nhiệm vụ của các người là tìm ra một con đường tắt để đạt được mục tiêu, giống như lần tấn công ở rừng Ardennes."

Hắn nhìn quanh căn phòng, cuối cùng nhìn về phía Tư lệnh Không quân, Đại công tước Meyer: "Mùa lầy lội của Ant khi nào kết thúc?"

Về lý thuyết, thời tiết thuộc về Không quân quản lý, mặc dù Lục quân cũng có cơ quan khí tượng riêng.

Đại công tước Meyer đáp: "Tháng Tư."

Reinhardt: "Vậy thì phát động cuộc tấn công mùa xuân vào tháng Tư, mục tiêu giai đoạn một là chọc thủng tuyến phòng thủ từ pháo đài Tân Hải đến Borsk của quân địch, giai đoạn hai, chúng ta sẽ tiến quân thần tốc trên

khắp vùng đồng bằng phía Nam, cố gắng tiêu diệt thêm khoảng một triệu quân Ant, khiến bọn chúng hoàn toàn mất khả năng bảo vệ Kuban!"

(Hết chương)

Xin nghỉ thêm một ngày

Tác giả: Constantine

Ngày 13 tháng 5 năm 2024

Lại xin nghỉ một ngày

Lần này vẫn là thu thập tư liệu, tôi đã chơi hai tựa game, một tựa game liên quan đến Chiến tranh thế giới thứ hai có tên là "Tổng hành dinh: Chiến tranh thế giới thứ hai", có thể coi là phiên bản XCOM lấy bối cảnh Chiến tranh thế giới thứ hai, mỗi phe phái đều có chín màn chơi, đáng tiếc là bây giờ nhân vật chính đã bước vào trường hợp chỉ huy đơn vị cấp quân đoàn, những cơ hội chiến đấu quy mô nhỏ như thế này sau này e là không còn nhiều nữa.

Có thể cân nhắc sắp xếp một tình tiết lính dù Prosen tập kích trảm thủ, sau đó nhân vật chính tạm thời chỉ huy trung đoàn cận vệ đánh một trận với quân địch.

Tựa game thứ hai là "Total War: Warhammer 3", nhìn tên là biết ngay liên quan đến chiến tranh, tôi đã có rất nhiều cảm hứng.

Ngoài ra, tôi đã đọc xong tập trên của "Sự trở lại của người khổng lồ", thực ra có một số nội dung đã được sử dụng trong truyện.

Vậy là, tôi phải đi nghỉ dài đây, ngủ dậy sẽ viết tiếp, dù sao thì lần này tôi đã chơi game chán rồi.

(Hết chương)

Chương 145: Hội nghị ngự tiền của Prosen

Hoàng đế Reinhardt vừa dứt lời, Tham mưu trưởng William Keitel liền tiếp lời: "Bộ Tổng tham mưu đã soạn thảo một số kế hoạch, lần lượt ứng với ba hướng tấn công chủ yếu là Bắc, Trung, Nam, chúng tôi đánh giá rằng, kế hoạch đánh chiếm St. Andrewsburg ở phía Bắc là chắc chắn nhất.

"Tuyến đường tiếp tế của kế hoạch này là ngắn nhất, mặc dù đầm lầy, rừng rậm và du kích hoạt động ở Livonia đã gây cản trở nghiêm trọng đến hậu cần của quân ta, nhưng tuyến đường tiếp tế ở các hướng khác cũng gặp phải vấn đề về du kích."
Reinhardt đột nhiên nổi giận, dùng sức đấm bàn: "Lúc trước tôi chuẩn bị giết sạch người Ant, kết quả các người ngăn cản tôi, hiện tại lại nói cho tôi biết vấn đề của du kích nghiêm trọng?"

William Keitel nhìn Tư lệnh lục quân Walter von Bryan, nói: "Chúng ta cần thuê dân phu để đảm bảo hậu cần, bộ phận hậu cần của quân ta thuê chín triệu người, trong đó bao gồm công nhân đường sắt, tài xế xe cùng công nhân sửa chữa vân vân.

"Chúng tôi vốn tưởng rằng dựa vào những người này là đủ cung ứng hậu cần cho mấy triệu quân, nhưng tình huống thực tế xuất hiện sai lệch khá lớn so với dự đoán của chúng tôi, cơ sở hạ tầng của Ant quá kém, chỉ dựa vào chín triệu người này không thể đảm bảo cung ứng cho 153 sư đoàn ở mặt trận phía đông. Chúng tôi phải thuê người Ant."

Reinhardt: "Sau đó bởi vì thuê người Ant, đường tiếp tế hỏng bét!"

William Keitel: "Dù sao cũng tốt hơn không có tuyến tiếp tế. Thực tế những vùng đất không thuộc Prosen chúng ta chiếm lĩnh đều như vậy, Carolin, Melainia, còn có Cộng Hòa Netherlands, khắp nơi đều là tổ chức kháng chiến."

Lúc này, Tổng trưởng Nghi thức Lễ Nghi Heinz vẫn luôn ở bên cạnh không nói chuyện, nhẹ nhàng đẩy mắt kính, nói: "Chúng ta đã cố gắng hết sức dọn dẹp những tổ chức kháng chiến này rồi, một tháng vừa qua, chúng ta bắt được mấy trăm gián điệp Liên hiệp Vương quốc thả dù.

"Chắc chắn còn nhiều người ẩn náu hơn, mỗi tối Liên hiệp Vương quốc đều dùng ngôn ngữ khác nhau để phát các loại thơ ca, đó đều là ám hiệu cho các tổ chức kháng chiến ở các nơi.

"Mà địch có thể thành công trong không gian, là bởi vì có người khoác lác nói một con ruồi cũng không lọt vào được!"

Đại Công tước Meyer lấy khăn tay lau mồ hôi, sau đó mới giải thích: "Máy bay của địch là toàn bộ đều bằng gỗ, radar của chúng ta không nhìn thấy loại máy bay này, khó lòng phòng bị. Loại máy bay gỗ này xâm nhập từ trên cao, trạm quan sát dưới mặt đất rất khó nhìn thấy trực tiếp.

"Loại máy bay này còn bay rất nhanh..."

Heinz mỉm cười: "Ngài dù sao cũng có lý do, Đại Công tước."

Đại Công tước: "Lý do gì? Cái này gọi là sự thật khách quan. Chúng ta bây giờ đã khống chế gần như toàn bộ Uropa, lãnh không rộng lớn như thế, rất khó phòng ngự một loại máy bay mà radar không thấy được."

Tổng tư lệnh lục quân Walter nói: "Chúng ta đã quen với việc không quân không đáng tin cậy."

Đại Công tước Meyer nhíu mày: "Ông nói như vậy tôi không thể đồng ý, không có không quân phối hợp thì chiến tranh chớp nhoáng không thể thực hiện được, Guderian sẽ đồng ý quan điểm của tôi!"

Lúc này, Guderian đang phiền muộn, dù sao hắn bị giải trừ chức vụ chỉ huy mặt trận, tuy danh hiệu thagiám đốc Thiết giáp vẫn còn, nhưng không

ra tiền tuyến lập chiến công, lấy được cây gậy Nguyên soái là điều không thể.

Guderian vừa nghĩ tới việc thăng tiến của bản thân đến đây là chấm dứt, liền không nhịn được phiền muộn.

Ngay tại không đến hai tháng trước, hắn còn dùng kính viễn vọng quan sát Yekaterinburg, còn hạ lệnh pháo kích Yekaterinburg.

Nghĩ đến cái này liền càng phiền muộn, thậm chí muốn uống chút rượu.

Đáng tiếc Hoàng đế Reinhardt không thích nhìn thấy người uống rượu trước hội nghị quân sự.

Hiện tại đột nhiên bị Đại Công tước Meyer ném bóng tới, Guderian chỉ có thể hoang mang nhìn mọi người: "Xin lỗi, tôi vừa mới thất thần. Các vị đang hỏi gì vậy?"

Đại Công tước Meyer lặp lại câu hỏi của mình: "Đang hỏi ông có đồng ý không? Không có không quân yểm trợ thì chiến tranh chớp nhoáng không đánh được?"

Không quân và Thiết giáp binh, hai quân chủng mới phối hợp mới tạo nên chiến tranh chớp nhoáng huy hoàng, tuyên truyền của Đế quốc Prosen chính là như vậy.

Guderian không có ý định phá hoại thành quả tuyên truyền, hơn nữa tuyên truyền này có lợi cho việc duy trì địa vị của hắn, dù sao hắn chính là người mặc quân phục màu đen của lực lượng Thiết giáp, còn là Tổng thanh tra Thiết giáp.

Vì vậy Guderian đáp: "Đúng vậy, không quân yểm trợ gần đã giúp ích rất nhiều cho chúng ta."

Đại Công tước Meyer lập tức lộ ra vẻ mặt cao hứng.

Nhưng Guderian lại nói: "Nhưng chiến dịch Yekaterinburg vừa qua, không quân cơ bản không phát huy tác dụng. Tuy rằng nguyên nhân là vì quân ta không kịp thời thay dầu chống đông cho máy bay, nhưng không thể không thừa nhận có đôi khi không quân quả thật không có tác dụng gì."

Đại Công tước Meyer vội vàng cam đoan: "Sang năm sẽ dùng loại dầu bôi trơn thích hợp, cho dù mùa đông cũng có thể xuất kích."

"Hy vọng là như thế." Guderian nói.

Đại Công tước Meyer dự định mạnh mẽ lái câu chuyện trở về phương hướng cũ, liền nói: "Lúc tấn công mùa xuân, ta cam đoan không quân có thể toàn lực xuất kích."

"Trước khi khai chiến ông cũng nói như vậy." Tổng tư lệnh Walter nói.

Đại Công tước Meyer tranh luận: "Lúc khai chiến chúng ta quả thật toàn lực xuất kích, chỉ là Ant quá mức rộng lớn, trực tiếp dẫn đến bộ binh dưới

mặt đất nhìn thấy hiệu quả yểm trợ gần trên không của chúng ta lại một lần nữa giảm xuống."

Hắn dừng một chút, cường điệu lần nữa: "Chúng ta thật sự dốc toàn bộ lực lượng!"

Nguyên soái Lục quân von Bryan nói một câu: "Dốc toàn lực mà chỉ có chút hiệu quả này, không quân cũng chỉ có thế."

Đại Công tước Meyer: "Ông!"

"Đủ rồi!" Reinhardt nghiêm nghị quát.

Không quân là binh chủng kỹ thuật cao mới nổi, luôn được Reinhardt thiên vị, lúc này đương nhiên ông ta phải đứng về phía không quân.

von Bryan cúi đầu, tỏ vẻ mình tuân lệnh, để vẻ mặt căng thẳng của Reinhardt thả lỏng một chút.

Tướng lĩnh Lục quân chủ yếu là Đoàn sĩ quan quý tộc phế thải, Reinhardt đã lợi dụng việc thành lập binh chủng Thiết giáp để phân chia, làm suy yếu ảnh hưởng của họ trong Lục quân, gần đây lại thành lập Đoàn kỵ sĩ Asgard không thuộc quyền quản hạt của Tổng tư lệnh Lục quân.

Nhưng bản thân Lục quân khổng lồ như thế, sĩ quan nhiều như vậy, quan hệ quý tộc phế thải rắc rối khó gỡ, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Hơn nữa Reinhardt rõ ràng cảm giác được các lão tướng Lục quân trước kia bởi vì chuỗi thắng lợi huy hoàng mà im miệng, nay lại bắt đầu có ý kiến.

Thủ lĩnh của các lão tướng có hai người, một người là lão Nguyên soái Hindenburg đã về hưu ở nhà, người thứ hai chính là von Bryan trẻ hơn Hindenburg năm tuổi.

Đương nhiên, mấy năm thắng lợi huy hoàng đã khiến Reinhardt thành lập được quyền thống trị vững chắc dị thường, cho nên cho dù gặp phải chút khó khăn nhỏ, von Bryan vẫn biểu đạt sự tuân phục với Reinhardt.

Hơn nữa, trải qua mấy năm chiến tranh, các lão tướng cũng biết cách tân kỹ thuật đã thay đổi hình thái chiến tranh, lượng lớn sĩ quan nắm giữ kỹ thuật mới bổ sung vào quân đội là xu thế tất yếu, quyền lực của sĩ quan phế thải bị pha loãng là kết cục đã định.

Không ít lão tướng đã từ bỏ chống cự, thản nhiên tiếp nhận cách tân quân sự.

Giống như các quý tộc Ant mất đi quyền lực, quý tộc quân sự phế thải cũng sẽ dần dần mất đi quyền lực.

Không ít quý tộc phế thải đã bán đi trang viên cũ truyền thừa nhiều đời, chuyển vào thành phố bê tông cốt thép hiện đại, con cái của họ cũng quen điện, radio và nước máy, không muốn trở lại trang viên cũ nữa.

Reinhardt nhìn chằm chằm Tổng tư lệnh Lục quân vài giây, gật đầu: "Không quân sẽ toàn lực hỗ trợ các người. Trong vòng bốn tháng đánh tới

bờ sông Valdai, không cần vượt sông, chỉ cần bố trí phòng tuyến dọc theo sông, ép buộc quân tiếp viện của Kuban phải đi vận chuyển đường thủy nội địa."

von Bryan gật đầu: "Chỉ cần sửa chữa một chút trên cơ sở kế hoạch chiến tuyến phía nam của chúng ta là được. Kế hoạch của chúng tôi vốn chỉ định đột phá tuyến Tân Hải - Borsk, chiếm lĩnh khu vực được phòng thủ kiên cố này, chặn cổ họng địch, phòng ngừa địch phản công từ chiến tuyến phía nam."

Reinhardt: "Kế hoạch của các người quá bảo thủ, cho dù Gilles cũng không thích."

Gilles còn đang phụ trách phòng tuyến Tập đoàn quân trung tâm ở phía nam, cũng chính là phòng ngự tuyến sông Desna, cho nên không tham gia hội nghị lần này.

von Bryan: "Chúng tôi sẽ đưa ra một kế hoạch mới trước cuối tháng, mặc dù bây giờ vẫn chưa rõ phương án tấn công cụ thể, nhưng có thể bắt đầu tích trữ đạn dược và trang bị rồi."

Reinhardt nhìn về phía Tổng thanh tra Thiết giáp: "Nhanh chóng bổ sung xe tăng kiểu mới cho bộ đội."

Guderian: "Vừa rồi tôi đã nói, trừ khi bắt đầu động viên, chuyển sang hệ thống sản xuất thời chiến, nếu không quân ta không có cách nào nhanh chóng bổ sung xe tăng Panzer IV Ausführung H. Đến tháng 4 bắt đầu tấn công, tôi dự tính mặt trận phía đông có 10 tiểu đoàn xe tăng có thể nhận được Panzer IV Ausführung H."

Reinhardt lập tức nhạy bén bắt được một chữ: "Có thể nhận được?"

Guderian: "Để việc chuyển đổi trang bị thuận lợi, trước tiên phải để cho kíp lái vốn đang điều khiển xe tăng Panzer IV đổi sang. Mỗi tiểu đoàn chỉ có khoảng 25 chiếc."

"Vậy cũng chỉ là 250 chiếc!" Reinhardt nâng cao âm lượng, "Ba tháng mới có 250 chiếc, công nghiệp Prosen của tôi đã suy yếu đến mức này sao?"

Guderian: "Chủ yếu là hai nguyên nhân, thứ nhất, sản lượng nòng pháo 75 mm KwK 40 có hạn, dù sao Lục quân Đế chế vừa mới đặt hàng số lượng lớn pháo chống tăng Pak 40, tuy hai loại pháo này ở chi tiết có khác nhau, nhưng vẫn sẽ cạnh tranh năng suất sản xuất lẫn nhau. Chuyển sang thể chế thời chiến có thể giải quyết vấn đề này."

Reinhardt xua tay: "Nguyên nhân thứ hai là gì?"

"Xe tăng mới phải ưu tiên trang bị cho Sư đoàn kỵ sĩ Asgard, và các sư đoàn không quân."

Reinhardt á khẩu.

von Bryan, các quan quân phái cũ liếc nhau, sau đó đồng loạt bày ra vẻ mặt hóng kịch.

Cuối cùng Reinhardt lắc đầu: "Vậy tấn công mùa xuân, hãy sử dụng Sư đoàn kỵ sĩ Asgard nhiều hơn! Đặt bọn họ ở điểm then chốt nhất, điểm đột phá có binh lực địch mạnh nhất! Lần trước bọn họ đụng phải Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, biểu hiện không tốt bị báo chí của Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc cười nhạo! Vừa lúc để bọn họ tự chứng minh bản thân!"

von Bryan và William Keitel lại lần nữa nhìn nhau.

Sau đó Tổng tham mưu trưởng William Keitel nói: "Vậy chúng tôi cần ngài cam đoan những bộ đội này sẽ dựa theo kế hoạch của chúng tôi mà bố trí ở tiền tuyến."

"Tôi cam đoan! Các người cứ coi chúng như sư đoàn Thiết giáp bình thường để bố trí, nhưng phải đặt ở nơi khó đột phá nhất!" Reinhardt nói xong, lại quay sang hướng Tổng thanh tra Thiết giáp Guderian: "Tình hình xe tăng kiểu mới thế nào?"

Guderian: "Panzer V trước đó chỉ là giai đoạn nghiên cứu trước, cũng chưa có bản thiết kế, vì thế tôi bảo tổ thiết kế cẩn thận đo đạc chiếc T-34 thu được. Về cơ bản dự định cải tiến trên cơ sở của nó, sửa chữa những chỗ thiết sót. Nhanh nhất là cuối năm nay tiến hành thử nghiệm xe mẫu."

Reinhardt: "Vậy trận chiến với Ant này có thể không dùng đến nó. Năm nay chúng ta sẽ đánh chiếm các vùng mỏ than và dầu mỏ của Ant, mùa xuân sang năm bọn họ sẽ đầu hàng."

Guderian: "Đúng là có một loại xe tăng có thể đưa vào chiến trường trong năm nay. Trước đây chúng ta đối mặt với xe tăng hạng nặng Char B1 của Pháp, rất vất vả mới đánh bại được, vì thế đã đưa ra dự án xe tăng trang bị pháo 88 mm, chủ yếu là cải tiến trên cơ sở của dự án VK 30.01 P đã ngừng phát triển trước đó.

"Hiện tại Henschel và Porsche đã chế tạo xe mẫu, đang tiến hành thử nghiệm ở bãi thử xe tăng của Belka. Nếu mọi việc thuận lợi, tháng 4 có thể vận chuyển loại xe tăng sản xuất thử nghiệm tới tiền tuyến."

Guderian: "Ở Belka sao? Tốt, tôi muốn đi xem. Hội nghị hôm nay đến đây kết thúc!"

(Hết chương)

Chương 146: Ngôi Sao Chiến Thắng Và Đội Trưởng Cứu Hỏa

Bên phía Vương Trung.

Hắn đang chia sẻ Coca Cola với Đại tướng Gorky.

Đại tướng uống xong một chai, sau đó phát ra tiếng thở thỏa mãn: "A ha, thật không tệ."

Hắn đặt chai xuống, dùng giọng điệu trêu chọc nói: "Cậu biết không, hiện tại bọn họ gọi tôi là Đội trưởng Cứu hỏa. Rõ ràng từ khi khai chiến đến nay tôi mới chỉ chấp hành hai nhiệm vụ mang tính chất 'cứu hỏa'."

Vương Trung: "Chuyện này đơn giản, tôi quen biết một phóng viên Hợp Chủng Quốc tên là Mike, bảo hắn viết cho ông một bài, rất nhanh nhật báo Yekaterinburg sẽ đăng lại, sau đó ông sẽ có một cái tên thật kêu."

Đại tướng Gorky: "Cậu còn không bằng viết một bài hát về tôi."

Vương Trung chỉ có thể cười gượng, hắn làm sao biết sáng tác nhạc, toàn là đạo nhái, thật sự để hắn sáng tác thì lộ tẩy ngay.

Chờ chút, hình như cũng có thể cân nhắc, tìm một bài hát ca ngợi nào đó đạo nhái là được.

Vương Trung đang suy nghĩ nên đạo nhái bài nào, Gorky nói: "Sao cậu lại nghĩ thật vậy, đừng như vậy, ta chỉ đùa thôi. Cậu vẫn nên ca ngợi chiến sĩ của chúng ta nhiều hơn, hôm nay ta ngồi xe lửa trở về, ở nhà ga nhìn thấy một người mẹ già tiễn bốn đứa con trai tòng quân, bốn đứa đấy!"

Vương Trung: "Bốn người con trai đều trong độ tuổi quân dịch sao, thật sự là một người mẹ đáng kính."

Gorky: "Nói không chừng trong nhà còn một người nữa, dù sao đợt tuyển quân này yêu cầu mỗi nhà phải có ít nhất một người con trai ở lại. Tương lai chiến sự bất lợi, người mẹ ấy có thể sẽ đưa đứa con cuối cùng lên tiền tuyến, ta nhìn ánh mắt bà ấy, ta biết bà ấy sẽ làm như vậy!"

Rất kỳ lạ, rõ ràng Vương Trung chưa từng tận mắt nhìn thấy người mẹ già ấy, nhưng chỉ dựa vào miêu tả của Gorky mà hình dung ra một cách cụ thể, giống như người mẹ ấy đang đứng ở góc phòng nhìn hắn vậy.

Có phải bởi vì hắn đã nhìn thấy quá nhiều người mẹ như vậy?

Bài hát quân ca truyền thống "Tạm biệt người con gái Ant", người con gái được tiễn biệt thật sự chỉ là người yêu sao?

Vương Trung rót Vodka và Coca Cola trên bàn vào hai chiếc cốc, đưa một cốc cho Gorky, sau đó nâng cốc của mình lên: "Kính các bà mẹ Ant."

"Kính các bà mẹ Ant." Đại tướng Gorky cũng thấp giọng lặp lại, hai người chạm cốc rồi uống cạn.

Sau đó Đại tướng nhấp nhấp miệng: "Ngoài dự kiến đấy, ta vốn tưởng Vodka và Coca Cola mà uống chung thì sẽ rất khó uống."

Vương Trung đột nhiên nổi hứng, liền lắc chiếc chuông trên bàn.

Nelly vẻ mặt nghi hoặc đẩy cửa bước vào.

Đại tướng Gorky: "Sao cô ấy lại bày ra vẻ mặt như vậy?"

Vương Trung: "Bởi vì đa số lúc tôi lắc chuông chỉ là muốn ngắm Nelly cho khuây khỏa."

Nelly: "Tôi còn ba căn phòng nữa phải dọn dẹp, bận lắm."

Vương Trung: "Cô có nhớ những ngày tháng làm lính cần vụ ở tiền tuyến không?"

"Không, tuy rằng ở tiền tuyến tôi làm ít việc hơn, nhưng lúc nào cũng có thể bị trúng đạn, thà dọn dẹp cả tầng này còn hơn là phải lo sợ đạn pháo rơi xuống đầu." Nelly nói.

Vương Trung: "Vậy lần sau tôi sẽ đổi sang lính cần vụ nam, cô cứ ở lại hậu phương dọn dẹp phòng đi."

Nelly có vẻ không vui, nàng lạnh lùng hỏi: "Ngài cần tôi lấy gì ạ?"

Vương Trung: "Lấy đá, bia và chanh đến đây."

Nelly: "Thời tiết thế này mà ngài còn muốn uống với đá sao?"

"Phải, tôi muốn."

"Chanh xanh thì dùng chanh đóng hộp vừa mới chuyển đến được không ạ?"

Vương Trung: "Được."

Nelly xoay người rời đi.

Đại tướng Gorky vẻ mặt kinh ngạc: "Chanh còn có loại đóng hộp sao?"

Vương Trung: "Còn có cả dứa đóng hộp nữa, ông muốn thử không?"

"Cái gì?" Đại tướng Gorky càng thêm nghi hoặc.

Vương Trung: "Dứa, một loại trái cây nhiệt đới."

"Nhiệt đới chẳng phải chỉ có chuối thôi sao?" Là người Ant bản địa, cả đời chưa từng đi đến vùng nhiệt đới, Gorky kinh ngạc hỏi.

Vương Trung lập tức phổ cập kiến thức về trái cây nhiệt đới cho Đại tướng, đương nhiên cuối cùng không quên thêm một câu: "Chuyện này là do Hoàng thái tử Ivan nói cho tôi biết, tôi nào có được ăn những loại trái cây đó."

"Ra là vậy." Đại tướng liên tục gật đầu, hoàn toàn tin tưởng, dù sao là hoàng thất, xa hoa lãng phí, ngay cả khi đi đại tiện cũng phải dùng đồ bằng vàng.

Đang nói chuyện thì Nelly bưng bia và chanh đến: "Bia chỉ còn loại lúa mạch đen, hơn nữa sản xuất cũng lâu rồi."

Vương Trung: "Không sao, tôi biết một công thức, do chính Hoàng thái tử Ivan dạy tôi, nguyên bản phải dùng bia gừng, nhưng tôi nào biết bia gừng là cái quái gì."

Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho Nelly dùng dụng cụ mở nắp hộp chanh ra.

Gorky nói: "Cha tôi là thợ đóng giày, có một người bạn làm thủy thủ, mỗi lần về nhà đều tìm ông ấy sửa giày, ông ấy bảo thủy thủ thường ăn chanh đóng hộp, nghe nói là tập tục truyền thống từ xa xưa, để tránh bệnh scurvy."

Vương Trung: "Bây giờ còn ăn chanh đóng hộp để chữa bệnh scurvy?"

Ngày xưa bị bệnh scurvy là do hải trình quá dài, có khi kéo dài một hai năm, phải bổ sung vitamin.

Hiện tại đều là tàu chạy bằng máy móc, 80 ngày đã có thể đi vòng quanh Trái đất, đâu còn ai phải ăn chanh trên tàu nữa.

Đại tướng Gorky: "Ông ấy nói là do quen rồi."

Nelly: "Tôi đổ chanh ra cốc ạ?"

Vương Trung: "Không cần, cô đi lấy dứa đóng hộp rồi mang đến đây cho tôi."

Vương Trung đứng dậy, đi đến tủ rượu trong phòng sách lấy bình lắc và dụng cụ vắt nước chanh, sau đó quay lại bàn, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Thật ra hắn chưa từng học cách pha chế cocktail, nhưng hắn xem rất nhiều video ngắn, chỉ mong có ngày có thể "soái" một chút, nào ngờ lại có ngày phải thể hiện trước mặt một lão già.

Hắn bỏ chanh trong hộp vào dụng cụ vắt, dùng sức ấn cần gạt, vắt nước cốt chanh vào bình lắc.
—— Chờ một chút, hình như phải đặt khối băng trước? Quên đi mặc kệ.

Vương Trung dùng kẹp gắp mấy miếng băng ném vào bình lắc, sau đó đổ bia và Vodka vào.

Đúng rồi, cuối cùng còn phải bỏ vào trong một chút tình yêu, nhưng đối tượng là các ông nên Vương Trung lược bớt bước cuối cùng này.

Vương Trung đậy nắp bình lắc lại, học theo dáng vẻ của người pha rượu trong video ngắn lắc đều.

Sau khi lắc tượng trưng mười mấy giây, Vương Trung mở nắp ra, đổ rượu vào trong ly.

Thoạt nhìn —— ơ, rất bình thường?

Gorky đại tướng: "Đây là cái gì?"

Vương Trung: "Gọi là Jack Wills, là một loại rượu đến từ bờ biển phía tây Hợp Chủng Quốc. Ivan nói cho tôi biết."

Trước đó ở trong trò chơi kỷ niệm hảo huynh đệ, Vương Trung cảm động không chịu nổi, nhưng hiện tại dùng công thức trộm được từ trong trò chơi

để kỷ niệm hảo huynh đệ chân chính, Vương Trung lại vô cùng bình tĩnh.

Gorky đại tướng uống một ngụm, trừng mắt nhìn: "Còn... được đấy? Nhưng ta tình nguyện uống Vodka."

Vương Trung cũng buông bình lắc, nói: "Tôi cũng nhất thời hứng khởi. Nào chúng ta dùng Vodka cạn ly đi."

Lúc này Nelly cầm lon dứa đi vào, xuyên qua lớp thủy tinh của lon, Gorky nhìn chằm chằm vào miếng thịt dứa có hình răng cưa bên trong: "Cái thứ màu vàng này là cái gì thế?"

Vương Trung: "Rất ngọt."

Nelly nhanh nhẹn mở hộp: "Tôi... không biết thứ này ăn như thế nào."

"Còn có thể ăn như thế nào?" Vương Trung trực tiếp thò tay nhón một miếng từ trong lon lên nhét vào trong miệng.

A, là món ngon cư dân mạng miền Nam Trung Quốc thường ăn vào mùa hè.

Nhưng quê nhà Vương Trung sẽ dùng nước muối ngâm một chút rồi mới ăn, đồ hộp Hợp Chủng Quốc này ngọt đến phát ngấy.

Gorky đại tướng cũng ăn thử một miếng, lập tức khen ngợi: "Rất ngon, đây chính là loại trái cây sinh trưởng ở nhiệt đới. Đáng giận, Hợp Chủng Quốc quả là một nơi khiến người ta phải ghen tị, vừa có đất đai phì nhiêu rộng lớn thích hợp sản xuất lương thực, lại có than đá thép, còn có thể ăn được dứa!"

Không phải anh bạn, so sánh dứa với than đá thép có phải hơi kỳ cục không.

Gorky đại tướng lại cầm lấy một miếng dứa.

Có vẻ hắn cũng rất thích loại trái cây này.

Vương Trung: "Nelly, chỗ chúng ta còn dứa đóng hộp không, mang thêm một ít cho Gorky đại tướng."

Nelly gật đầu, sau đó tò mò hỏi: "Ngon không ạ? Có... ngọt không?"

Tuy rằng Nelly chỉ hỏi như vậy, trên mặt cũng không thể hiện điều gì, nhưng là người sống chung với Nelly lâu như vậy, Vương Trung lập tức hiểu, Nelly thèm.

Trước đó Vương Trung từng bắt gặp Nelly dùng nước tráng chai Coca, uống thứ nước đường có chút vị ngọt đó, từ nay về sau Vương Trung mở Coca đều là mở hai chai, chai còn lại đưa cho Nelly "đổ đi".

Vương Trung: "Cô có thể ăn một miếng."

Nelly: "Có khách ở đây ạ."

Nếu không có khách chắc cô ấy ăn rồi.

Gorky đại tướng: "Có phải ta đã làm phiền hai người chủ tớ trò chuyện vui vẻ rồi không?"

"Không có." Vương Trung và Nelly đồng thanh phủ nhận.

Gorky đại tướng: "Quả nhiên là đã làm phiền rồi! Thôi vậy, chờ ngày mai họp triều đình rồi nói chuyện tiếp."

Vương Trung: "Vậy ngài đi luôn bây giờ ạ?"

Gorky đại tướng: "Ta vào đây uống chút rượu tán gẫu với cậu là vì chúng ta là bạn bè. Thực ra mục đích ta đến, khi gặp cậu ở cửa đã đạt được rồi."

Vương Trung: "Để cho phái Tốc Thắng thấy?"

"Để cho tất cả mọi người ở Yekaterinburg thấy, không làm vậy thì tối nay sẽ có một đám người tìm đủ mọi cách để thăm dò thái độ của ta."

Gorky đại tướng đã thành công tránh được thất bại thảm hại, danh hiệu lính cứu hỏa đã được lan truyền khắp Yekaterinburg, tuy rằng còn chưa đến mức sánh ngang với "ngôi sao chiến thắng", nhưng chắc chắn không ít người có ý định lôi kéo hắn.

Vì vậy, vừa trở về đã chạy đến trang viên Rokossovsky, tương đương với việc thể hiện rõ ràng thái độ với những kẻ đang mong chờ.

Vương Trung đứng dậy: "Vậy tôi tiễn ngài."

Gorky đại tướng cười lớn: "Cậu cũng đã nắm được mấu chốt rồi đấy."

Vương Trung cũng cười theo.

Đúng lúc này, Lyudmila mở cửa bước vào: "Anh yêu, em thấy hơi khó chịu, ngày mai em muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút."

Ban đầu Vương Trung không nghĩ nhiều: "Không vấn đề gì, anh sẽ sắp xếp xe cho em. Em nghỉ ngơi sớm một chút, uống nhiều nước nóng."

Lyudmila: "Anh cũng phải đi cùng em!"

Vương Trung: "Anh rất bận, ơ... hả?"

Cuối cùng Vương Trung cũng nhận ra có gì đó không đúng.

Lyudmila bổ sung một câu: "Tháng này em chưa đến kỳ kinh nguyệt."

Gorky đại tướng: "Chúc mừng. Một trong những động lực chiến đấu hăng hái của ta chính là bảo vệ những thiếu nữ sắp thắp lên "Thánh Hỏa" như các bạn."

Vương Trung nhướn mày: "Horatius trên cầu? Tôi cũng rất thích bài thơ đó."

Sau đó, Vương Trung nhìn Lyudmila, nhẹ nhàng xoa bụng cô: "Thời gian trùng khớp rồi nhỉ? Bây giờ mới có phản ứng, chẳng phải là lúc chúng ta đóng quân ở Shostka đã mang thai sao? Vậy chẳng phải là sau này tôi phí

công ăn nhiều lương thực như vậy sao? Thịt hươu thịt rắn thịt nhím tôi ăn đến phát ói!"

Gorky đại tướng: "Chú ý một chút, ta vẫn còn ở đây. Vậy ta đi trước đây, hai người ở nhà vui vẻ ăn mừng đi."

Nói xong, Gorky đại tướng cầm mũ và áo khoác treo trên giá áo.

Vương Trung: "Chờ tôi một chút, tôi vẫn nên tiễn ngài."

Lyudmila: "Đi đi, em chờ anh về."

————

Ngày hôm sau, sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định Lyudmila đã mang thai, đúng là lúc đóng quân ở Shostka, thịt hươu và thịt nhím xem như Vương Trung đã ăn uổng rồi.

Chuyện này đã để lại cho tháng giêng êm đềm một cái kết có thể coi là không tầm thường.

Tháng 2 năm 915 lặng lẽ đến.

(Hết chương)

Chương 147: Con bướm vỗ cánh (Bạch Ngân Minh thêm 2/10)

Tình hình tháng 2 vẫn yên tĩnh.

Vương Trung nhớ trên Trái Đất, tháng 1 năm thứ hai, Hồng quân Liên Xô đã phát động chiến dịch tấn công Rzhev lần thứ nhất, sau đó đụng phải phòng tuyến kiên cố của quân Đức Quốc Xã tinh nhuệ, thương vong vô số.

Bên này đã là tháng 2 rồi mà quân đội Ant vẫn chưa có động tĩnh gì.

Vương Trung phỏng đoán có hai nguyên nhân, thứ nhất là đa số những kẻ thuộc phái Tốc Thắng đều đã thất thế, hiện tại phe chiếm ưu thế là phái Ôn Kiện do Vương Trung làm đại diện.

Sở dĩ gọi là phái Ôn Kiện là vì trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc không ít truyện chữ tu tiên, thấy cụm từ "phái Ôn Kiện" khá hay nên lấy ra sử dụng.

Nguyên nhân thứ hai là, lần rút quân này của quân Prosen rất triệt để.

Trên Trái Đất, sau khi chiến dịch Bão Tháng Mười của quân Đức thất bại, họ không hề bị đánh tan tác như vậy, bọn họ vẫn giữ vững một đầu cầu, có thể uy hiếp thủ đô Moskva của Liên Xô bất cứ lúc nào.

Điều này khiến cho sau đó, Hồng quân Liên Xô phải liều mạng "san bằng" đầu cầu này.

Vì vậy, trong tình huống mà binh lính, trình độ của sĩ quan chỉ huy đều kém xa quân Đức, Hồng quân Liên Xô đã liều lĩnh phát động chiến dịch tấn công quy mô lớn, dẫn đến tổn thất vô cùng to lớn.

Còn bên này, quân Prosen đã rút lui toàn bộ về tuyến xuất phát hồi tháng 10, tuy vẫn còn uy hiếp Yekaterinburg, nhưng không lớn như đầu cầu Rzhev trên Trái Đất.

Mặc dù đầu cầu Rzhev được đặt theo tên của thành phố này, nhưng trên thực tế, nó chỉ là điểm mỏm phía Bắc của đầu cầu, điểm mỏm phía Đông của đầu cầu này chỉ cách Moskva hơn 100km.

Bản thân Rzhev cũng chỉ cách Moskva khoảng 200km.

Vì vậy, đầu cầu khổng lồ này giống như một con dao sắc nhọn cắm trên chiến tuyến, có thể khiến Hồng quân Liên Xô mất máu bất cứ lúc nào.

Nhưng quan sát chiến tuyến miền Trung của đế quốc Ant, hoàn toàn không có một đầu cầu nào như vậy.

Nếu không xét đến độ cong của Trái Đất, chỉ đơn thuần dùng tình hình trên bản đồ để hình dung, hiện tại toàn bộ chiến tuyến là một đường chéo, bắt đầu từ St. Petersburg ở cực Bắc, kéo dài xuống phía Nam đến pháo đài Tân Hải - Borsk.

Nếu coi phần lãnh thổ Uropa của đế quốc Ant là một cái đùi gà, thì chiến tuyến giống như là một nhát chém ở chỗ uốn cong của đùi gà.

Lý do hình thành nên chiến tuyến như vậy cũng rất dễ hiểu, phía Nam là đồng bằng rộng lớn, cơ sở hạ tầng tương đối tốt, vì vậy quân Prosen đã tiến rất sâu.

Phía Bắc lại toàn là đầm lầy, hồ nước, còn có rất nhiều rừng rậm, khiến cho quân đội Prosen đánh trận rất vất vả.

Cũng vì vậy, việc tiếp tế cho quân Prosen ở phía Bắc lại dễ dàng hơn, một mặt vì đường đi ngắn hơn, mặt khác là do có biển, có thể vận chuyển bằng đường thủy.

Quân Prosen cũng đã triển khai chiến hạm ở phía Nam, nhưng dù sao thì các cảng biển ở khu vực này cũng không thể đáp ứng được nhu cầu của những chiến hạm cỡ lớn, chỉ cần hoạt động được một thời gian ngắn, chiến hạm sẽ phải đi qua eo biển do quốc gia trung lập kiểm soát để quay trở về cảng của đồng minh đế quốc Prosen để đại tu.

Loại chiến hạm cỡ lớn này chỉ cần hoạt động một hai năm là phải đại tu một lần.

Trên Trái Đất, chiến tuyến cũng là một đường chéo như vậy, ở giữa có một đầu cầu Rzhev.

Nhìn vào bản đồ là có thể hiểu tại sao Hồng quân Liên Xô lại liều mạng giành lại đầu cầu này.

Nhưng ở đây lại không hề có đầu cầu nào như vậy.

Mấy ngày nay, Vương Trung nhân lúc rảnh rỗi đã suy nghĩ về dòng thời gian, phát hiện ra sự thay đổi này có thể có liên quan rất lớn đến bản thân mình.

Đầu tiên là chiến dịch phòng thủ Shostka, trung đoàn của Vương Trung, cùng với sư đoàn do Kiriyenko - cấp trên của Vương Trung chỉ huy và quân đoàn của Kashukhov đã kiên cường giữ vững phòng tuyến sông Desna.

Chính vì vậy, hàng chục vạn quân đội bị bao vây tiêu diệt trên Trái Đất đã chạy thoát khỏi vòng vây.

Điều này khiến cho đế quốc Ant có thể tập trung lực lượng, nhân lúc quân đội Prosen mệt mỏi nhất để phản công, đồng thời thành công tiêu diệt gọn 10 vạn quân Prosen.

Mà chiến công này là do chính Vương Trung tự mình dẫn quân đánh.

Chiến thắng này đã cổ vũ mạnh mẽ tinh thần quân dân đế quốc Ant, đồng thời cũng ảnh hưởng đến phán đoán của các cấp chỉ huy quân đội Prosen, khiến cho bọn họ quyết định rút lui về nơi có thể xây dựng phòng tuyến vững chắc, không để lại bất kỳ đầu cầu nào có thể chứa được hàng chục vạn quân.

Đúng vậy, diện tích đầu cầu Rzhev trên Trái Đất rất lớn, mặc dù chỉ có Tập đoàn quân số 9 đóng giữ, nhưng quy mô của tập đoàn quân này tương đương với Tập đoàn quân số 6 của Paulus.

Diện tích đầu cầu Rzhev thậm chí còn lớn đến mức có thể chứa quân đội rút lui từ tiền tuyến về nghỉ ngơi, quân đội Liên Xô tấn công đến gần cửa đột phá thì vừa vặn gặp phải một sư đoàn thiết giáp đang luân phiên nghỉ ngơi, sau đó, sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp này đã thể hiện tố chất quân sự đáng kinh ngạc, tự mình phán đoán hướng tấn công của quân đội Liên Xô trong bối cảnh bộ chỉ huy tập đoàn quân hỗn loạn, không thể đưa ra mệnh lệnh hiệu quả, sau đó phát động phản công.

Cũng chính vì diện tích đầu cầu Rzhev rất lớn, cho nên quân Đức mới có thể thực hiện chiến thuật phòng ngự đàn hồi ở đây - chỉ khi có đủ độ sâu thì mới có thể đàn hồi, gõ vào tấm thép thì chỉ có âm thanh "bành bành", không hề có cảm giác đàn hồi.

Chiến tuyến bằng phẳng, không có đầu cầu, có nghĩa là nếu quân đội Prosen muốn tấn công Yekaterinburg, bọn họ sẽ phải hành quân 300km để đột phá một lần nữa.

Nhưng không có đầu cầu, cũng có nghĩa là Bộ Tổng tư lệnh quân đội Prosen chỉ cần ít quân hơn để bảo vệ chiến tuyến, bọn họ có thể tập trung lực lượng cho những việc khác.

Sau khi quân địch khôi phục tấn công, áp lực ở chiến tuyến phía Nam sẽ tăng lên rất nhiều.

Bên kia, chính vì sự tồn tại của đầu cầu Rzhev, quân Đức Quốc Xã buộc phải bố trí hàng chục vạn quân để bảo vệ đầu cầu, khi bị Hồng quân Liên Xô tấn công, bọn họ còn phải liên tục điều động quân tiếp viện, một lượng lớn quân đội bị sa lầy ở đầu cầu Rzhev.

Lần này chắc chắn sẽ không có chuyện tốt đẹp như vậy nữa.

Con bướm nhỏ bé Vương Trung, rốt cuộc đã khiến dòng chảy lịch sử bị thay đổi.

Biết đâu, quân đội Prosen với lực lượng cơ động mạnh hơn thật sự có thể đánh một mạch đến tận Kuban, đến lúc đó, đế quốc Ant sẽ phải chiến đấu với quân đội Prosen trong tình trạng thiếu hụt nhiên liệu và vật tư sưởi ấm.

Vương Trung có thể tưởng tượng, cuộc chiến chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Bất luận như thế nào cũng phải nghiền nát ý đồ chiếm đóng Kuban của quân địch.

Nhưng đây không phải là chuyện Vương Trung cần phải lo lắng lúc này.

Quân đội Prosen sớm nhất cũng phải đến tháng 4, khi bùn đất đã khô ráo thì mới có thể tấn công.

Vương Trung còn 3 tháng để chuẩn bị.

Ngày 10 tháng 2, Ủy ban thẩm định tổ chức cuộc thẩm định trang bị mới lần thứ hai, lần này, xe chở pháo tự hành 100mm kiểu xoáy đã trải qua hơn một tháng thử nghiệm cũng được đưa vào danh sách thẩm định, hơn nữa còn được ưu tiên là hạng mục áp chót được thẩm định.

Áp chót, đây chính là tiết mục đinh!

Trước khi xe chở pháo tự hành 100mm được đưa ra thẩm định, còn 17 loại vũ khí cải tiến đang chờ được thông qua.

Phần lớn các loại vũ khí này đều được cải tiến dựa trên phản hồi từ chiến trường.

Chỉ có 3 loại vũ khí là do đổi mới công nghệ sản xuất, vì vậy phải sửa đổi bản thiết kế cho phù hợp với công nghệ mới.

Trong số 17 loại vũ khí cải tiến, chỉ có 5 loại được đánh giá là đạt yêu cầu, được chuyển giao cho Cục Quân giới bắt đầu tổ chức sản xuất hàng loạt.

Sau đó, đến lượt tác phẩm tâm huyết của Vương Trung - xe diệt tăng "Xoáy Nước".

Tổng công trình sư Korin phấn khởi bước vào hội trường thẩm định, sau đó bảo trợ lý treo bản thiết kế xe diệt tăng "Xoáy Nước" lên bảng đen.

Vương Trung có thể nhận ra, bản thiết kế này đã được hoàn thiện hơn rất nhiều so với trước đây.

Khi bản thiết kế được treo lên, vị đại biểu của Lục quân trong Ủy ban thẩm định lập tức mở to hai mắt.

"Đây là cái gì?" Ông ta vừa hỏi vừa nhìn Korin, nhưng sau đó lại lập tức nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Là xe diệt tăng, vì phải lắp pháo lớn hơn nên bất đắc dĩ mới phải sử dụng thiết kế không có tháp pháo. Chờ khi nào máy móc nhập khẩu từ Hợp Chủng Quốc về đến nơi, chúng ta có thể chế tạo xe tăng được trang bị pháo chính mạnh như vậy! Loại có tháp pháo!"

Các ủy viên đều lộ ra vẻ mặt "thì ra là vậy", liên tục gật đầu, xem ra là đã đồng ý cho bản thiết kế này được thông qua.

Thậm chí còn không có ai muốn hỏi thêm.

Ban đầu, Vương Trung cho rằng mình sẽ phải tranh luận một phen với Ủy ban thẩm định thì bản thiết kế "Xoáy Nước" mới có thể được thông qua, không ngờ lại dễ dàng như vậy, giống như là chuyện đương nhiên.

Tiễn Korin tổng công trình sư xong, hạng mục thẩm định cuối cùng cũng được đưa ra.

Tokarev cầm trên tay kiệt tác của mình, bước vào phòng thẩm định.

Đối mặt với các vị giám khảo ngồi sau bàn dài, Tokarev nhìn thẳng vào Vương Trung: "Tướng quân Rokossovsky, tôi đã làm theo lời ngài, chế tạo ra một khẩu súng mới. Ngài nói với tôi, đây là một khẩu súng tiểu liên có thể bắn trúng người ở khoảng cách 200m, tôi nghĩ là tôi đã chế tạo thành công loại vũ khí đáp ứng yêu cầu của ngài rồi."

Vừa nói, Tokarev vừa cầm khẩu súng mẫu đi thẳng về phía Vương Trung, kết quả là lập tức có mấy vị giám khảo mở cửa phòng, xông vào, ghì ông ta xuống đất.

Vương Trung: "Để ông ấy lại đây đi, không lại gần thì làm sao đưa súng cho tôi?"
Kết quả một trong những thẩm phán đã cướp đi khẩu súng trong tay Tokarev, sau đó cung kính nâng hai tay lên trước mặt Vương Trung.

Trong lúc Vương Trung nghịch súng, Tokarev cũng thoát khỏi sự kiềm chế của các thẩm phán.

Hắn vội vàng giải thích: "Tôi tiến thêm một bước rút ngắn độ dài của viên đạn, giảm bớt lượng thuốc. Như vậy lúc súng trường đầy đạn trọng lượng sẽ giảm xuống rất nhiều.

"Viên đạn thu nhỏ mang đến tầm bắn và uy lực bị suy giảm, chúng tôi thử đi thử lại rất nhiều lần, cuối cùng đã điều chỉnh số lượng thuốc phóng trong mỗi viên đạn đến mức phù hợp.

"Thuốc phóng ít hơn một chút, đường đạn sẽ bị cong rõ ràng, không đạt tới độ chính xác 200 mét mà ngài yêu cầu.

"Thuốc phóng nhiều hơn một chút, độ chính xác sẽ tăng lên, nhưng căn cứ theo lời ngài, loại tăng cường độ chính xác này không có ý nghĩa quá lớn."

"Rất tốt!" Vương Trung tán thưởng: "Tokarev đồng chí, anh đã lĩnh ngộ ý của tôi."

Nói xong hắn cúi đầu cẩn thận xem xét khẩu súng trong tay.

Thoạt nhìn... Có chút giống súng trường Vi Thanh "Máy cắt hoa văn" của VSS.

Đặc trưng lớn nhất của khẩu súng trường Máy cắt hoa văn chính là nòng súng giảm thanh rất thô. Vương Trung không biết vì sao khẩu súng này cũng có nòng súng thô như vậy.

Hắn liền hỏi Tokarev: "Vì sao nòng súng lại thô như vậy?"

Tokarev: "Để đảm bảo tính ổn định tốt hơn, chúng tôi đã lắp đặt thiết bị dẫn khí trong nòng súng, dẫn một phần khí thuốc súng sinh ra khi bắn ra ngoài nòng súng, làm giảm lực giật. Điều bất ngờ là, thiết kế này khiến cho ánh lửa đầu nòng và khói súng khi bắn ra đều khá nhỏ, đặc biệt là âm thanh, nhỏ hơn rất nhiều.

"Chúng tôi đoán là do một phần năng lượng của khí thuốc súng bị thiết bị dẫn khí phân tán, dẫn đến tốc độ viên đạn bắn ra khỏi nòng súng chỉ có 320 mét mỗi giây, thấp hơn tốc độ âm thanh, cho nên viên đạn sẽ không tạo ra tiếng nổ lớn khi vượt qua bức tường âm thanh.

"Cũng vì kết cấu dẫn khí phân tán khí thuốc súng, cho nên khi viên đạn rời khỏi nòng súng, khí thuốc súng xung kích xung quanh tạo thành sóng âm cũng nhỏ hơn."

Hay lắm, vì muốn nâng cao tính ổn định khi bắn súng, vô tình đã tạo ra súng trường giảm thanh.

Lúc này, đại diện Lục quân hỏi: "Chờ một chút, súng này bắn ra viên đạn chậm như vậy sao? Vậy đường đạn có bị cong không?"

Tokarev đáp: "Đúng là cong hơn đạn thường một chút, nhưng dù sao cũng chỉ bắn 200 mét, khoảng 0,5 giây là tới, độ rơi thực ra cũng không đáng kể.

"Nếu muốn bắn, độ rơi này không quan trọng. Nếu muốn nâng súng lên ngắm bắn chính xác, chúng ta có thể tính toán độ rơi này trên thước ngắm, để xạ thủ khi ngắm bắn thực tế sẽ nâng nòng súng lên một góc gần như không thể nhận ra."

Vương Trung lo lắng hỏi: "Nhưng tốc độ chậm, lực sát thương của viên đạn liệu có đủ không?"

Tokarev đáp: "Chúng tôi đã thử nghiệm bằng gelatin, khi bắn trúng trực tiếp, do động năng nhỏ nên nó lăn lộn trong gelatin mô phỏng cơ thể người, năng lượng đều chuyển hóa thành lực phá hoại, còn phần lớn năng

lượng của đạn thường bị viên đạn xuyên qua mang đi mất.

"Tất nhiên, xét về khả năng xuyên phá, thứ này quả thực không bằng đạn tốc độ cao. Cũng có thể tháo thiết bị dẫn khí, sử dụng nòng súng thông thường để bắn."

Tokarev ra hiệu, trợ lý liền lấy ra một khẩu súng khác, nhìn giống như súng bắn tỉa Dragunov phiên bản rút ngắn.

Tất nhiên, là phiên bản không có ống ngắm, hộp đạn dài.

Tokarev: "Ngài cẩn thận, thứ này giật mạnh lắm đấy."

Vương Trung thốt lên: "Chấp thuận phiên bản nào, tôi phải tự mình thử mới được."

Lập tức cán sự của ủy ban đáp: "Bên cạnh là trường bắn trong nhà của Vệ giáo quân, được cải tạo từ nhà thi đấu thể thao nhân dân, có thể đến đó thử súng."

"Được, vậy đến đó."

Ba mươi phút sau, Vương Trung đã bắn mỗi khẩu súng ba bốn mươi viên đạn. Khẩu không có ống dẫn khí, tốc độ đạn nhanh khi bắn liên thanh rất khó dùng, khiến người ta nghi ngờ liệu có phải nó không được lắp đạn giảm liều, nên muốn duy trì độ chính xác tốt thì cần bắn điểm xạ, mỗi lần ba hoặc bốn viên.

Còn phiên bản "Máy cắt hoa văn" khi bắn rất thoải mái, bắn từ hông, bóp cò hết 20 viên đạn, vẫn có thể trúng bia một hai viên, mà đây là bia 200 mét đấy!

Thử xong, Vương Trung đã có kết luận trong lòng, hắn hỏi Tokarev: "Loại nào tốn ít thời gian công sức sản xuất hơn?"

Tokarev đáp ngay: "Tất nhiên là loại nòng súng thông thường."

Vương Trung quyết định: "Vậy sản xuất hàng loạt loại nòng súng thông thường."

Tokarev kinh ngạc: "Tôi cứ tưởng ngài thích phiên bản đạn cận âm hơn!"

Vương Trung: "Đúng là tôi thích hơn, nhưng thứ này sau này mỗi ngày có thể phải sản xuất sáu bảy nghìn thậm chí hơn chục nghìn khẩu mới đáp ứng đủ nhu cầu, không rảnh mà làm thủ công tỉ mỉ đâu."

Tokarev lại nói: "Nhưng mà, nòng súng đó chỉ mất thêm nửa giờ gia công thôi, vì tôi đã cải tiến thiết bị dẫn khí trong nòng súng, khiến nó dễ sản xuất hơn."

Vương Trung: "Nửa tiếng cũng rất nhiều! Mỗi khẩu súng lãng phí nửa tiếng, một ngày sản xuất một vạn khẩu, thì có năm nghìn tiếng bị lãng phí!"

Tokarev lắc đầu: "Tướng quân, không thể tính như vậy được. Cả hai loại vũ khí đều có thể đạt được sản lượng một vạn khẩu mỗi ngày, chỉ là nhà máy sản xuất phiên bản đạn cận âm cần nhiều công nhân hơn, vì có thêm công đoạn chế tạo nòng súng."

Vương Trung mân mê khẩu "Máy cắt hoa văn" trong tay.

Tokarev: "Hơn nữa, hai loại nòng súng có tính tương thích, có thể tách riêng nhà máy sản xuất nòng súng, như vậy cả hai loại súng đều có thể bắt đầu sản xuất, căn cứ vào sản lượng của nhà máy nòng súng để quyết định sản xuất loại nào nhiều hơn, chỉ cần thuê thêm vài trăm công nhân là đủ. Hơn nữa, dây chuyền sản xuất càng lớn thì chi phí càng thấp."

Vương Trung suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: "Sản xuất cả hai loại, bộ đội nhận được loại nào thì dùng loại đó."

(Hết chương)

Chương 148: Đối đầu gay gắt trước lễ đính hôn

Mấy ngày sau đó không có chuyện gì đáng nói, tiền tuyến vẫn bắn phá lẫn nhau, mỗi ngày vẫn có hàng nghìn người thương vong, Vương Trung ở hậu phương vẫn tiếp tục công việc.

Tuy nhiên, Vương Trung có một sở thích mới, đó là áp tai vào bụng Lyudmila để nghe ngóng động tĩnh.

Mặc dù bác sĩ và Lyusha đều nói với hắn rằng bây giờ chưa thể nghe thấy thai động rõ ràng, nhưng Vương Trung vẫn không nhịn được muốn nghe.

Đương nhiên, nhân tiện được hưởng thụ vòng tay của vị hôn thê cũng là điều tốt.

Ngày 20 tháng 2, gia đình Lyudmila cuối cùng cũng đi xe lửa từ hậu phương, sau khi trung chuyển ở Raul thì đến được Yekaterinburg.

Anh trai của Vương Trung, Công tước Pyotr Konstantinovich Rokossovsky hiếm khi được trở về từ ký túc xá của Bộ Tư lệnh Hậu cần, cùng dùng bữa với gia đình Lyudmila.

Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày 21 tháng 2.

Vương Trung hoàn toàn không biết chuẩn bị lễ đính hôn như thế nào, ấn tượng của hắn về lễ đính hôn chỉ là dựa theo nghi thức ký kết ngoại giao, cha mẹ hai bên cùng ngồi sau một chiếc bàn, phía sau là quốc kỳ của hai bên - à không, là cờ của hai gia tộc.

Sau đó, hai bên ký tên vào hợp đồng đính hôn, rồi dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, trao đổi bản hợp đồng đã ký, rồi lại ký tên.

Cũng không thể trách Vương Trung được, bởi vì trước khi xuyên không, dư luận lúc đó khiến cho dù Vương Trung có khao khát một tình yêu đẹp đẽ, thì cũng có phần e ngại hôn nhân.

Cũng có thể là bởi vì trước khi xuyên không, Vương Trung chưa gặp được người phụ nữ nào khiến hắn vừa gặp đã muốn kết hôn sinh con.

Lyudmila là người đầu tiên theo đúng nghĩa.

Tóm lại, tối ngày 20 tháng 2, khi quản gia già Mikhail kể cho Vương Trung nghe về toàn bộ quy trình của lễ đính hôn, Vương Trung mới biết được lễ đính hôn là như thế nào.

Thực ra nó là phiên bản rút gọn của hôn lễ, mời một vị cha xứ ở nhà thờ gần đó đến, hai người nắm tay nhau tuyên thệ, sau đó trao nhẫn đính hôn là xong.

Lễ đính hôn được tổ chức vào ngày 21 tháng 2 tại trang viên Rokossovsky, vị cha xứ được mời là linh mục của nhà thờ gần trang viên.

Còn về khách mời, trong thời chiến tranh không thể mời được nhiều họ hàng - Lyudmila còn có họ hàng bị kẹt trong vòng vây St. Andrewsburg, không thể đến được.

Bạn bè đồng trang lứa với hai người thì đang ở trong quân ngũ, hoặc đã sơ tán đến hậu phương xa xôi.

Hoặc là ở lại vùng bị chiếm đóng.

Còn có một số người đã "đi gặp Chúa".

Để lễ đính hôn không quá đìu hiu, Vương Trung đã mời một số đồng đội cũ ở Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, ví dụ như Yegorov.

Những người này cũng là đồng đội cũ của Lyudmila.

Sáng sớm ngày 21 tháng 2, Vương Trung nhìn Lyusha mặc chiếc váy mới, khen ngợi từ tận đáy lòng: "Em đẹp quá."

Lyusha mỉm cười, đột nhiên nói: "Anh đã coi Nữ hoàng bệ hạ là em gái, vậy có nên mời cô ấy đến không?"

Vương Trung: "Sao thế, em muốn tuyên bố chiến thắng trước mặt cô ấy à?"

Lyudmila nói: "Không, em chỉ đột nhiên nghĩ, đã là em gái, lễ đính hôn của anh trai thì phải tham gia chứ."

"Em có tin là cho dù anh không mời, cô ấy cũng sẽ đến không?" Vương Trung nói: "Hay là chúng ta cá cược đi?"

"Alyosha, anh đừng có lúc nào cũng coi cô ấy là con bé, cô ấy sẽ suy nghĩ rất nghiêm túc về ảnh hưởng của việc xuất hiện ở lễ đính hôn hôm nay đấy."

Lyudmila nhìn mình trong gương, bất chợt nở nụ cười gượng: "Nhưng mà sau khi suy nghĩ kỹ càng, có thể cô ấy vẫn sẽ xuất hiện, hiện tại Hoàng gia cần anh ủng hộ."

Dù sao, hiện tại ngoài lực lượng phòng thủ thành phố ban đầu, quân đội dã chiến gần Yekaterinburg nhất chính là Quân đoàn Cơ giới của Vương Trung.

Mặc dù hiện tại ba sư đoàn của Quân đoàn vẫn đang được bổ sung quân số, nhưng lực lượng chiến đấu đã lên tới gần bảy vạn người, cộng thêm một lượng lớn trang bị kỹ thuật, tố chất binh lính cũng cao hơn quân đội thông thường của quân Ant rất nhiều.

Một lực lượng hùng hậu như vậy đóng quân gần thủ đô, những người muốn lấy lòng Vương Trung nhiều vô số kể.

Vương Trung đặt hai tay lên vai Lyusha, nói: "Sa hoàng cần tôi ủng hộ... Nghe như thể tôi sắp tự phong làm quan nhiếp chính vậy."

"Suỵt, cho dù là ở nhà mình, anh cũng phải cẩn thận kẻo tai vách mạch rừng."

Vương Trung gật đầu, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng xe ô tô.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Xe ô tô? Ít nhất là năm chiếc, đoàn xe lớn như vậy, bây giờ ở Yekaterinburg không dễ kiếm đâu."

Vừa dứt lời, quản gia Mikhail đã mở cửa bước vào: "Bảo vệ gọi điện báo, đoàn xe của Đức Cha Belinsky vừa mới đi qua cổng chính, lúc tôi đến báo cáo thì đã đến trước cửa trang viên rồi ạ."

Vương Trung búng tay: "Tôi đã nói mà."

Lyudmila cười gượng: "Lần này khả năng Nữ hoàng bệ hạ xuất hiện là rất cao. Em đoán được lý do Đức Cha Belinsky đến đây, ông ta sẽ thay thế cha xứ chủ trì hôn lễ của chúng ta, như vậy sau này sẽ không dễ hủy hôn ước."

"Giáo hội chắc chắn không muốn anh trở thành Thân vương Rokossovsky - ý em là sau khi chúng ta chiến thắng."

Mặc dù Lyudmila đang nói về vấn đề chính trị, nhưng Vương Trung lúc này lại lơ đãng, hắn đang nghĩ đến "hủy hôn" và "ba năm sau", ba năm sau "Đấu Đế" Lyudmila đến tận cửa trả thù, sỉ nhục hắn gấp mười lần so với lúc bị hủy hôn...

Thật là một mớ hỗn độn.

Lyudmila: "Anh yêu?"

Vương Trung: "Hả? Không có gì, anh chỉ muốn cưới mình em thôi."

Lyudmila: "Em đang nói về chuyện sau khi chiến thắng."

Vương Trung: "Olga là một cô gái thông minh, cô ấy được thừa hưởng trí tuệ từ anh trai, thư phòng của Ivan vẫn được giữ nguyên vẹn ở Cung điện

Mùa hè, sách Ivan đọc, Olga nhất định cũng sẽ đọc. Biết đâu còn có cả nhật ký và ghi chú khi đọc sách của Ivan nữa, hãy tin tưởng cô ấy."

"Ừm."

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, quản gia Mikhail lập tức bước tới nhấc máy: "Trang viên Rokossovsky xin nghe."

Ông ta đặt ống nghe xuống, quay sang báo cáo với Vương Trung: "Phòng Nghi lễ của Cung điện Mùa hè gọi điện thoại đến, Nữ hoàng bệ hạ muốn tham dự lễ đính hôn của Thiếu tướng Rokossovsky ạ."

Lyudmila: "Thấy chưa, Olga đến rồi kìa."

Vương Trung: "Nếu cô ấy đã cố tình cho người gọi điện báo trước, chắc là sẽ không làm gì quá đáng đâu. Muốn làm gì quá đáng thì đã đánh úp bất ngờ rồi."

"Anh hiểu em gái mình thật đấy." Lyudmila cười nói.

————

Một tiếng sau, Olga mới đến trang viên Rokossovsky.

Anh trai của Vương Trung, Công tước Pyotr Konstantinovich Rokossovsky khi nhìn thấy Olga thì tỏ ra rất lúng túng, ngay cả lúc bắt tay cũng luống cuống.

Không ngờ Olga lại nắm lấy tay Pyotr, nói: "Công tước Rokossovsky, tôi đến đây để cầu hôn cho em họ tôi."

Vương Trung nhíu mày: "Sao tôi không biết Ivan còn có em họ nhỉ?"

Olga và Ivan là anh em ruột, còn em họ phải là con của người thân bên ngoại.

Olga quay lại mỉm cười với Vương Trung: "Em họ tôi nhiều lắm, hơn nữa cô ấy vừa từ Hợp Chủng Quốc trở về, cha mẹ cô ấy chạy sang Hợp Chủng Quốc từ hồi nội chiến."

Pyotr toát mồ hôi: "Chuyện này... tôi đã từng kết hôn rồi, nhưng vợ tôi đã qua đời. Để một người như tôi cưới em họ của người là không ổn đâu."

Lúc này, Lyudmila lên tiếng: "Anh cả yêu quý, Nữ hoàng bệ hạ đã có lòng tốt như vậy, anh hãy đồng ý đi. Chắc hẳn Nữ hoàng bệ hạ đã suy nghĩ kỹ rồi."

Nói xong, Lyudmila nhìn thẳng vào Olga, ánh mắt hai người chạm nhau.

Lúc này, Vương Trung mới hiểu ra, Đức Cha Belinsky đến chủ trì hôn lễ, Nữ hoàng bệ hạ liền gả ngay một cô em họ cho người anh trai góa vợ của hắn, Nữ hoàng quả là cao tay!

Chắc chắn Lyudmila coi đây là một sự đánh đổi lợi ích, bên này "bồi thường" một Pyotr, thì bên kia phải thừa nhận danh hiệu phu nhân

Rokossovsky của cô.

Pyotr bị kẹp ở giữa, lúc nhìn Nữ hoàng, lúc nhìn em trai và em dâu tương lai, hai bên đều không thể đắc tội.

Vì vậy, ông ta nói: "Chỉ cần Công chúa điện hạ không chê, tôi không có ý kiến gì."

Công chúa ở đây đương nhiên là chỉ em họ của Olga.

Olga vui vẻ nói: "Tốt! Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy hôm nay tiến hành luôn hôn lễ đi. À phải rồi, em họ tôi còn ba năm nữa mới đủ tuổi thành niên, cho nên chỉ có thể đính hôn trước."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy ghen tị với anh trai!

Công chúa 15 tuổi, mặc dù hắn đã có Nelly, nhưng vẫn ghen tị phát điên!

Lyudmila mỉm cười nói: "Nữ hoàng bệ hạ thật chu đáo, bản thân còn chưa đính hôn, đã lo chuyện hôn sự cho em họ rồi. Người cũng nên sớm tìm một người đàn ông có trách nhiệm đi, dù sao thì những lão quý tộc đó đều cho rằng một vị vua chưa kết hôn sẽ khiến đất nước bất ổn."

Olga: "Khi nào gặp được người khiến tôi rung động, tôi sẽ đính hôn."

Nói câu này, cô nhìn Vương Trung, nhưng Vương Trung lại giả vờ như đang ngắm cảnh.

Lúc này, Đức Cha Belinsky xuất hiện: "Nghe nói Nữ hoàng bệ hạ đến, tôi vội vàng từ phòng chuẩn bị ra đây."

"Hóa ra ngài còn phải học thuộc lòng bài giảng à?" Olga kinh ngạc nói, nghe có vẻ mỉa mai.

Đức Cha Belinsky cười nói: "Lần trước tôi chủ trì hôn lễ là hai mươi năm trước rồi. Ôn lại lời cầu nguyện một chút là chuyện bình thường thôi."

Olga đang định nói thì Vương Trung bỗng nghe thấy tiếng pháo nổ từ xa.

Hắn lập tức nhận ra đó không phải tiếng pháo, liền hét lớn: "Tiếng súng! Hơn nữa còn rất gần đây."

Hắn chạy nhanh đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, lắng tai nghe: "Từ hướng Bắc vọng lại... Lính dù Prosen? Nhưng mà vì sao chứ? Ném lính dù vào sâu trong lãnh thổ địch chẳng khác nào ném quân vào chỗ chết sao?"

Đức Cha Belinsky nghiêm nghị nói: "Không, hướng đó là trại giam tù binh, cậu vừa mới bắt được hơn mười vạn tù binh, việc bố trí số tù binh này là một thách thức lớn. Trại giam tù binh mỗi ngày đều phải xử bắn những tên tù binh có ý định bạo loạn, treo cổ hàng chục tên.

"Chắc là lại thêm một vụ bạo động trong tù bình thường thôi, không cần phải điều động Quân đoàn Cơ giới chưa được huấn luyện đầy đủ đâu."

Vương Trung: "Ý chí phản kháng của đám tù binh mạnh đến vậy sao? Lúc tôi bắt chúng, chúng đều ủ rũ như gà mắc mưa."

Đức Cha Belinsky cười khổ nói: "Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy. Mặc dù đám người Prosen này không dám để cho bọn tù binh cầm súng ra chiến trường, nhưng bắt chúng đến các nhà máy ở hậu phương sản xuất vũ khí thì vẫn được.

"Căn cứ theo điều tra sơ bộ của chúng ta, trong số những tù binh này có rất nhiều học sinh tốt nghiệp trung học, nếu như có thể để cho bọn họ chuyển sang ủng hộ chúng ta, đây chính là mấy vạn công nhân sản nghiệp đó!"

Belinsky nói xong, Vương Trung hỏi: "Thoạt nhìn hiệu quả không được tốt lắm sao?"

Thật ra không cần Belinsky nói, Vương Trung là lão binh trở về từ chiến trường, hắn có thể nghe ra được cường độ giao chiến không tầm thường, xem ra kế sách của giáo hội cơ bản thất bại.

Belinsky thở dài: "Đúng vậy, đám người Prosen này khó chơi hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Xem ra lý luận của Prosen hoàng đế đã đi sâu vào lòng người."

Vương Trung bỗng nhiên linh cơ khẽ động, hỏi: "Mọi người đều chiêu dụ bọn họ như thế nào?"

"Dùng đủ loại thủ đoạn, thậm chí còn kể lại vì sao Ant sẽ thành công, cho bọn họ xem bài văn đó, nhưng vô dụng."

Vương Trung vuốt cằm, hắn bỗng nhiên nghĩ đến trong chương trình của John Khan có một vị bằng hữu người Nhật - là bằng hữu thật - chương trình kia là nói vị này đã chiêu dụ những tên lính Nhật cứng đầu bị bắt làm tù binh như thế nào, thành lập liên minh phản chiến.

Có lẽ nên lấy những gì học được trong chương trình ra thử xem sao?

(Hết chương)

Chương 149: Nghi thức đính hôn

Chỉ là thử một chút, hẳn là cũng không có gì xấu.

Vì vậy hắn nói với Belinsky: "Có lẽ có thể để cho tôi cùng bọn họ nói chuyện một chút."

Belinsky mừng rỡ: "Quan quân Prosen có ấn tượng rất tốt với cậu, cậu đi nói chuyện với bọn họ một chút quả thật có khả năng chiêu dụ bọn họ."

Vương Trung: "Không, quan quân hẳn là đại bộ phận đều là quý tộc chứ? Vì đủ loại lý do hẳn là sẽ không phản quốc. Tôi có thể cùng các binh lính

Prosen nói chuyện một chút, đặc biệt là những người xuất thân bình dân."

Belinsky nhíu mày, tò mò hỏi: "Trước tiên tôi không phải nghi ngờ năng lực của cậu, tôi chỉ là tò mò cậu định ra tay như thế nào."

Olga cũng ở bên cạnh chờ mong lắng nghe, thoạt nhìn cô ấy quả thật vô cùng mong muốn hiểu rõ Vương Trung định làm như thế nào.

Vương Trung: "Tôi dự định bắt đầu từ hai hướng, thứ nhất, tôi đã chứng kiến rất nhiều hành vi tàn bạo của quân đội Prosen, người có lương tri ở trong quân đội Prosen chắc chắn sẽ vô cùng dày vò. Tôi tính tìm ra những người này.

"Thứ hai, lợi ích mà Prosen mở rộng chắc chắn phần lớn đều vào túi tầng lớp trên, chỉ cần để binh sĩ tầng lớp dưới ý thức được lợi ích mà mình có được khi chiến đấu hăng hái trên chiến trường, đều bị tầng lớp trên nuốt chửng là được.

"Phải để bọn họ hiểu, đầu hàng cũng không phải phản quốc, quốc tặc thật sự là những tên tướng quân phát động chiến tranh, dùng máu tươi của người dân Prosen để đổi lấy cuộc sống xa hoa lãng phí của mình.

"Bọn họ nên tổ chức quân đội nhân dân Prosen, tấn công về tổ quốc, đưa hoàng đế lên đoạn đầu đài."

Belinsky cho dù kiến thức uyên bác, nhưng nghe xong lời của Vương Trung trực tiếp há hốc mồm: "Cái này... Tôi chỉ là muốn cậu nghĩ cách để cho người Prosen an tâm vào nhà máy của chúng ta sản xuất đồ vật, cậu lại muốn thành lập quân đội nhân dân Prosen?"

Vương Trung: "Tôi chỉ nói là có khả năng này, Prosen chắc chắn cũng sẽ thử thành lập ngụy quân làm bia đỡ đạn."

Lavkid chủ giáo vốn im lặng nghe mọi người đối thoại, lúc này đột nhiên lên tiếng: "Bọn họ quả thật đã thành lập, căn cứ theo tình báo chúng tôi thu được, ở những thành phố lớn như Agasukov, Rogneda... bị chiếm đóng, có rất nhiều người Ant đã trở thành ngụy quân và ngụy cảnh sát.

"Mặt khác nội tuyến ở trại tù binh cũng đưa tới tình báo, có một người Kazaria mỗi ngày đều đến địa điểm giam giữ tù binh bản địa Kazaria, vận động tù binh gia nhập quân đội tự do Kazaria.

"Còn có tình báo cho thấy, địch nhân đã chiêu mộ được 15 tiểu đoàn ngụy quân từ trong quân ta đầu hàng, đặt tên là Đông Phương Doanh."

Vương Trung: "Nhìn xem, nếu người Prosen có thể thành lập Đông Phương Doanh, vậy chúng ta cũng có thể thành lập đội quân như vậy. Đương nhiên, không thể bài trừ có người giả ý quy thuận, lên chiến trường rồi lại đào ngũ, chúng ta phải cẩn thận phân biệt.

"Ngoài ra, có thể dựa vào việc xây dựng cảm giác vinh dự tập thể để tránh loại hành vi phản bội cá nhân này."

Belinsky lại đánh giá Vương Trung: "Cậu nói có lý. Trước đó Popov đã đệ trình một bản báo cáo vô cùng chi tiết, gọi là "Quan sát đối với phương pháp làm việc của Rokossovsky tướng quân", giới thiệu rất cặn kẽ phương pháp làm việc của cậu, cho rằng những phương pháp này hữu hiệu hơn một vạn lần giảng đạo.

"Tôi đã xem qua phần mô tả phương pháp làm việc của cậu trong báo cáo, rất tốt. Tôi đã ra lệnh cho mọi người sao chép báo cáo này thành văn kiện chính thức, phổ biến đến tay mỗi vị giám mục quân đội.

"Bây giờ cậu lại dự định đi chiêu dụ tù binh Prosen, thành lập quân đội nhân dân Prosen?"

Vương Trung: "Chỉ là có ý nghĩ này, không nhất định có thể đạt thành."

Belinsky líu lưỡi: "Được, ngày mai tôi sẽ phê duyệt cho cậu một điều kiện, cậu cứ việc đến trại tù binh thử xem sao, cho dù thất bại cũng không sao, vốn dĩ tôi không trông cậy vào việc có thể làm được chuyện không tưởng như thế."

Hắn dừng một chút, chuyển chủ đề: "Bây giờ chúng ta vẫn nên thảo luận về lễ đính hôn của cậu đi. Bên này đã chuẩn bị xong rồi."

Vương Trung: "Vậy thì nhanh chóng bắt đầu thôi."

Belinsky: "Không đợi khách quý nữa sao?"

Vừa dứt lời, liền có xe quân đội chạy dọc theo con đường bên trong trang viên tiến vào.

Belinsky: "Cậu xem!"

Olga thì rướn cổ nhìn chiếc ô tô đang chạy đến gần, hỏi: "Anh cảm thấy đây là xe của ai?"

Vương Trung đã dùng wallhack kiểm tra xem trên xe có ai ngồi, liền tự tin nói: "Là Tuganev và phó quan của hắn."

Xe chạy đến gần, Olga nhanh hơn Lyudmila nhận ra người ngồi ở hàng ghế sau: "Quả nhiên là Tuganev! Thị lực của anh tốt như vậy sao?"

Không, tôi chỉ bật wallhack thôi.

Vương Trung: "Đương nhiên, thị lực không tốt làm sao có thể phát hiện ra tướng quân của địch từ khoảng cách xa như vậy?

Thật ra Vương Trung đang nói đến lần đầu tiên hắn chỉ huy xe tăng T-34 phản công ở Loktev.

Nhưng Belinsky lại cho rằng đây là một câu nói đùa, bèn cười ha hả.

Vương Trung cũng cười theo, dù sao chuyện wallhack này không thể nói rõ ràng được.

Vị đại mục thủ còn chưa cười xong, lại có một chiếc xe Jeep chạy tới, trên xe chật ních phi công không quân.

Người lái xe là Drachenko Grigoryevich, đoàn trưởng trung đoàn cường kích số 4, còn hàng ghế sau xe Jeep như thể người Ấn Độ, chen chúc một đống người, tất cả đều là phi công.

Vương Trung vội vàng hô: "Drachenko! Cậu mà lật xe thì cả trung đoàn phi công tiêu đời đấy, cậu phải chịu trách nhiệm!"

Drachenko: "Lúc đó tôi chết rồi, còn chịu trách nhiệm thế nào nữa?"

Vương Trung: "Tôi không nói đùa, đừng cười cợt với tôi nữa, nghiêm túc một chút! Dừng xe, xuống xe, chú ý an toàn giao thông! Cho dù các cậu có chết, cũng phải chết trên bầu trời! Đừng lãng phí sinh mạng trong tai nạn xe cộ!"

Drachenko quay đầu lại nói với đám phi công: "Nghe thấy chưa! Rokossovsky tướng quân muốn chúng ta chết trên trời! Nhớ kỹ, lần sau nếu bị đạn của Prosen bắn trúng, phía dưới lại là khu vực địch chiếm đóng, thì đừng nhảy dù nữa, lao thẳng xuống tìm một chiếc xe tăng mà đâm vào! Nhớ xả hết đạn trước khi đâm!"

Đám phi công sục sôi khí thế: "Vốn dĩ đã chuẩn bị kỹ như vậy rồi!"

"Thà chết chứ không để bị bắt!"

Belinsky: "Nói vậy là không được, các cậu vẫn nên cố gắng quay về, đến trại tù binh còn có thể vượt ngục mà!"

Vương Trung: "Hơn nữa, cho dù muốn đâm, cũng đừng đâm vào xe tăng. Có thể các cậu sẽ phá hủy được xe tăng, nhưng mà khả năng sửa chữa của Prosen rất mạnh, vài ngày là sửa xong ngay.

"Không, đừng chọn xe tăng làm mục tiêu, các cậu nên đâm vào kho nhiên liệu, như vậy dễ bốc cháy hơn, dễ nổ lớn hơn. Hoặc là kho đạn dược cũng được."

Drachenko: "Tướng quân chê mục tiêu của chúng ta không được tốt! Nên chọn mục tiêu thế nào?"

"Vậy thì không đâm vào xe tăng nữa, tướng quân là chuyên gia trong lĩnh vực này!"

"Đúng đúng, đâm vào kho nhiên liệu!"

Vương Trung: "Nhưng các cậu phải nhớ kỹ tiền đề để làm như vậy: Đó là các cậu phải chắc chắn không còn cách nào để nhảy dù xuống trận địa của quân ta. Có thể sống sót thì vẫn phải ưu tiên sống sót."

Đám phi công nhìn nhau, cuối cùng do Drachenko đại diện phát biểu: "Rõ, thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Mà này, làm sao các cậu biết hôm nay tôi đính hôn?"

"Vasili nói, hôm qua ở câu lạc bộ sĩ quan trong thành phố, ngay bên cạnh nhà hát lớn ấy." Drachenko nói.

Vương Trung quay đầu tìm Vasili, phát hiện tên nhóc này đã chuồn mất.

Drachenko: "Tướng quân, ngài tha cho Vasili đi, cậu ấy cũng chỉ là muốn chọc cho vui thôi!"

Tên nhóc này được lắm, lấy chuyện của mình ra làm trò cười cho con gái nhà người ta, mày cứ đợi đấy!

Vương Trung âm thầm ghi thù Vasili, thề rằng sẽ trả thù sau.

Lúc này càng ngày càng có nhiều xe chạy vào trang viên.

Vương Trung sử dụng góc nhìn toàn cảnh, một đống sĩ quan có tên đang chạy về phía hắn, chẳng khác nào game thủ thủ thành đến giờ cao điểm phải đánh quái vậy.

Cũng phải thôi, ngay cả vị đại mục thủ và Sa Hoàng cũng đích thân đến dự, bây giờ người dân trong thành đều biết Rokossovsky sắp đính hôn.

Bây giờ những nhân vật cấp cao không đến trang viên của Rokossovsky, hoặc là những người phải túc trực ở vị trí quan trọng, hoặc là trong lòng có quỷ.

Vương Trung nhìn tình hình này, bèn hỏi ý kiến của Lyudmila: "Hay là dời lại một tiếng nữa? Như vậy sẽ không ai đến muộn cả."

Lyudmila gật đầu: "Được. Anh đi tiếp đón các vị khách nam, em đi tiếp đón các vị khách nữ."

Vương Trung giơ ngón cái khen ngợi.

————

Một tiếng sau, lễ đính hôn rốt cuộc cũng được bắt đầu, địa điểm tổ chức nghi lễ ban đầu không đủ chỗ, vì vậy đã được chuyển đến đại sảnh của trang viên - bởi vì sau khi Vương Trung chiếm được trang viên này thì cơ bản không tổ chức vũ hội nữa, cho nên đại sảnh đã bị bỏ trống từ lâu.

Thêm nữa là trang viên cũng cắt giảm số lượng nữ bộc, những nơi không dùng đến thường không được dọn dẹp, đại sảnh này cũng bị bỏ bê từ rất lâu, bây giờ mới được dọn dẹp qua loa.

Tuy rằng địa điểm tổ chức được đổi thành đại sảnh một cách vội vàng, nhưng các mục sư phái thế tục đi theo vị đại mục thủ đều là những người chuyên nghiệp, rất nhanh chóng đã dựng xong một bệ thờ vô cùng trang nghiêm ở giữa đại sảnh.

Nhân sự của nghi lễ cũng được bố trí theo tiêu chuẩn cao nhất, riêng tu sĩ cầu nguyện rung chuông đã có bốn người, mỗi người đứng một góc của bệ thờ.

Belinsky mặc áo bào trang nghiêm, đứng trên bệ thờ, nhìn các vị khách.

Ngay cả những phi công kiêu ngạo bất tuân cũng đều cúi đầu.

Bởi vì chỉ là lễ đính hôn, không có nghi thức tiến vào, cho nên Vương Trung và Lyudmila trực tiếp đứng ở phía trước bệ thờ.

Belinsky bắt đầu cầu nguyện: "Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, lại có một đôi trai tài gái sắc đến với nhau, tôi đã chứng kiến tình yêu của họ nảy mầm và lớn lên, tôi biết đây tuyệt đối không phải là ảo giác sinh ra bởi dục vọng tầm thường!"

Vương Trung thầm nghĩ, bài giảng đạo này nghe có vẻ kỳ lạ sao?

Chúa đâu? Cả bài giảng đạo một chữ cũng không nhắc đến Chúa?

Đây là phái thế tục, nhưng có cần phải thế tục đến mức này không?

"Hiện tại, họ sẽ trao cho nhau lời thề nguyện thiêng liêng dưới sự chứng kiến và chúc phúc của mọi người!"

Nói xong, một vị tu sĩ bưng khay vuông phủ vải nhung màu xanh lam, trên khay đặt hai chiếc nhẫn.

Bởi vì Vương Trung là người Trung Quốc, nên khi nhắc đến đính hôn là nghĩ ngay đến màu đỏ, nhìn thấy vải nhung màu xanh lam cảm thấy hơi không quen.

Belinsky đi đến trước mặt hai người, đeo nhẫn đính hôn lên ngón áp út tay phải của họ.

Nhẫn đính hôn của giáo hội Đông phương, bất kể nam hay nữ đều đeo ở ngón áp út tay phải.

Belinsky: "Chúc hai con trăm năm hạnh phúc!"

Là trăm năm hạnh phúc, không phải chúc phúc của Chúa.

Một thế giới có phép màu, nhưng lời cầu nguyện của giáo hội lại không hề nhắc đến Chúa, rốt cuộc Thánh Andrew, người sáng lập ra phái thế tục, là người như thế nào?

Chẳng lẽ là đồng hương của mình?

Vương Trung thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này Belinsky đã hoàn thành nghi thức cuối cùng, ông dùng ngón tay chấm nước thánh điểm lên trán của Vương Trung và Lyudmila.

Belinsky: "Tôi rất mong chờ đến ngày được làm lễ rửa tội cho con của hai con."

Vừa nghe đến lễ rửa tội, Vương Trung liền nhớ đến cảnh phim kinh điển trong "Bố già", một bên là đứa trẻ được rửa tội, Al Pacino trong vai Bố già đời tiếp theo đã đọc lời thề trang nghiêm trong tiếng nhạc thánh ca, còn một bên khác là đám sát thủ ra tay tàn nhẫn, giết sạch kẻ thù của gia tộc Corleone.

Vương Trung: "Tôi cũng rất mong chờ."

(Hết chương)

Chương 150: Gieo hạt giống

Ngày hôm sau lễ đính hôn, Vương Trung được Hồng y giáo chủ Lavkid dẫn đến trại tù binh ở ngoại ô.

Lavkid chỉ ra bên ngoài cửa sổ, giới thiệu: "Con đường chính ở giữa là ranh giới, bên trái là khu vực giam giữ sĩ quan, bên phải là khu vực giam giữ binh lính và hạ sĩ quan, cậu muốn đến bên nào?"

Vương Trung: "Chọn riêng những người tốt nghiệp trung học phổ thông trong số những tù binh là binh sĩ."

Lavkid nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

Vương Trung cười nói: "Bởi vì những người thông minh thường dễ tiếp thu phái thế tục."

Lavkid suy nghĩ một chút, nói: "Nghe cậu nói cũng có lý, lúc Thánh Andrew sáng lập ra phái thế tục, đầu tiên là truyền bá trong giới học giả ở thành thị."

"Đúng vậy! Cho nên phải chọn ra những người tốt nghiệp trung học phổ thông trong số các tù binh là binh sĩ, hơn nữa phải là những người xuất thân bình dân, còn những người xuất thân giàu có thì e là khó mà làm họ dao động."

Lavkid: "Tôi sẽ chọn trước một số người có biểu hiện tốt, tập trung bọn họ ở đại lễ đường."

Vương Trung bổ sung: "Ngoài ra, hãy tung tin tôi sẽ đến, xem thử có ai là fan của tôi không - ý tôi là những người sùng bái tôi, chắc là không nhiều lắm đâu, gọi hết bọn họ đến đây."

"Được. Tôi đi sắp xếp, cậu cứ tiếp tục uống trà." Lavkid nói xong liền rời khỏi phòng tiếp khách của trại tù binh.

Một lát sau, hắn quay trở lại, cau mày nói: "Tướng quân, vừa nghe tin cậu đến, hầu như tất cả tù binh đều muốn xem thử người đã bắt giữ bọn họ là thần thánh phương nào."

Vương Trung: "Vậy thì càng tốt, hãy chọn ra những người xuất thân bần hàn, lại tốt nghiệp trung học phổ thông. Sau này bọn họ sẽ là thành phần nòng cốt của chúng ta. Chuẩn bị xong thì báo cho tôi."

Lavkid đẩy gọng kính: "Đã chuẩn bị xong, bây giờ cậu có thể đến đại lễ đường."

Vương Trung kinh ngạc nói: "Sao ông biết tôi sẽ yêu cầu như vậy?"

"Đoán được điểm này cũng không khó, ít nhất là dễ hơn so với việc đoán hướng tấn công chủ yếu của địch trong năm nay." Lavkid nghiêm mặt nói.

Vương Trung đứng dậy: "Được rồi, đi thôi, chúng ta đi xem thử những người đồng minh tiềm năng này."

————

Đại lễ đường của trại tù binh có sức chứa khoảng bốn nghìn người, nhưng Vương Trung cảm thấy có ít nhất tám nghìn người bị nhét vào đây. Hắn vừa bước vào cửa, tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt trông mong.

Thậm chí còn có một nhóm người kích động đứng bật dậy, khiến cho những người lính canh cầm súng tiểu liên vô cùng căng thẳng.

Vương Trung xua tay: "Đừng căng thẳng, mọi người chỉ là thấy tôi hơi phấn khích thôi."

Hắn tự tay ấn nòng súng của người lính canh xuống.

Thấy vậy, một tên tù binh đánh bạo đưa tay ra, nói gì đó bằng tiếng Prosen.

Vasili phiên dịch: "Hắn muốn bắt tay với anh."

Vương Trung không chút do dự nắm lấy tay tên tù binh: "Chào anh, hy vọng anh ăn ngon miệng."
Sau khi Vasili phiên dịch xong, người nọ hưng phấn nói một tràng.

Vasili: "Anh ta nói cà phê và trà ở đây đều rất ngon, gần đây bắt đầu cung ứng đồ hộp càng tuyệt."

Không ngờ thịt hộp Spam lại chinh phục được binh sĩ Prosen! Điều này làm cho Vương Trung nhớ tới câu chuyện ở Trái Đất, một sĩ quan Anh ăn thịt hộp Spam mà kinh ngạc như được gặp bậc thần thánh.

Vương Trung: "Rất tốt."

Vương Trung tiếp tục đi về phía trước, kết quả có càng nhiều người vươn tay về phía Vương Trung.

Vương Trung có chút bất ngờ: "Xem ra tôi được lòng bọn họ lắm, vì sao vậy?"

Vasili cũng không biết là giả ngu hay là chính mình cũng tò mò, bèn phiên dịch lời của Vương Trung. Kết quả là đang bắt tay với Vương Trung, viên sĩ quan kia hưng phấn nói một tràng.

Vasili: "Anh ta nói ngài một mình ngăn cản quân đội Prosen vô địch, quả là thiên tài quân sự như Suvorov tái thế. Người Prosen kính trọng thiên tài như ngài."

Vương Trung có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm viên sĩ quan nói chuyện: "Tôi là người Ant, dân tộc hạ đẳng mà các anh nói đó."

Lúc Vasili phiên dịch câu này mang theo chút ý vị trào phúng.

Lúc đối phương trả lời có vẻ hơi tự hào.

Vasili: "Anh ta nói, ưu điểm của dân tộc ưu tú chính là tiếp thu ưu điểm của dân tộc khác."

Thế mà lại hợp lý!

Xem ra Hoàng đế Prosen rất được lòng dân chúng.

Vương Trung lắc đầu, bước lên bục giảng, nhìn quanh hội trường, lớn tiếng nói: "Các vị! Hôm nay tôi mời mọi người đến đây để nói chuyện.

"Tôi rất tò mò, từ khi đế quốc Prosen phát động chiến tranh xâm lược, trong nước đã có thay đổi gì không?"

Vasili phiên dịch xong, mọi người bắt đầu nhìn nhau.

Vương Trung: "Thay đổi ở đây là chỉ tình trạng gia đình của mọi người. Nói thẳng, lai lịch của mọi người đều đã được điều tra kỹ lưỡng, không có ai xuất thân từ quý tộc, thương nhân lớn hay chủ nhà máy, đều là thường dân.

"Đế quốc bắt đầu bành trướng đến nay đã ba năm, cuộc sống của mọi người có khá hơn không?"

Vương Trung hỏi xong thì bắt đầu do dự, vì Vương Trung đột nhiên nhớ ra, trước khi Đức Quốc Xã bắt đầu xâm lược đã thoát khỏi cuộc Đại khủng hoảng, so với thời kỳ đó tất nhiên là tốt hơn.

Liệu có khi nào thời không này cũng vậy không?

Nếu vậy thì kế hoạch ly gián người Nhật của Lâm tiên sinh năm xưa không thể áp dụng được.

Vương Trung thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả, đám tù binh cũng nhìn nhau, cả hai bên đều im lặng khiến hội trường chìm vào yên tĩnh.

Đột nhiên, có một tù binh lớn tiếng nói gì đó.

Vương Trung vội vàng nhìn Vasili.

Vasili phiên dịch: "Anh ta nói, sau khi chiến tranh bùng nổ, đường phố náo nhiệt hơn hẳn, quân nhân khiến việc buôn bán của các cửa hàng ven đường đều tốt lên, nhà anh ta mở quán ăn, mẹ anh ta viết thư nói rằng, khi ăn cơm, quân nhân nhìn thấy biển hiệu chiêu mộ lính trước cửa quán đều sẽ cho thêm tiền boa."

Vương Trung thầm nghĩ xong rồi, xem ra kế hoạch dùng hoàn cảnh gia đình để ly gián binh lính Prosen đã thất bại, chỉ có thể dùng lương tri để cảm hóa.

Không ngờ viên sĩ quan kinh doanh quán ăn lại nói tiếp.

Vasili phiên dịch: "Anh ta nói, nhưng quán ăn vắng khách hơn hẳn, chỉ có công nhân làm việc trong các xí nghiệp quân sự mới đủ khả năng ăn uống ở quán. Anh ta còn nói thực đơn của quán cũng ít đi, vì phần lớn rau củ đều bị quân đội mua hết. Đồ đạc trong quán cũng đã lâu không được thay mới, vì nhà máy sản xuất đồ gia dụng giờ đây đang sản xuất báng súng trường Mauser."

Vương Trung đột nhiên cảm thấy có hi vọng, bèn gật đầu nói: "Rất tốt, cảm ơn anh bạn đã chia sẻ, Lavkid, cho anh ta một bao thuốc lá."

Lavkid gật đầu với tu sĩ cầu nguyện bên cạnh, một bao thuốc lá sản xuất tại Hợp Chủng Quốc được đưa đến tay viên sĩ quan.

Nhìn thấy thuốc lá được phát, các tù binh đều phấn khởi hẳn lên.

Xem ra Vương Trung đoán đúng rồi, thuốc lá là thứ hiếm có trong trại tù binh. Vương Trung rút ra kết luận này từ những bộ phim về trại tù binh như "Cầu sông Kwai".

Một hạ sĩ khác bước lên bục, bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Vasili tiếp tục phiên dịch: "Người này nói rằng cha anh ta là công nhân nhà máy, trước khi Hoàng đế Reinhardt cải cách, nhà máy đã phải hoạt động cầm chừng, gần như không trả nổi lương. Sau khi chiến tranh bùng nổ, nhà máy bị Henschel mua lại, bắt đầu sản xuất đinh vít, lương được trả bình thường.

"Nhưng mỗi tháng, gia đình anh ta mua được ít đồ hơn trước, vì các thương nhân đã cộng gộp số tiền mua công trái chiến tranh vào giá bán hàng hóa!"

Vương Trung thầm nghĩ, may mà mình đã mời học sinh cấp ba đến dự hội nghị này, nếu không làm sao biết được giá cả tăng cao là do công trái chiến tranh.

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý, bèn hỏi: "Anh còn biết gì về việc những kẻ cầm quyền kia kiếm tiền từ chiến tranh không?"

Vasili phiên dịch xong, con trai của công nhân suy nghĩ một chút rồi nói: "Lúc chiếm đóng Carolin, sư đoàn trưởng đã cho người dọn sạch hầm rượu của quý tộc ở nơi đóng quân, vàng bạc châu báu gì cũng bị cướp sạch."

Vương Trung: "Các anh không được chia một phần nào à?"

Vasili vừa dứt lời, các tù binh đều cười phá lên.

Một trung sĩ ở phía dưới hét lên gì đó.

Vasili nói: "Anh ta nói sao có thể được, đó là của sư đoàn trưởng và lữ đoàn trưởng, ngay cả tiểu đoàn trưởng cũng không được chia!"

Vương Trung: "Rất tốt, còn ai có câu chuyện nào về việc kiếm tiền từ chiến tranh không?"

Một người ở phía dưới nói một tràng, Vương Trung không đợi Vasili phiên dịch, chỉ vào người đó nói: "Lên đây nói!"

Người nọ cũng không đợi Vasili phiên dịch, trực tiếp bước lên bục, chen lấn với con trai của công nhân vừa rồi, kích động kể lể.

Vasili dịch từng câu từng chữ: "'Ở Kazaria, các sĩ quan bắt chúng tôi đi cướp lương thực trong thời gian nghỉ ngơi, dùng súng ép buộc người dân nộp lương thực. Sau đó, số lúa mì này được chuyển về hậu phương. Đến tháng 11, em gái tôi gửi thư nói rằng trong thành phố bắt đầu bán lúa mì và bột mì của Kazaria, nhưng giá rất cao, họ nói là đã cộng thêm chi phí vận chuyển và quân phí!'"

Vương Trung: "Tốt! Bọn cầm quyền cướp đi lương thực của người dân Kazaria, nhưng người dân Prosen lại không được ăn! Số lương thực này đều chui vào túi riêng của chúng! Cái gọi là quân phí căn bản không đến tay các anh!"

Vương Trung vừa nói vừa nghĩ, xu hướng này rất tốt, cứ tiếp tục như vậy, hội nghị than thở sẽ thành công!

Tiếp theo, càng nhiều binh lính bước lên bục, kể hết những gì họ biết về việc các sĩ quan và quý tộc kiếm tiền từ chiến tranh.

Những sự thật khủng khiếp này khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu chúng có phải là sự thật hay không.

Tuy nhiên, trước khi xuyên không, Vương Trung đã đọc các tài liệu liên quan và biết rằng quân Đức thực sự rất tham nhũng, có lẽ chỉ khá hơn Quốc Dân Đảng của Tưởng Giới Thạch một chút.

Vì vậy, Vương Trung cảm thấy những điều nghe có vẻ hoang đường này có thể không hoàn toàn là bịa đặt.

Càng ngày càng có nhiều binh lính Prosen bước lên bục, có lẽ vì không có sĩ quan hay quý tộc nào có mặt nên họ càng thêm thoải mái.

Vương Trung thấy thời cơ đã chín muồi, bèn giơ tay lên, ngăn cản những tù binh muốn tiếp tục lên bục, tự mình bước ra giữa bục giảng.

Vương Trung: "Chiến tranh đã kéo dài bao lâu nay, các anh chiếm được nhiều đất đai như vậy, bọn cầm quyền ăn sung mặc sướng, nhưng người dân lại sống khốn khổ! Các anh còn chưa bắt đầu tổng động viên, sau khi tổng động viên, tình hình sẽ càng tồi tệ hơn!

"Prosen chắc chắn sẽ tổng động viên, vì để thỏa mãn dục vọng của mình, họ đã gây chiến với nửa thế giới rồi! Người dân Prosen sẽ ngày càng khổ cực, nhưng những kẻ cổ súy thuyết dân tộc thượng đẳng kia sẽ tiếp tục sống trong nhung lụa!

"Hôm nay tôi đến đây để nói với các anh rằng, hợp tác với chúng tôi không phải là đầu hàng, mà là vì tương lai của tổ quốc, lựa chọn con đường đúng đắn!

"Tôi không mong các anh thay đổi suy nghĩ ngay lập tức, tôi chỉ yêu cầu các anh hãy suy nghĩ, rốt cuộc ai là người được hưởng lợi từ cuộc chiến tranh bành trướng này, hãy nghĩ đến cha mẹ, anh chị em của các anh!"

Vương Trung nói xong, gật đầu với Lavkid.

Thay đổi tư tưởng không phải là chuyện ngày một ngày hai, Vương Trung chỉ mới gieo mầm, tiếp theo là quá trình nuôi dưỡng lâu dài.

Sau khi hội nghị kết thúc, Lavkid tìm Vương Trung: "Bắt đầu từ gia đình, quả là một ý tưởng tuyệt vời."

Vương Trung: "Ông hãy nhanh chóng cho người dịch kinh sách của phái thế tục sang tiếng Prosen, cho họ đọc."

"Vốn dĩ đã có bản tiếng Prosen, thực tế, trước đây, phái thế tục được truyền bá khá rộng rãi ở Prosen, chỉ là chúng ta lấy danh nghĩa là Giáo hội phương Đông, mà người Prosen thường không theo Giáo hội phương Đông.

"Reinhardt đã trục xuất tất cả những người thuộc Giáo hội phương Đông ở Prosen, nhiều thành viên của phái thế tục đã chạy đến Melainia, sau đó đến đây."

Vương Trung: "Vậy thì để họ đến đây, trước tiên là truyền bá Giáo hội phương Đông, sau đó mới chiêu mộ tình nguyện viên từ các tù binh."

Lavkid gật đầu: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi sắp xếp."

Vương Trung rất hài lòng, nhưng đột nhiên Vương Trung nhận ra, sao mình lại giống như một lãnh đạo ra lệnh cho Hồng y giáo chủ vậy? Mình là thằng nào chứ?

Vương Trung quyết định giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

(Hết chương)

Chương 151: Tình hình tháng 3 năm 915

Cuối tháng 2, khi thời tiết ấm lên, tuyết bắt đầu tan, nhưng chỉ có lớp tuyết trên bề mặt tan ra, còn lớp đất sâu bên dưới bị đóng băng vẫn cứng như đá, tạo thành một rào cản ngăn nước tuyết thấm xuống.

Vì vậy, mùa bùn lầy bắt đầu.

Ngay cả ở Yekaterinburg - thành phố lớn với đường nhựa trải khắp nơi, cũng có thể nhìn thấy bùn lầy, ra ngoài một chuyến là quần áo lấm lem bùn đất.

Trong điều kiện tồi tệ này, xe tăng cũng phải chật vật lắm mới đi được, còn ô tô thì không thể nào rời khỏi đường nhựa.

Vì vậy, chiến trường hoàn toàn yên ắng, tất cả các hoạt động quân sự quy mô lớn từ Bắc chí Nam đều tạm dừng.

Cả hai bên đều đang tranh thủ thời gian tích trữ đạn dược, bổ sung quân số, chuẩn bị cho một trận chiến lớn vào mùa hè.

Ngày 6 tháng 3, Trung tá John Wick đột ngột đến thăm Học viện Quân sự Suvorov, tìm gặp Vương Trung - người đang chuẩn bị đi dạy học - tại văn phòng hiệu trưởng.

Vừa gặp mặt, John Wick đã hỏi: "Anh đã nghe tin gì chưa?"

Vương Trung ngạc nhiên hỏi lại: "Nghe tin gì cơ?"

"Cơ quan tình báo của Liên hiệp Liên Hiệp Vương Quốc vừa chuyển thông tin cho Bộ Tổng tư lệnh của các anh."

Vương Trung: "Họ vừa mới chuyển thông tin, làm sao tôi biết được?"

"Vậy thì," John Wick ngồi xuống trước mặt Vương Trung, cười nói, "Để tôi cho anh biết. Quân Prosen chuẩn bị phát động tấn công ở mặt trận phía Nam, giai đoạn đầu tiên là chọc thủng tuyến phòng thủ từ pháo đài ven biển đến Borsk, cơ quan tình báo của Liên hiệp Vương quốc không nắm được thời gian và hướng tấn công chủ yếu cụ thể."

Vương Trung: "Thông tin đó có ích gì? Ai cũng biết quân Prosen sẽ tấn công mặt trận phía Nam."

John Wick: "Xác nhận những phỏng đoán ban đầu cũng rất quan trọng, dựa trên những phỏng đoán đó để bố trí lực lượng, nếu phỏng đoán sai thì sẽ trở thành bài học kinh điển trong sách giáo khoa quân sự."

Vương Trung: "Sẽ không sai đâu, năm ngoái, khi họ tấn công Yekaterinburg là lúc chúng ta yếu nhất, bây giờ muốn tấn công Yekaterinburg, họ sẽ phải đối mặt với một đội quân đã được huấn luyện bài bản và có kinh nghiệm chiến đấu phòng thủ, họ sẽ không thể nào đánh dễ dàng như năm ngoái.

"Còn mặt trận phía Bắc, cho dù họ có chiếm được St. Andrewsburg thì phía Bắc cũng chẳng còn gì để đánh. Phía Bắc toàn rừng và cao nguyên tuyết, cơ sở hạ tầng còn kém hơn, dân cư thưa thớt, họ sẽ tiến thoái lưỡng nan, ngược lại, chúng ta có thể dựa vào cảng biển không đóng băng ở phía Bắc để tiếp tế."

Trước đây, cảng biển không đóng băng chủ yếu phục vụ cho ngành công nghiệp đóng tàu, chỉ riêng thành phố này và các khu công nghiệp lân cận không thể cung cấp đủ cho một tập đoàn quân - phía Bắc chưa có khả năng sản xuất nông nghiệp, không thể nào để quân đội ăn cá muối và gỗ được?

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, cảng biển không đóng băng là điểm cuối của tuyến vận tải biển Bắc Băng Dương, hàng hóa viện trợ từ các nước đồng minh được tập kết tại đây, đủ để cung cấp cho một triệu quân chiến đấu.

Vì vậy, cho dù có để mất St. Andrewsburg, Tập đoàn quân St. Andrewsburg chỉ cần đổi tên là có thể tiếp tục chiến đấu, bố trí phòng thủ dọc theo tuyến đường sắt từ cảng biển không đóng băng đến Yekaterinburg, toàn bộ tuyến đường sắt này sẽ được tiếp tế đầy đủ.

Vương Trung phân tích tất cả những điều này, sau đó khẳng định chắc nịch: "Kẻ địch chỉ có thể tấn công mặt trận phía Nam, đây là kế dương đông kích tây, tất cả những tin đồn về việc họ sẽ tấn công mặt trận phía Bắc hoặc trung tâm chỉ là để đánh lạc hướng."

John Wick cười nói: "Nhận định của anh hoàn toàn trùng khớp với nhận định của các tướng lĩnh của chúng tôi, anh nghĩ quân Prosen có thể thành công không?"

Vương Trung: "Tôi không chắc lắm, Công tước Myshkin là một vị tướng tài ba, rất giỏi phòng thủ, tôi không biết liệu ông ấy có thể chặn đứng được cuộc tấn công của địch hay không."

Trên thực tế, Tập đoàn quân do Myshkin chỉ huy đã có hàng trăm nghìn quân, pháo đài ven biển còn có thêm vài chục nghìn lính thủy đánh bộ, với lực lượng hùng hậu như vậy, chỉ cần chỉ huy không mắc sai lầm thì có thể cầm chân quân Prosen một thời gian.

Vấn đề là có thể cầm cự được bao lâu.

John Wick chuyển chủ đề: "Tôi nghe nói các anh đã đạt được tiến triển đáng kể trong việc ly gián tù binh Prosen?"

Vương Trung: "Chuyện đó, ông nên hỏi Hồng y giáo chủ Lavkid của Tòa án dị giáo."

"Thôi nào, tôi không phải là phóng viên, tôi đang hỏi anh với tư cách là một sĩ quan quân đội, sau này chúng tôi cũng cần phải chiêu hàng tù binh Prosen."

Vương Trung: "Tinh thần của các tù binh hiện giờ khá tốt, một số tù binh đã đồng ý vào các nhà máy để giúp chúng tôi sản xuất vũ khí. Nhưng việc ly gián tù binh là một công việc lâu dài, không thể nóng vội được."

John Wick: "Tôi cứ tưởng những kẻ tự cho mình là dân tộc thượng đẳng như người Prosen sẽ không thèm hợp tác với dân tộc hạ đẳng."

Vương Trung chỉ cười mà không đáp.

Vì vậy, John Wick đổi chủ đề: "Khi nào thì con anh chào đời? Chính phủ Hợp Chủng Quốc muốn tặng con anh một món quà nhỏ."

Vương Trung: "Ông nên hỏi bác sĩ sản khoa."

John Wick: "Tất nhiên rồi, cơ quan tình báo của chúng tôi đã hỏi bác sĩ sản khoa, nhưng tôi nghĩ với tình bạn của chúng ta, hỏi thẳng anh có lẽ tôi sẽ nhận được câu trả lời."

Vương Trung: "Sớm nhất là vào tháng 8."

"Belinsky sẽ làm lễ rửa tội cho con anh? Hay là làm cha đỡ đầu?" John Wick tiếp tục hỏi.

Vương Trung: "Ông ấy sẽ làm lễ rửa tội. Còn cha đỡ đầu thì chưa quyết định."

Thực tế, trong những ngày qua, rất nhiều người đã đến hỏi về việc ai sẽ là cha đỡ đầu của đứa trẻ, bởi vì điều này có thể ảnh hưởng đến cấu trúc quyền lực của đế quốc Ant sau này.

Vương Trung cực kỳ phản cảm với việc chưa đánh thắng đã tính đến chuyện chia chác lợi ích, vì vậy, ngay cả khi John Wick là bạn của một quốc gia khác, Vương Trung cũng không khách khí thể hiện sự khó chịu.

John Wick vội vàng nói: "Thật ra, không phải tôi muốn hỏi mà là ngài đại sứ rất quan tâm đến chuyện này, đã nhờ tôi hỏi thăm."

Đổ hết trách nhiệm cho ngài đại sứ!

Vương Trung: "Hiện tại vẫn chưa quyết định ai sẽ là cha đỡ đầu của đứa trẻ, vì có rất nhiều người muốn nhận vai trò này. Khi nào quyết định, tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài đại sứ."

John Wick có vẻ hài lòng với câu trả lời này, ông ta tiếp tục hỏi: "Tôi có thể xem qua cuộc thử nghiệm xe diệt tăng "Xoáy nước" được không?"

xe diệt tăng "Xoáy nước" đã được cải tiến đến nguyên mẫu thế hệ thứ ba, khắc phục một số vấn đề của nguyên mẫu thế hệ thứ hai, nâng cao độ tin cậy và điều chỉnh lại cấu trúc của tấm chắn pháo.

Hiện tại, ở khoảng cách trên 1000 mét, ngay cả khi bị pháo 88mm bắn trúng, "Xoáy nước" vẫn có khả năng bảo vệ tính mạng của kíp lái.

Đúng vậy, là khả năng bảo vệ tính mạng của kíp lái, chứ không phải khả năng sống sót của xe bọc thép.

Ở khoảng cách này, nếu bị pháo 88mm bắn trúng, pháo sẽ bị hỏng, xe tăng mất khả năng chiến đấu, trong trường hợp đó, việc bảo vệ được tính mạng của pháo thủ đã là tốt lắm rồi.

Mặt khác, ở khoảng cách 1000 mét, pháo chống tăng PaK 40 của Prosen cũng có khả năng phá hủy các bộ phận của "Xoáy nước", khiến nó mất khả năng chiến đấu.

Tuy nhiên, ở khoảng cách 1000 mét, PaK 40 về cơ bản không thể đe dọa đến tính mạng của kíp lái, kíp lái chắc chắn sẽ sống sót.

Hiện tại, những người đã xem qua cuộc thử nghiệm "Xoáy nước" đều đánh giá rất cao loại xe diệt tăng này.

Vấn đề duy nhất là khả năng sản xuất, rất khó để sản xuất loại xe tăng này.

Rõ ràng là đã loại bỏ tháp pháo - bộ phận chiếm nhiều thời gian sản xuất nhất - nhưng thời gian sản xuất lại tăng lên, phá vỡ quy luật xe tăng tấn công rẻ hơn xe tăng chiến đấu.

Chủ yếu là vì loại xe tăng này có quá nhiều bộ phận được chế tạo tinh xảo.

Vương Trung cũng muốn tạo ra một phiên bản đơn giản hơn để sản xuất hàng loạt cho quân đội sử dụng, nhưng đã bị Thượng tướng Sergey gạt phăng: "Cậu muốn lấy phiên bản đơn giản hơn để tranh giành nòng pháo 100mm với tôi sao?"

Sản lượng nòng pháo 100mm chỉ có hạn, hiện tại, nguyên mẫu đang sử dụng nòng pháo dự trữ cho pháo phụ của tàu khu trục và tàu tuần dương chiến đấu của hải quân, nhưng sau khi sản xuất hàng loạt, số nòng pháo này có thể sẽ hết trong vòng một tuần, sau đó, sản lượng sẽ bị hạn chế bởi sản lượng nòng pháo.

Quả thực là không cần thiết phải tạo ra một phiên bản đơn giản hơn để tranh giành nòng pháo.

Tóm lại, "Xoáy nước" đã trở thành vũ khí quý hiếm chỉ dành cho các đơn vị tinh nhuệ, giống như xe tăng Tiger mà nó nhắm đến.
Xe tăng Tiger của Trái Đất đều được phân phối cho các lữ đoàn xe tăng hạng nặng, sau đó khi lữ đoàn cứu hỏa chạy khắp nơi trên chiến tuyến, đến đâu cũng để lại tỷ lệ thắng-thua đáng kinh ngạc.

Đương nhiên Vương Trung không định biên chế "Xoáy Nước" thành tiểu đoàn diệt tăng độc lập, càng không có ý định để chúng chạy khắp nơi như lữ đoàn cứu hỏa, nó hẳn là chỉ được trang bị cho Quân đoàn Cơ động số 1 dưới trướng Vương Trung vừa mới được thành lập.

Điều này khiến mọi người càng thêm hứng thú với loại vũ khí này, bởi vì theo người khác thấy, đây chính là trang bị đặc biệt mà Rokossovsky dùng chức quyền của mình làm cho đơn vị chủ lực, ai cũng muốn xem cho rõ.

Đối mặt với yêu cầu của John Wick, Vương Trung sảng khoái đồng ý: "Không thành vấn đề, tôi sẽ bảo Vasili sắp xếp cho mọi người đến tham quan."

"Vô cùng cảm ơn." John Wick đứng lên, sau đó lấy một túi văn kiện từ trong cặp tài liệu ra, đặt lên bàn Vương Trung.

Vương Trung nghi hoặc mở dây thừng ở miệng túi ra, lấy chồng văn kiện bên trong ra.

Trên bìa tài liệu có ký hiệu chữ thập sắt của Prosen.

Vương Trung: "Kế hoạch tác chiến của quân Prosen?"

John Wick cười khổ nói: "Không, cái đó rất khó lấy được. Đây là tình trạng các đơn vị do Bộ Tư lệnh Prosen tập hợp vào tháng Hai, bao gồm số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu và các số liệu quan trọng khác."

Vương Trung mở bìa, lật trang bìa và trang tóm tắt, trực tiếp vào nội dung chính.

Vừa mở ra đã thấy bảng số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của từng sư đoàn thiết giáp của Prosen, cùng với bảng tình hình bổ sung binh sĩ.

Vương Trung cau mày: "Sao số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Prosen lại ít như vậy? Sư đoàn Thiết giáp số 1 chỉ có 81 chiếc sẵn sàng chiến đấu, 25 chiếc bảo dưỡng, 40 chiếc trả về nhà máy? Sư đoàn Thiết giáp số 2, số 3 ngay cả sửa chữa và trả về nhà máy cộng lại cũng chỉ có hơn 100 chiếc!"

John Wick: "Hình như là Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp thất thế, nên Prosen không theo đuổi sư đoàn thiết giáp 400 xe tăng trong mơ của hắn nữa, đã giảm quân số của các lữ đoàn thiết giáp của đa số các sư đoàn xuống còn 2, một số sư đoàn thậm chí chỉ có 1 lữ đoàn thiết giáp."

Vương Trung lật đến trang tiếp theo, líu lưỡi nói: "Số lượng xe tăng giảm bớt, nhưng quân số đi kèm lại không giảm, thậm chí còn tăng thêm 1 tiểu đoàn lính phóng lựu, chẳng lẽ quân địch thấy kết cục cuối cùng của các sư đoàn chỉ có xe tăng của chúng ta, sợ tới mức tăng cường mức độ phối hợp hiệp đồng tác chiến hay sao?"

Dù sao 200 xe tăng bị 1 sư đoàn bộ binh đánh tan quả thật có chút mất mặt, quân Prosen bị dọa sợ cũng là bình thường.

John Wick: "Cũng không phải tất cả đều là giảm bớt số lượng xe tăng, bản báo cáo này không bao gồm Kỵ sĩ đoàn Asgard, nghe nói quân số của Kỵ sĩ đoàn vẫn là biên chế của 3 lữ đoàn thiết giáp."

Vương Trung: "Kỵ sĩ đoàn Asgard không thuộc Bộ Tư lệnh Prosen quản lý sao?"

John Wick gật đầu: "Vâng, họ là trực thuộc Hoàng đế. Nhân tiện bây giờ mọi người đều cho rằng Quân đoàn Cơ động số 1 của ngài cũng như vậy."

Vương Trung: "Tuyệt đối không có chuyện này!"

Lần này đến phiên John Wick cười mà không nói.

(Hết chương)

Chương 152: Biên chế Quân đoàn

Quân đoàn Cơ động số 1 của Vương Trung quả thật có sự khác biệt rất lớn với Kỵ sĩ đoàn Asgard của Prosen, hơn nữa cũng không phải là cấm quân của Sa hoàng.

Tên chính thức của Quân đoàn Cơ động số 1 là Lực lượng huấn luyện trực thuộc Bộ Tổng tư lệnh - Quân đoàn Cơ động số 1, theo cách nói trong văn bản do chính Vương Trung chủ trì soạn thảo, là “nhằm mục đích khám phá cách thức biên chế quân đội thích ứng hơn với chiến tranh".

Hiện tại, đơn vị này chỉ là về mặt hậu cần và nhân sự phụ thuộc vào Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố Yekaterinburg - dù sao thì đơn vị cũng là một hộ tiêu thụ lớn về tiếp tế, cho dù không chiến đấu, thì việc ăn uống của gần hai trăm nghìn binh sĩ và nhân công cũng là một khoản chi phí lớn, hiện tại những khoản chi tiêu hàng ngày này đều do hậu cần của đơn vị phòng thủ thành phố đảm nhiệm.

Vì vậy, không cần thiết phải suy diễn quá nhiều khi thấy đơn vị được đặt dưới trướng Bộ Tư lệnh phòng thủ thành phố.

Tất nhiên, Quân đoàn Cơ động số 1 quả thật có được một số quyền lợi nhất định trong việc tiếp nhận trang bị, nhưng đó cũng chỉ là vì đơn vị hậu cần của đơn vị này nhiều, độ tin cậy của trang bị mới thấp, họ có thể xử lý được, nếu cấp cho các đơn vị thông thường, trang bị mới bị hỏng chắc sẽ bị vứt ven đường.

Quân đoàn Cơ động số 1 có 3 sư đoàn, bao gồm Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ", Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225, Sư đoàn Quân đội Nhân dân Melania số 1.

Cả 3 sư đoàn đều được tổ chức theo khuôn mẫu của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1.

Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 có các tiểu đoàn xe tăng, tiểu đoàn trinh sát, tiểu đoàn công binh, tiểu đoàn phòng không, tiểu đoàn diệt tăng, tiểu đoàn pháo chống tăng, ngoài ra còn được biên chế 1 trung đoàn bộ binh cơ giới, 1 trung đoàn pháo binh, 1 trung đoàn vận tải và 1 trung đoàn hậu cần.

Ngoài ra còn được tăng cường 1 đại đội kỵ binh làm lực lượng trinh sát và thông tin liên lạc khẩn cấp.

Trung đoàn Bộ binh Beshenkovichskaya số 5 trước đây thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, sau khi được cải biên thành Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 41 đã được giao cho Sư đoàn Bộ binh Cơ giới số 225 làm lực lượng nòng cốt của sư đoàn.

Biên chế hiện tại của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 đã thể hiện sự đúc kết kinh nghiệm chiến đấu trong một năm qua của Vương Trung, trong sư đoàn, các binh chủng kỹ thuật khác chỉ được biên chế 1 tiểu đoàn, chỉ có bộ binh, pháo binh, ô tô và lực lượng hậu cần được biên chế thành 1 trung đoàn.

Trung đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 31 trực thuộc sư đoàn là đơn vị cũ của Vương Trung, cũng chính là Trung đoàn Amur số 3 lúc ban đầu, trung đoàn này được bổ sung một lượng lớn xe bánh xích M3, thực sự đã cơ giới hóa.

Điểm "khủng" nhất của trung đoàn này là trang bị pháo binh, vì số lượng M3 nhiều nên Vương Trung đã nhét rất nhiều pháo bộ binh 75mm vào trung đoàn này, dùng M3 kéo để di chuyển, khiến cho số lượng pháo 75mm của mỗi tiểu đoàn thuộc trung đoàn này tăng lên 12 khẩu, còn súng cối 82mm thậm chí còn được phân bổ xuống đến cấp đại đội bộ binh để làm hỏa lực yểm trợ.

Không ngoa khi nói, chỉ xét riêng về số lượng pháo thì 1 tiểu đoàn của Trung đoàn 31 Cận vệ có thể sánh ngang với 1 sư đoàn bộ binh được trang bị tương đối "xịn" của quân Ant.

Còn tiểu đoàn xe tăng trực thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1, nếu chỉ xét về xe tăng thì không có gì là quá "khủng", vẫn là 1 hàng 4 xe tăng, 1 đại đội 12 chiếc, 3 đại đội hợp thành 1 tiểu đoàn.

Hiện tại, sản lượng của T-34W đã tăng lên đáng kể nên việc biên chế tiểu đoàn thiết giáp với số lượng như vậy là rất phổ biến trong quân đội Ant.

Điều "bá đạo" là Vương Trung đã trang bị cho tiểu đoàn này rất nhiều lực lượng đi kèm, hắn đã nhét vào mỗi đại đội xe tăng 1 trung đội trinh sát 3 tổ sử dụng xe jeep và 1 trung đội bộ binh cơ giới, được trang bị 4 xe tăng M3 Lee.

Đúng vậy, là trung đội bộ binh cơ giới, nhưng xe chiến đấu bộ binh lại là xe tăng hạng trung M3.

Không phải là đùa đâu, bên trong xe tăng M3 rất rộng rãi, có thể nhét vừa 8 binh sĩ Ant được vũ trang đầy đủ nên đã bị Vương Trung sử dụng làm xe chiến đấu bộ binh.

Xe bán bánh xích không thể so sánh với T-34W về khả năng vượt địa hình, vậy thì dùng xe tăng bánh xích.

Như vậy, cho dù đại đội xe tăng có xung phong nhanh đến đâu thì ít nhất vẫn có 60 lính bộ binh đi kèm, nếu gặp phải tình huống phức tạp thì có thể cho bộ binh xuống xe dò đường phía trước, "mở rộng tầm nhìn" cho xe tăng.

Ngoài bộ binh cơ giới, Vương Trung còn nhét thêm 1 khẩu pháo tự hành SU-76 vào đại đội xe tăng làm hỏa lực bắn thẳng yểm trợ.

Việc tăng cường bộ binh cho xe tăng là kinh nghiệm mà Vương Trung tự mình đúc kết được, còn việc nhét thêm pháo bắn thẳng vào đại đội xe tăng là học hỏi kinh nghiệm của quân đội Liên Xô trên Trái Đất.

Khi tấn công, ngoài việc được trang bị bộ binh cơ giới, đại đội xe tăng của quân đội Liên Xô còn được trang bị 1 khẩu pháo 122mm đặt trên xe, như vậy, một khi đại đội xe tăng phát hiện bộ binh địch đang xây dựng chiến hào thì có thể sử dụng khẩu pháo 122mm này phối hợp với bộ binh đi kèm để tấn công.

Hiện tại, Vương Trung vẫn chưa có pháo lựu pháo 122mm đặt trên xe, tạm thời dùng SU-76 thay thế, đường kính nhỏ hơn 46mm, cứ đối phó trước đã.

Chờ sau này có SU-152 thì sẽ trang bị nó cho đại đội xe tăng.

Ngoài bộ binh và pháo binh, tiểu đoàn xe tăng trực thuộc Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 còn được tăng cường lực lượng hậu cần vượt xa các tiểu đoàn xe tăng khác, Vương Trung thậm chí còn tham khảo tiêu chuẩn của quân đội Mỹ trên Trái Đất, nhét vào mỗi đại đội 1 xe kéo để kéo xe tăng bị sa lầy.

Vương Trung còn muốn "vẽ" thêm một ít xe kéo hạng nặng, nhưng tiếc là bản thân Hợp Chủng Quốc hiện tại cũng không đủ dùng, dù sao thì họ vẫn chưa bắt đầu sản xuất hàng loạt.

Trung đoàn pháo binh của Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 được trang bị rất "khủng", được biên chế 36 khẩu pháo hạng nặng 152mm và 24 khẩu lựu pháo 122mm. Để kéo số pháo này, Vương Trung đã trang bị cho trung đoàn pháo 150 xe kéo và 100 ô tô.

Đúng vậy, ngoài trung đoàn vận tải còn có 100 xe tải.

Trung đoàn vận tải còn có 500 xe tải, toàn sư đoàn có tới 600 xe tải!

Cảm ơn sự giúp đỡ hào phóng của Hợp Chủng Quốc.

À không, tiểu đoàn pháo phòng không còn có 8 khẩu pháo phòng không Crusader, phải cảm ơn sự giúp đỡ hào phóng của Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc mới đúng.

Quân đoàn Cơ động số 1 có 3 sư đoàn được trang bị "khủng" như vậy.

Tất nhiên, chỉ có Sư đoàn Bộ binh Cơ giới Cận vệ số 1 mới có tiểu đoàn diệt tăng được trang bị xe diệt tăng "Xoáy Nước", 2 sư đoàn còn lại tạm thời chưa có do "Xoáy Nước" là trang bị được thiết kế lại, sản lượng quá thấp.

Đến cuối tháng 4 năm 915, mới chỉ có 36 chiếc, vừa đủ trang bị cho 1 tiểu đoàn.

Đến cuối tháng 4, ngoại trừ tiểu đoàn diệt tăng chưa được biên chế đủ, các sư đoàn cơ bản đã được bổ sung đủ quân số, nhân viên hậu cần và nhân công cũng đã được bố trí đầy đủ.

Ngoài các sư đoàn, Vương Trung còn cho thành lập 1 bệnh viện dã chiến quy mô lớn và 1 xưởng sửa chữa xe tăng chiến trường quy mô lớn trực thuộc quân đoàn, sử dụng xe sửa chữa xe tăng chiến trường do Hợp Chủng Quốc viện trợ.

Ngoài ra, Bộ Tư lệnh quân đoàn còn trực tiếp chỉ huy 1 lữ đoàn pháo phản lực và 1 lữ đoàn pháo nòng cốt, như vậy, chỉ riêng số pháo cỡ nòng 152mm trở lên của quân đoàn của Vương Trung đã vượt quá 200 khẩu, bước đầu có khả năng san phẳng một ngọn núi.

Nhưng Vương Trung vẫn cảm thấy hỏa lực chưa đủ - những người đã từng tham gia chiến đấu có lẽ đều mắc phải "căn bệnh" này.

Đã có thể dùng pháo để tiêu diệt quân địch thì tại sao còn phải liều mạng chiến đấu ở cự ly gần?

Trang bị của quân đoàn của Vương Trung so với quân đội Prosen có lẽ không còn chênh lệch quá lớn, điều quan trọng là huấn luyện.

Từ khi đóng quân tại Kubinka, các bài huấn luyện cường độ cao vẫn liên tục được thực hiện, hơn nữa, Vương Trung còn học theo kỳ thi tháng của mình hồi cấp 3, 3 ngày cuối tuần của tuần cuối cùng mỗi tháng đều tổ chức thi đấu tổng hợp, một mặt thông qua thi đua - và phần thưởng - để khích lệ tinh thần của mọi người, mặt khác cũng để cho các chỉ huy, chiến sĩ được nghỉ ngơi sau 1 tháng huấn luyện vất vả.

Sau đó, ông quyết định kéo dài thời gian thi đấu thành 1 tuần, đầu tiên là thi đấu nội bộ cấp đại đội, sau đó là cấp tiểu đoàn, cứ thế tăng dần lên, cuối cùng dựa vào kết quả thi đấu để trao cờ luân lưu cho sư đoàn giành được nhiều giải nhất.

Vì vậy, vào tuần cuối cùng của mỗi tháng, Kubinka lại tràn ngập không khí lễ hội thể thao, hiệu quả rất tốt! Nhất là sau khi Vương Trung bổ sung xì gà Havana do Hợp Chủng Quốc vận chuyển đến vào danh sách phần thưởng.

Vào tối Chủ nhật của tuần cuối cùng mỗi tháng, tại doanh trại Kubinka luôn có thể thấy những người giành giải nhất ở các môn thi đấu với vẻ mặt "ngầu lòi" đang hút xì gà, tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Vương Trung thực sự không ngờ những thứ mà mình học được từ huấn luyện quân sự và hồi cấp 3 lại hữu ích đến vậy!

Đến cuối tháng 4, Vương Trung rất tin tưởng rằng trình độ huấn luyện của quân đội của mình so với quân Prosen có lẽ không còn chênh lệch nhiều, nhưng về mặt trình độ văn hóa có thể còn kém hơn một chút.

Vài tháng nay, thỉnh thoảng hắn lại đi trò chuyện với các tù binh, hắn phát hiện ra một điều, tỷ lệ người dân hoàn thành cấp 3 của Prosen thực sự rất cao, học sinh cấp 3 có tư tưởng năng động, chủ động cao nên quân đội Prosen mới có được trình độ như vậy.

So với quân đội Ant, có một số binh sĩ chưa tốt nghiệp cấp 2, quê hương lại chưa bị chiếm đóng, rất nhiều người tham gia quân đội chỉ vì "cha xứ trong giáo đường kêu gọi", Vương Trung còn phải bắt đầu dạy từ "ý nghĩa của việc bảo vệ Tổ quốc".

May mắn thay, các cha xứ phụ trách dạy học buổi tối đều có kinh nghiệm phong phú trong việc giao tiếp với những đứa trẻ nông thôn này, rất nhanh chóng đã khiến họ hiểu được ý nghĩa của chiến đấu, cũng hiểu vì sao Ant nhất định sẽ chiến thắng, Prosen nhất định sẽ thất bại.

Đến cuối tháng 4, về mặt tư tưởng, Quân đoàn Cơ động số 1 cũng đã sẵn sàng chiến đấu với quân địch.

Tuy nhiên, cuộc tấn công của quân đội Prosen vào phòng tuyến Bán đảo - Borsk mà Vương Trung dự đoán đã không diễn ra.

————

Rạng sáng ngày 1 tháng 5, Vương Trung vừa thức dậy, đang ăn sáng thì quản gia Mikhail bước vào phòng ăn báo cáo: "Đại tướng Gorky đang đợi ngài ở phòng khách."

Vương Trung: "Nếu ông ấy chưa ăn sáng thì mời ông ấy cùng ăn sáng."

Mikhail hành lễ rồi lui ra.

Một lát sau, Đại tướng Gorky ngồi xuống đối diện Vương Trung và vợ sắp cưới của hắn, nhìn bữa ăn trên bàn: "Bây giờ ngay cả các cậu cũng chỉ có thể ăn thịt hộp Spam thôi sao..."

Vương Trung: "Năm ngoái, rất nhiều gia súc đã bị chết rét, phải đến nửa cuối năm nay mới có thể khôi phục nguồn cung, cảm ơn thịt hộp Spam và cá đánh bắt được ở biển Bắc đã giúp người dân Ant no bụng. Sao ông lại trở về đây?"

Đại tướng Gorky: "Hình như muốn tôi làm Tham mưu trưởng."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: "Nguyên soái Boris làm việc không tốt sao?"

Người trả lời câu hỏi này là Lyudmila: "Nguyên soái sức khỏe không tốt, có thể phải nghỉ hưu, vợ ông ấy nói vậy."

Vương Trung: "Vậy sao, còn có sự thay đổi nào khác không?"

Đại tướng Gorky: "Thượng tướng Tuganev sắp được thăng lên Đại tướng, lẽ ra ông ấy đã được thăng lên Đại tướng từ khi nội chiến kết thúc rồi, kết quả là đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa được thăng chức, bây giờ cuối cùng cũng đã được thăng lên Đại tướng... Nhưng tôi cảm thấy ông ấy có thể cũng không quá để tâm đến chuyện này."

Nói xong, Đại tướng nhún vai.

Ông tiếp tục: "Ngoài ra, Chekhov cũng sắp được thăng lên Thượng tướng, có thể sẽ được điều động đến Tổng cục Hậu cần, sau này sẽ thay thế Đại tướng Sergei ở Cục Quân giới."

Vương Trung: "Sergei sắp bị thay thế rồi sao... Nói thật, ông ta ngoài việc lúc nào cũng tạo điều kiện cho con rể ra thì cũng không có khuyết điểm gì lớn."

Đây là sự thật, với tư cách là Chủ tịch Ủy ban Thẩm định Quân giới, Vương Trung ngày nào cũng phải làm việc với Cục Quân giới, Đại tướng Sergei làm việc đâu ra đấy, chỉ là ông ta rất thích bao che cho con rể của mình.

Nhưng rõ ràng, Chekhov "lành giống cành khế" sẽ tốt hơn ông ta.

Đại tướng Gorky quan sát biểu cảm của Vương Trung, cười nói: "Xem ra cậu cũng rất hài lòng với những thay đổi này, Bộ Tham mưu và Bộ Quốc phòng được giao cho Đại tướng Tuganev, hậu cần do Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy phụ trách..."

Vương Trung sửa lại: "Thượng tướng Chekhov đáng tin cậy và 'lành giống cành khế'."

"Hahaha." Đại tướng Gorky cười rất vui vẻ.

Lúc này, Mikhail bước vào với vẻ mặt nghiêm túc, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nghe, tiến lên đưa ống nghe cho Vương Trung: "Điện thoại từ hoàng cung ạ."

Vương Trung nhận lấy ống nghe, nghe thấy giọng nói gấp gáp của Olga: "Đại tướng Gorky đang ở chỗ cậu phải không?"

Vương Trung: "Vâng."

Olga: "Quân địch tấn công rồi, tôi nghĩ bên Bộ Tổng tư lệnh cũng đã gọi điện thoại cho cậu rồi, nhưng tôi gọi trước một bước."

Vương Trung: "Cuối cùng cũng đến rồi sao, là mặt trận phía Nam?"

"Đúng vậy, cứ điểm Tân Hải báo cáo đã bị pháo kích dữ dội, đồng thời trên biển xuất hiện tàu chiến của quân Prosen, hiện đang đấu pháo với pháo đài phòng thủ bờ biển."

Vương Trung: "Tôi biết rồi."

"Cậu có đến hoàng cung tham gia cuộc họp khẩn cấp trước mặt Hoàng đế không?"

"Tất nhiên rồi."

(Hết chương)

Chương 153: Khai hỏa

Một ngày trước đó, ngày 30 tháng 4 năm 915.

Thượng tướng Erich von Schlieffen, Tư lệnh Tập đoàn quân số 11, đang thị sát trận địa pháo đường sắt đã được triển khai xong.

Ông ta phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy nòng pháo của khẩu pháo khổng lồ Gustav. [Schwerer Gustav: Pháo có cỡ nòng lớn nhất thế giới cho tới hiện tại]

Schlieffen: "Thứ này thực sự hiệu quả chứ?"

Vị Thiếu tướng phụ trách khẩu pháo bên cạnh đáp: "Nếu nó không hiệu quả thì ngài chỉ có thể trông chờ vào bom Fritz của không quân thôi."

"Chúa ơi, vậy thì nó vẫn nên có tác dụng thì hơn." Thượng tướng Schlieffen nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc xe tăng Panzer II trên bệ pháo: "Tại sao khẩu pháo lại chở theo một chiếc Panzer II?"

Vị Thiếu tướng: "Bởi vì chiếc máy kéo chúng ta dùng để đẩy đạn pháo vào nòng pháo bị hỏng, máy kéo cỡ lớn dùng để đưa pháo trở lại vị trí cũ lại không đặt vừa lên đó, nên chúng tôi đã dùng chiếc xe tăng Panzer II đã tháo pháo tháp để thay thế, kích thước vừa khít luôn."

Thượng tướng Schlieffen nhíu mày: "Đạn pháo to đến mức nào mà phải dùng xe tăng để đẩy?"

"Đầu đạn nặng 4 tấn, cộng thêm thuốc phóng là 7 tấn. Ngoài ra, chúng tôi còn có một loại đạn xuyên giáp cực nặng, dùng để tấn công các pháo đài bê tông kiên cố của quân địch."

Thượng tướng Schlieffen líu lưỡi: "Nghe có vẻ rất uy lực, nhưng dù uy lực có lớn đến đâu mà bắn không trúng thì cũng vô dụng."

Vị Thiếu tướng pháo binh vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được từ Schwerer Gustav, chúng tôi có thể đảm bảo sai số trong vòng 300 mét."

"Nửa cây số?" Thượng tướng Schlieffen kinh ngạc, "Cậu thực sự cho rằng sai số này có thể chấp nhận được sao?"

Vị Thiếu tướng pháo binh: "Tin tôi đi, đạn nổ mạnh có thể đảm bảo khiến các mục tiêu mềm lộ thiên trong bán kính 500 mét mất khả năng chiến đấu, sai số 300 mét không phải là vấn đề lớn.

"Hơn nữa, sai số có thể được hiệu chỉnh thông qua việc bắn thử, chúng tôi đã thiết lập một đài quan sát trên cao, đồng thời kết nối với bên này bằng điện thoại, đến viên thứ 3, thứ 4 sẽ có độ chính xác khá cao."

Thượng tướng Schlieffen mím môi, nhìn chằm chằm vào khẩu pháo khổng lồ một lúc rồi nói: "Vậy một ngày các cậu có thể bắn được bao nhiêu viên?"

"Nếu bắn liên tục vào một mục tiêu, ở giữa chỉ cần điều chỉnh nhỏ thì một ngày có thể bắn được 14 viên."

"14 viên! Sao lại ít như vậy?" Thượng tướng Schlieffen chất vấn.

Vị Thiếu tướng pháo binh giải thích: "Đó là bởi vì sau khi bắn phải dùng máy kéo để đưa thứ này trở lại vị trí cũ, toàn bộ quá trình này cần rất nhiều thời gian."
“Được rồi, ông thuyết phục rồi. Mười bốn phát một ngày hình như cũng không phải không thể tiếp nhận.” Thượng tướng Schlieffen thở dài, “Vậy nếu là mục tiêu khác nhau thì sao?”

“Vậy phải xem khoảng cách giữa hai mục tiêu, chủ yếu là khoảng cách nam bắc, khoảng cách này càng lớn, góc độ cần xoay của đại pháo càng lớn. Trước mắt, xoay khẩu pháo này cần 12 giây, nếu trong quá trình xoay xảy ra trục trặc, còn cần thời gian khá dài để loại trừ trục trặc.”

Schlieffen: “Đừng nói với tôi những lời này, nói cho tôi biết một phạm vi đại khái.”

“Từ chín đến mười phát, thượng tướng. Chúng tôi vẫn kiến nghị mỗi ngày chỉ tấn công một mục tiêu quan trọng, sau khi phá hủy mục tiêu thì dừng lại, để chúng tôi sửa chữa đại pháo, dù sao cũng tốt hơn là sau khi hỏng hoàn toàn không thể không đưa về.”

Schlieffen: “Được rồi, các anh đã yêu cầu như vậy, cứ như vậy đi. Tôi muốn trèo lên anh chàng to xác này nhìn một chút!”

“Mời đi bên này.” Thiếu tướng pháo binh vội vàng làm dấu mời.

Rất nhanh, Schlieffen đã leo lên mặt sau của đại pháo qua cầu thang mạn pháo, nhìn xe tăng chuyên dụng lắp đạn được cải tạo từ chiếc xe tăng số hai kia ở khoảng cách gần, sau đó quay đầu nhìn vào nòng pháo đối diện với xe tăng.

“Lớn như vậy! Đường kính này là bao nhiêu?”

“800 mm, thượng tướng.”

Schlieffen tán thưởng nói: “Đây là đại pháo chỉ sau Urban cự pháo, nếu như giới hạn trong phạm vi pháo nòng dài hiện đại, vậy đây chính là hỏa pháo lớn nhất, là thể hiện sức mạnh công nghiệp của đế quốc! Chúng ta phải dùng nó, phá hủy sự kháng cự của người Ant!”

Nói xong, Schlieffen nhìn quanh bốn phía, đột nhiên dừng lại, chỉ vào thứ giống như vỉ đập ruồi ở cách đó không xa hỏi: “Đó là radar?”

“Đúng vậy, radar cảnh giới trên không. Tuy rằng không quân cam đoan sẽ không để cho bất kỳ máy bay nào của không quân Ant đến trên không cự pháo, nhưng chúng tôi vẫn tiêu tốn một khoản tiền khổng lồ để trang bị trạm radar và thiết bị phát điện liên quan, để có thể cho cao xạ pháo của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng trước.”

Schlieffen gật đầu: “Rất hợp lý. Không quân không đáng tin cậy, vẫn là dựa vào chính chúng ta phòng không. Đại pháo sáng mai tám giờ bắt đầu bắn, đến lúc đó hỏa lực chuẩn bị đã kết thúc, kẻ địch sẽ tiến vào trận địa, vừa vặn để cho bọn họ nếm thử mùi vị lợi hại.”

“Tuân mệnh.” Thiếu tướng pháo binh cúi chào.

Schlieffen lại dặn dò: “Đừng bắn đạn xuyên giáp, cứ bắn đạn nổ mạnh, lúc các anh khai hỏa bộ binh của chúng ta hẳn là đã xuất phát rồi, đạn nổ mạnh tạo ra đám mây bụi lớn sẽ cổ vũ sĩ khí.”

————

Bốn giờ rưỡi sáng hôm sau, hỏa lực chuẩn bị tấn công cứ điểm Tân Hải bắt đầu.

Ở trận địa của đại pháo Gustav, có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ở xa xa.

Cự pháo lặng lặng chờ đợi thời gian bắn.

Trong quá trình này, hàng trăm nhân viên bảo trì đã kiểm tra cẩn thận từng bộ phận của hệ thống, xác định rằng quái vật khổng lồ này có thể hoạt động bình thường.

Sau đó bắt đầu nạp đạn.

Sáu pháo thủ hợp sức đẩy một chiếc xe đẩy, đưa đạn pháo đến trước cần cẩu, sau đó cần cẩu treo lên, đặt vào đường ray nạp đạn phía sau thân pháo.

Sau đó xe tăng số hai được cải tiến thành xe kéo nạp đạn đẩy đầu đạn khổng lồ này vào nòng pháo, lại lùi về phía sau, chờ cần cẩu đưa thuốc phóng lên đường ray, lại tận tụy đẩy ống thuốc vào nòng pháo.

Loại đại pháo này căn cứ vào mục tiêu khác nhau, số lượng thuốc phóng nạp cũng khác nhau.

Lần đầu tiên bắn cần nạp hai liều thuốc phóng, cho nên xe tăng số hai lại lùi về phía sau, lặp lại quy trình trước đó một lần nữa.

Bước cuối cùng chính là khóa nòng pháo. Thiết bị khóa của cự pháo như vậy, cần ba người cùng thao tác mới có thể hoàn thành thao tác khóa.

Sau khi nạp đạn xong, còn 40 phút nữa là kết thúc hỏa lực chuẩn bị.

Mặc dù vậy, các pháo thủ vẫn đứng ở vị trí của mình, không hề lơ là, tập trung chờ đợi hỏa lực chuẩn bị kết thúc.

Tám giờ, chuông điện thoại vang lên, lính thông tin lập tức cầm điện thoại đi tới trước mặt thiếu tướng, cung kính đưa ống nghe.

Thiếu tướng vừa cầm ống nghe, liền nghe thấy Schlieffen dùng giọng bình tĩnh nói: “Khai hỏa đi.”

Một câu nói của Schlieffen đã khiến toàn bộ trận địa từ trạng thái yên tĩnh trở nên náo nhiệt, các kỹ sư và công nhân vừa rồi còn đang tranh thủ nghỉ ngơi lại hành động, tiến hành kiểm tra lần cuối cùng trước khi bắn.

Thiếu tướng thì trực tiếp leo lên bục bên cạnh đại pháo, nơi đó có bảng điều khiển của đại pháo.

Các kỹ sư hoàn thành kiểm tra cuối cùng cũng nhanh chóng rời khỏi đại pháo, xếp hàng bên cạnh đại pháo, lặng lẽ chờ đợi thời khắc bắn.

Thiếu tướng kiểm tra lần cuối các thông số bắn, sau khi xác định không có vấn đề, hắn quay đầu hướng lá cờ Prosen treo ở phía tây trận địa đại pháo chào.

Hắn chào, đồng thời các pháo thủ xếp hàng phía dưới đồng loạt lấy tay che tai.

Sau khi chào xong, thiếu tướng xoay người, kéo một sợi dây thừng bên cạnh bảng điều khiển, hét lớn một câu gì đó, dùng sức giật mạnh.

Họng pháo phun ra ngọn lửa sáng rực, luồng gió từ họng pháo trong nháy mắt quét qua xung quanh.

Động tác che tai của các pháo thủ vừa vặn đè mũ xuống, như vậy mũ mới không bị gió thổi bay.

Cùng lúc luồng gió quét qua toàn bộ trận địa, thân pháo khổng lồ cùng với bục phía dưới đồng thời giật lùi về phía sau theo đường ray, chuyển hóa lực đẩy của thuốc phóng thành công.

Sau khi giật lùi xong, đại pháo lập tức dừng lại.

Những pháo thủ vừa xếp hàng bịt tai lập tức hành động, lái ba chiếc máy kéo đến, bắt đầu kéo đại pháo.

Ba chiếc máy kéo phải rất vất vả mới kéo được khẩu pháo đường ray nặng hơn 1000 tấn này về vị trí cũ, sau đó mới bắt đầu nạp đạn lần thứ hai. [Đây là một khẩu pháo cỡ lớn được gắn trên một toa tàu hỏa đặc biệt. Có thể di chuyển dọc theo đường ray, cho phép nó thay đổi vị trí nhanh chóng]

(Hết chương)

Chương 154: Phòng ngự như Nguyên soái Rokossovsky (Chương 4k)

Tuyến tấn công của quân Prosen.

Lúc âm thanh đạn pháo xé gió vang lên, các binh sĩ phía sau xe tăng đều ngẩng đầu lên.

Quân đội Prosen bổ sung không ít binh sĩ có kiến thức quân sự cơ bản, nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu trực tiếp, hoặc chỉ có kinh nghiệm chiến đấu thời Melainia, nhưng khoảng 60% binh sĩ là lính kỳ cựu tham gia chiến đấu ở mặt trận phía đông từ năm ngoái.

Sở dĩ tỷ lệ lính kỳ cựu không cao hơn là vì một số sĩ quan bị điều động đi thành lập đơn vị mới, hoặc được chuyển vào Quân đoàn kỵ sĩ Asgard.

Dù sao trong cuộc tấn công bắt đầu từ tháng 6 năm ngoái, quân đội Prosen không chịu tổn thất quá lớn - ngoại trừ một số sư đoàn bị bao vây tiêu diệt ở Kalanskaya vào cuối trận Yekaterinburg.

Những người lính kỳ cựu lập tức nhận ra tốc độ bay của đạn pháo bay trên bầu trời không nhanh.

“Đây là đạn pháo bắn từ rất xa.” Một sĩ quan nói.

Lập tức có tân binh tò mò hỏi: “Sao anh biết?”

Lão binh: “Đạn pháo bắn từ xa, lúc bay qua đỉnh đầu tốc độ sẽ tương đối chậm, bởi vì quỹ đạo của những quả đạn này rất cao, nếu điểm rơi cách xa chúng ta, hiện tại nó đang ở điểm cao nhất của quỹ đạo…”

Vừa nói, viên sĩ quan vừa giơ tay mô tả.

Đúng lúc này, ở phía trước rất xa đột nhiên bốc lên một cột khói đen, rõ ràng là đạn pháo đã phát nổ.

Mười mấy giây sau, tiếng nổ mới chậm chạp truyền đến.

Viên sĩ quan thốt lên: “Điểm rơi này cách chúng ta ít nhất năm cây số, vậy mà còn nhìn thấy cột khói lớn như vậy, quả này tuyệt đối là siêu trọng pháo, có thể là Leopold!”

“Tôi lại nghĩ là Karl.” Một lão binh khác nói.

“Cậu ngốc à? Tốc độ bay của Karl còn chậm hơn, lúc nãy bay qua đỉnh đầu chắc chắn không phải âm thanh này!”

Lúc này, một tân binh tò mò hỏi: “Sao mới có một quả rơi xuống? Lúc nãy oanh tạc chuẩn bị, tôi thấy trận địa địch toàn là hỏa cầu do đạn pháo nổ tung.”

“Ngốc nghếch.” Lão binh vỗ vào mũ sắt của tân binh, “Loại pháo đường kính lớn này một quả rơi xuống đã đủ chết người rồi, rơi vào thành phố một quả đã giết chết cả nghìn người, bị thương không biết bao nhiêu. Một quả đạn pháo như vậy, một tiểu đoàn - không, một trung đoàn cũng bị xóa sổ!”

Lúc này, viên trung úy từ nãy đến giờ vẫn im lặng nghe họ nói chuyện lên tiếng: “Mấy cậu tân binh này, đợi đến lúc bị trọng pháo của quân Ant oanh tạc thì sẽ hiểu.”

Tân binh phản đối: “Tôi cũng đi lính ba năm rồi mới chuyển sang lực lượng dự bị, đừng có coi tôi là tân binh.”

Trung úy: “Cậu chính là tân binh. Tôi nói cho cậu biết, trong quân đội Ant có một số tên rất độc ác, chúng sẽ điều tra trước xem nhà dân ở đâu, sau đó đợi khi giao chiến với chúng ta, ban đêm sẽ nhắm vào những ngôi nhà đó mà bắn.”

Nghe vậy, sắc mặt tất cả những người lính kỳ cựu đều trở nên nặng nề.

Trung úy nói tiếp: “Đến lúc đó cậu sẽ biết bị trọng pháo oanh tạc là cảm giác gì, đạn pháo rơi xuống cách giường của cậu một trăm mét, cậu sợ đến mức bò dậy, máu mũi sẽ chảy ròng ròng vì khoang mũi yếu ớt của cậu bị áp lực xé rách, nặng hơn còn có thể ho ra máu vì phế nang phổi bị áp lực phá hủy, máu sẽ theo đường hô hấp phun ra ngoài.”

Tân binh nghiêm túc nói: “Tôi đọc báo rồi, đó là cách làm của gã tướng Bạch Mã, báo chí mắng hắn ta là cặn bã không màng đến tính mạng của đồng bào mình.”

Biểu cảm của những người khác trở nên rất kỳ lạ.

Cuối cùng, viên trung úy nói: “Thực ra cũng không thể trách hắn ta, trước đây chúng ta đều coi người Ant là hạ đẳng, tùy ý tàn sát, có thể hắn ta mặc định là ở vùng bị chiếm đóng không còn đồng bào.”

Tân binh nhất thời nghẹn lời, sau đó hỏi: “Trung úy, anh đã từng giết thường dân Ant chưa?”

Trung úy: “Tôi thì chưa. Nhưng khi cấp dưới của tôi giết họ, tôi đã không ngăn cản, còn đứng cười bên cạnh. Vì vậy chúng ta nhất định phải thắng trận chiến này, nếu không khi quân Ant đánh trả, chúng sẽ làm điều tương tự với chúng ta. Hơn nữa khi đó chúng là chính nghĩa, còn chúng ta là kẻ ác.

“Chúng ta luôn tự cho mình là ưu việt hơn người Ant, nên mới không kiêng dè gì mà làm ra đủ loại hành vi tàn bạo, nếu người Ant chứng minh được họ không hề kém cỏi hơn chúng ta, vậy thì những hành vi tàn bạo đó sẽ không còn lý do gì để tồn tại nữa.”

Tân binh nói: “Trung úy, anh vẫn luôn dùng từ ‘tàn bạo’.”

Trung úy: “Đúng vậy, dù có lý do gì hay không, thì đó vẫn là hành vi tàn bạo. Chỉ cần làm loại chuyện đó với con người, thì đó chính là tàn bạo. Khốn kiếp, lúc đó sao họ không tìm hai con cừu mà lại xuống tay với phụ nữ Ant?”

Lúc này, một lão binh nói: “Trước đây trung úy không như vậy, nhưng sau khi chúng ta bị đánh bại ở Yekaterinburg năm ngoái, anh ấy đã trở nên như vậy.”

“Bởi vì bây giờ tôi thường xuyên mơ thấy căn nhà đó, chỉ khác là người làm chuyện đó với mẹ con Ant không phải là lính của tôi, mà là lính của Ant làm chuyện đó với vợ con tôi. Còn gã tướng Bạch Mã kia thì đứng ở vị trí của tôi lúc đó, vừa vỗ tay vừa chế nhạo, bình phẩm vóc dáng, khuôn mặt của con gái tôi.”

Trung úy nhìn về phía phòng tuyến quân Ant vẫn còn ở rất xa.

Hắn nói: “Mà trong mơ tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những chuyện đó xảy ra, bởi vì tôi đã gục trên mặt đất, trở thành một cái xác chết.”

Lúc này, xe tăng đi qua một gốc cây bị gãy, trung úy vô thức quay đầu lại nhìn, kết quả phát hiện trên gốc cây có một mảng màu đỏ. Ban đầu hắn tưởng đó là máu, nhưng sau đó mới nhận ra đó là sơn đỏ.

Hắn lập tức ý thức được đây là vật đánh dấu của quân phòng thủ, hét lớn: “Mau nằm xuống! Súng cối sắp nã tới rồi!”

Vừa dứt lời, cách đó vài chục mét đã có đạn pháo rơi xuống, tiếp theo là màn đạn cối dày đặc liên tiếp dội xuống.

Trung úy nằm sấp trên mặt đất, hét lớn: “Chết tiệt! Cách phòng ngự này, là Rokossovsky! Chúng ta lại gặp phải Rokossovsky rồi!”

————

Sở chỉ huy Sư đoàn 5 quân phòng thủ cứ điểm, sư đoàn trưởng hài lòng quan sát hiệu quả của màn đạn cối qua ống nhòm.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Hắn cười lớn nói: “Cho chúng nếm thử những gì tôi học được ở Học viện Quân sự Suvorov! Chính Nguyên soái đã tự mình giải đáp những thắc mắc của tôi!”

Lúc này, tham mưu trưởng sư đoàn hỏi: “Nguyên soái thật sự trẻ tuổi như vậy sao? Có người nói, người lập công là anh trai Pyotr, em trai chỉ là nhờ ngoại hình nổi bật nên mới được chọn để xuất đầu lộ diện.”

Sư đoàn trưởng lắc đầu: “Không, tôi thề là tôi đã gặp Rokossovsky lúc ông ấy còn trẻ, bởi vì khi giảng bài, trong mắt ông ấy có thần, ông ấy thật sự đã thấu hiểu chiến tranh, cho dù tôi hỏi gì ông ấy cũng có thể đối đáp trôi chảy.”

Thực ra đó đều là những kiến thức có trong các tác phẩm quân sự ở những thế giới khác nhau, dĩ nhiên ở đây không ai biết.

Sư đoàn trưởng chống hai tay lên bệ cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn ra chiến trường đầy khói lửa và tiếng nổ, cảm thán: “Đáng tiếc là Nguyên soái Rokossovsky chưa nghiên cứu về tấn công, chúng ta chỉ có thể phòng ngự giống như ông ấy.”

Tham mưu trưởng cười nói: “Một vị tướng duy nhất của toàn bộ quân đội Ant có thành tích tiêu diệt quân địch một cách có hệ thống, vậy mà lại nói ông ấy không biết tấn công, có vẻ không ổn lắm đâu.”

“Không, không, đó là chính Rokossovsky tự nói, ông ấy nói quân địch ở Kalanskaya là thua Tướng quân Mùa Đông và Tướng quân Bùn đất, chứ không phải thua ông ấy. Còn nói cuộc tấn công đó giống như đá một cái vào gốc cây đã bị mối mọt ăn mục ruỗng, chứ không phải là bản lãnh của ông ấy.

“Vì vậy, ông ấy chỉ dạy chúng tôi cách phòng ngự, đợi khi nào ông ấy có kinh nghiệm tấn công đối phương với nguồn tiếp tế dồi dào, địa hình kiên cố, thì sẽ viết sách dạy chúng tôi cách tấn công.”

Hắn lại nhìn về phía phòng tuyến: “Nhìn kìa, đây chính là phòng tuyến được xây dựng theo cách của Rokossovsky! Tiếc là lúc tôi học thành tài trở về, mặt trận đã bị địch chiếm đóng, không thể giống như ông ấy tự mình đi trinh sát địa hình mà địch có thể khống chế.”

Tham mưu trưởng: “Ý anh là, dựa vào thông tin trinh sát trực tiếp, suy đoán vị trí sở chỉ huy và trung tâm tiếp tế của địch, sau đó nhân lúc ban đêm hoặc giờ ăn cơm của chúng pháo kích quấy rối?”

“Ừm.” Sư đoàn trưởng cắn môi, “Không sao, đợi khi nào chúng ta chuyển sang nơi khác phòng thủ, có thể thử xem.”

————

Buổi trưa ngày 1 tháng 5, tại sở chỉ huy Tập đoàn quân 11 của Prosen, Thượng tướng Eric von Schlieffen đang gọi điện thoại cho Đại tướng Ewald von Kleist, Tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp số 1.

“Cuộc tấn công đầu tiên đã bị chặn lại, hơn nữa thương vong còn lớn hơn dự kiến rất nhiều.” Schlieffen nói, “Quân địch đã có bước tiến bộ rõ rệt về khả năng phòng ngự so với năm ngoái.”

Kleist nói: “Sư đoàn trưởng thiết giáp của tôi nói, cách phòng ngự này rất giống với chiến thuật phòng ngự của Rokossovsky ở Olachi mà chúng ta từng thấy trong báo cáo tổng kết kinh nghiệm, quân Ant không còn cố chấp đánh nhau với chúng ta trên một trận địa nữa, mà thích đợi quân ta vừa chiếm được trận địa thì pháo kích bao phủ, gây thương vong lớn rồi mới phản công giành lại trận địa.”

Schlieffen đáp: “Đúng vậy, bộ binh cũng báo cáo, hầm tránh pháo trên trận địa được đào rất kín đáo, còn có mìn gài, quân ta không quen thuộc địa hình căn bản không tìm thấy hầm tránh pháo, có tìm được cũng không dám xuống, kết quả bị tổn thất lớn dưới hỏa lực của địch.

“Hệ thống chiến hào trên trận địa cũng được bố trí rất tinh vi, gây khó khăn cho việc phòng thủ pháo kích của chúng ta.”

Schlieffen dừng lại một chút, nói tiếp: “Xem ra thông tin trong báo cáo của Rabverd nói Rokossovsky bị điều động về hậu phương làm giáo viên là chính xác, còn việc có phải do đấu đá chính trị thất bại hay không thì không rõ.”

Kleist nói: “Loại thông tin tình báo này mà đúng được một nửa là đã tốt lắm rồi. Vậy ông có kế hoạch gì chưa? Tấn công trực diện vào hệ thống phòng ngự như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Schlieffen: “Không phải tên sủng thần Gilles của Hoàng đế đã biểu diễn rồi sao? Đào hào, công sự. Hoặc là để hải quân ra sức phong tỏa tiếp tế đường biển của cứ điểm Tân Hải.”

“Tôi không muốn phải dựa vào binh chủng khác.” Kleist nói, “Tôi sẽ cố gắng tìm cách bao vây, còn ông cứ tiếp tục đào công sự đi.”

Schlieffen: “Chúc ông may mắn.”

“Cũng chúc ông may mắn.”

————

Tại St. Yekaterinburg, hội nghị trước mặt Sa hoàng được tổ chức vào lúc 11 giờ trưa.

Vương Trung và Đại tướng Gorky đến Cung điện Mùa Hè từ 10 giờ, trước tiên gặp gỡ các tướng lĩnh sẽ tham gia hội nghị ở phòng chờ.

Vừa vào phòng chờ, hai người đã nhìn thấy Đại tướng Turgenev với quân hàm mới.

“Ồ, nhận huân chương xong rồi à?” Gần đây, Vương Trung cũng coi như đã quen thân với đám “nhân vật văn học” này, đã đến giai đoạn có thể gọi trống không, bèn trêu chọc.

Turgenev nhìn quân hàm của mình: “Thêm một sao cũng chẳng có cảm giác gì, tôi đã phản đối rất nhiều lần, nhưng Hoàng đế vẫn để cho một lão già chỉ biết làm công việc văn phòng như tôi làm Tổng tham mưu trưởng.”

Vương Trung: “Nếu ông không muốn làm thì để Đại tướng Gorky làm đi.”

Dù sao cũng đều là nhân vật văn học cả.

Gorky: “Thôi khỏi, tôi còn đang bận nghiên cứu kế hoạch tấn công, bây giờ tôi không muốn giao lại quyền chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây đâu.”

Đang nói chuyện, Thượng tướng Chekhov bước tới.

Vương Trung: “Ông cũng được thăng chức à?”

Chekhov bực bội nói: “Cũng không biết là ai suốt ngày cứ kêu ca muốn đưa con rể của Sergei ra tiền tuyến để cho hắn ta biết thiết kế của mình tệ hại như thế nào. Ông ta định cùng con rể cáo lão hồi hương, nên tôi mới được đề bạt lên để tiếp tục rèn luyện.”

Vương Trung: “Vị hôn thê của tôi nói là ông ta sức khỏe không tốt.”

“Chẳng phải là một sao?” Chekhov thở dài, “Cậu nên sửa cái tính cách hấp tấp đó đi.”

Sau đó, ông chuyển chủ đề: “Tình hình chiến sự thế nào rồi?”

Vị tân Tổng tham mưu trưởng đáp: “Hiện tại chúng ta đã đánh lui đợt tấn công đầu tiên của địch, nhưng chắc chắn quân Prosen sẽ không dừng lại. À, cứ điểm Tân Hải báo cáo bị trọng pháo với uy lực cực lớn tấn công, sức công phá còn mạnh hơn cả pháo chính của chiến hạm, không rõ là loại pháo gì.”

Vương Trung: “Chắc là pháo đường ray, là Leopold hoặc Karl.”
Chekhov: "Nghe có vẻ lần này chúng ta có thể ngăn cản kẻ địch rồi."

Vương Trung: "Đúng, nhưng có thể ngăn cản bao lâu là một vấn đề."

Gorky: "Giống như năm ngoái, cố gắng hết sức kéo dài thời gian đến ngày lầy lội tháng 10, đồng thời dụ địch xâm nhập, ở nội địa nước ta đánh một trận tiêu diệt."

Chekhov: "Ý ông là tốt nhất không chống cự?"

"Không." Gorky đại tướng lắc đầu: "Hiện tại mới tháng tư, sớm như vậy để địch nhân vào đại bình nguyên không tốt, chúng ta sẽ với tốc độ chớp nhoáng đánh mất chiến tranh."

Chekhov gật đầu: "Hiểu rồi."

Lúc này Tuganev hỏi Vương Trung: "Quân mới của cậu chuẩn bị xong chưa?"

Vương Trung: "Hiện tại đã chuẩn bị xong, nhưng có thêm thời gian chuẩn bị, đến lúc đó tác chiến hiệu quả càng tốt, thưa đại tướng."

Chekhov đồng ý: "Hơn nữa, quân của hắn bây giờ bao gồm cả phi chiến đấu viên có gần 20 vạn người, biên chế lớn như vậy muốn chuyển đến Tân Hải - Borsk, rất phiền phức, bây giờ lập tức xuất phát, quân tiên phong phải đi nửa tháng, trong thời gian hai tuần sau quân đội sẽ lần lượt đến."

Nói cách khác, Vương Trung phải vận chuyển mẫu quân này một tháng mới có thể hoàn chỉnh đưa đến tay công tước Myshkin.

Vương Trung thật sự không nghĩ tới điểm ấy.

Chekhov nhìn vẻ mặt này của Vương Trung, còn giải thích: "Hiện tại tuyến vận chuyển không phải chỉ có mình cậu sử dụng, trên đường sắt chật ních binh lính và tiếp tế vận chuyển."

Tuganev tiếp lời: "Đúng rồi, rất nhiều người đề nghị, quân này của cậu không nên gọi là quân, sẽ khiến mọi người nhầm lẫn với quân chỉ có hai ba vạn người, lại không có nhân viên hậu cần. Cậu xem có muốn đổi tên hay không?"

Vương Trung: "Vậy gọi là tập đoàn quân."

Lúc này Olga đột nhiên xuất hiện, nói: "Thuận tiện đổi tên bộ đội luôn đi, cơ động quân gì đó không có cảm giác như bộ đội tinh nhuệ."

Những người khác vội vàng chào Olga: "Bệ hạ."

Vương Trung lại đang tiếp tục đối thoại: "Vậy cô nói gọi là gì? Gọi đột kích, đã có biên chế tập đoàn quân đột kích rồi."

Olga gật đầu ra hiệu với những người khác, sau đó tiếp tục nói với Vương Trung: "Prosen lập một đoàn kỵ sĩ Asgard, hay các cậu cũng lấy một cái tên tương tự đi."

Vương Trung suy nghĩ một chút nói: "Không cần, tên không quan trọng, cho dù phiên hiệu tập đoàn quân của tôi bình thường, chỉ cần lập nên chiến tích ghi vào sử sách, phiên hiệu này cũng sẽ lưu danh sử sách."

Olga gật đầu: "Vậy gọi là tập đoàn quân cơ động số một đi. Dù sao tập đoàn quân của cậu cũng không phải là quân đoàn đột phá, mà hình như cậu cũng không có ý định tập trung phòng thủ, gọi là cơ động là thích

hợp."

Vương Trung: "Cảm ơn cô đã đặt tên."

Olga nhìn chằm chằm Vương Trung mấy giây, nói: "Cậu lại muốn ra tiền tuyến đúng không?"

Vương Trung: "Chưa chắc, vừa rồi thượng tướng Chekhov nói với tôi, tập đoàn quân của tôi muốn điều động đến chiến tuyến nam bộ cần một tháng."

Chekhov: "Vẫn chưa thể là tiền tuyến, một tháng chỉ đủ đưa các cậu đến đầu mối then chốt tiếp tế, sau đó các cậu còn phải tốn thời gian kết nối với hệ thống hậu cần địa phương, rồi hành quân ra tiền tuyến."

Gorky: "Thật ra không cần vội vàng đưa quân mới vào chiến đấu. Ít nhất hiện tại phương hướng Tân Hải-Borsk còn tương đối vững chắc. Nếu chúng ta ở tuyến sông Valdai chặn địch nhân tiến công, có thể lợi dụng sông Valdai vận chuyển bằng thuyền, trực tiếp xuất phát từ Yekaterinburg, một đường xuôi dòng mà xuống cũng không có vấn đề gì."

Vương Trung: "Có thể vận chuyển bằng thuyền đến một nửa, sau đó xuôi nam gia nhập vào trận chiến trên thảo nguyên. Chúng ta có "Xoáy Nước", đây là một loại xe có thể tiêu diệt xe tăng kẻ địch ở khoảng cách rất xa, chúng ta còn có pháo thủ tốt nhất."

Olga: "Vậy cậu còn phải ở lại Yekaterinburg một thời gian nữa sao?"

Vương Trung: "Điều này phải xem tình hình chiến trường. Chưa thể nói trước được, thưa bệ hạ."

(Hết chương)

Chương 155: Bác bỏ kế hoạch đoạt lại Shepetovka

Tình hình trên chiến trường quả thật khó lường.

Cứ điểm Tân Hải chống cự 18 ngày, vẫn luôn báo cáo "Áp lực không lớn" "Trận địa phòng ngự kiểu Rokossovsky thể hiện rất tốt", nhưng sáng sớm ngày 19 tháng 5, đột nhiên cứ điểm Tân Hải báo cáo vòng phòng ngự bên ngoài bị đột phá.

Đương nhiên, cứ điểm Tân Hải còn 2 phòng tuyến khác, vẫn có thể chống cự một thời gian, nhưng nét mặt của mọi người trong cuộc họp trước mặt bệ hạ đều không tốt lắm.

————

Ngày 19 tháng 5, Yekaterinburg, cung điện Mùa Hè, họp mặt trước mặt bệ hạ.

Tuganev đại tướng đang giới thiệu tình hình trinh sát của không quân: "Chúng tôi dùng máy bay trinh sát trên không Pe-2 cải tiến để trinh sát thì luôn bị không quân Prosen chặn lại, không thể nắm được tình hình xung quanh cứ điểm.

"Nhưng mà Il-2 báo cáo, kẻ địch ở vị trí này có lượng lớn hỏa lực phòng không."

Vị đại tướng vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

"Hơn nữa, đội trinh sát trà trộn vào trong của bộ đội phòng thủ cũng báo cáo, mật độ tuần tra khu vực này sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa còn được trang bị chó quân sự, không có cách nào đột nhập vào được.

"Kết hợp với việc khảo sát hố đạn mà trọng pháo của địch để lại, phỏng đoán đây có thể là một khẩu pháo lửa hạng nặng. Ban đầu bộ tư lệnh cứ điểm còn tưởng là pháo kích từ tàu chiến của địch, nhưng cho dù là pháo hạm cũng không thể để lại hố pháo khủng khiếp như vậy, càng không thể xuyên thủng lớp bê tông dày 30 mét của kho đạn dược dưới lòng đất."

Vương Trung: "Quân đồng minh có thông tin gì không?"

"Không có." Lavkid giáo chủ lắc đầu: "Chúng tôi vẫn luôn trao đổi thông tin tình báo với quân đồng minh, họ cũng không nhắc đến khẩu đại pháo này."

Vương Trung: "Nói tóm lại, vốn dĩ phòng thủ rất tốt, hôm nay đột nhiên bị xuyên thủng kho đạn, động tĩnh nổ lớn quá, tiền tuyến không kịp ổn định tinh thần quân đội, nên đã mất một phần trận địa phòng ngự, đúng không?"

"Chính xác là vậy." Tuganev đại tướng gật đầu, "Hơn nữa còn có một vấn đề thực tế, hỏa lực pháo binh của cứ điểm cơ bản do pháo đài ven biển của hải quân cung cấp, pháo đài chủ yếu sử dụng pháo đài của cứ điểm, muốn chi viện cho pháo binh khu vực bị công phá hiện tại, cần được cung cấp đạn từ kho đạn dược dưới lòng đất đã bị phá hủy."

Vương Trung: "Nã hỏng một kho đạn dược dưới lòng đất là bị cắt đứt nguồn cung cấp rồi à?"

Vị thiếu tướng công trình tham dự cuộc họp giải thích: "Không phải bị cắt đứt, pháo binh bờ biển vẫn có thể lấy đạn dược từ kho khác.

"Kho đạn của cứ điểm Tân Hải là như vậy, mỗi kho cung cấp cho một cụm pháo, giữa vị trí đặt pháo và kho đạn có đường ray ngầm nối liền, có thể dùng xe chở đạn đưa đạn dược đến vị trí đặt pháo.

"Vận chuyển từ kho đạn khác đến thì không tiện lợi như vậy, đầu tiên phải chuyển đạn dược lên mặt đất, sau đó dùng xe tải vận chuyển. Không quân địch hiện tại tấn công rất mạnh, căn bản không có cách nào vận chuyển bằng xe tải."

Thiếu tướng công trình nói xong, Tuganev vội vàng tiếp lời: "Trước đó chúng tôi cho rằng, cứ điểm Tân Hải sử dụng chiến thuật phòng ngự mới có thể cầm chân được quân địch trong thời gian dài, hiện tại xem ra phải chuẩn bị tinh thần mất cứ điểm Tân Hải.

"Sau khi cứ điểm bị công phá, quân của Myshkin có khả năng bị tấn công bên sườn, có thể chúng ta phải từ bỏ Borsk."

Vương Trung: "Sau đó rút lui về đâu? Thảo nguyên không thích hợp phòng ngự."

Tuganev đáp: "Vẫn có, sông Sukhaya Verevka có thể làm tuyến phòng thủ, chúng ta từ tháng 1 năm nay đã bố trí phòng ngự ở ven sông.

"Kẻ địch muốn đảm bảo hậu cần của mình, nhất định sẽ tấn công về phía đông để phá vỡ phòng tuyến sông Sukhaya Verevka trước, sau đó tiếp tục tiến về phía sông Valdai.

"Ven sông Valdai có rất nhiều khu công nghiệp, hơn nữa chúng ta vận chuyển tiếp tế từ Yekaterinburg xuống phía nam chủ yếu dựa vào thuyền bè trên sông Valdai.

"Chỉ cần kẻ địch đẩy được chiến tuyến đến bờ sông Valdai, chúng ta muốn vận chuyển tiếp tế cho tập đoàn quân phía Nam thì chỉ có thể dựa vào tuyến đường biển nội địa."

Vương Trung bổ sung một câu: "Vận chuyển nhiên liệu từ Kuban đến cũng chỉ có thể dựa vào tuyến đường biển nội địa."

"Đúng vậy." Tuganev đại tướng gật đầu, "Cho nên phòng tuyến sông Sukhaya Verevka cực kỳ quan trọng, chúng tôi phái Kashukhov trung tướng dẫn tập đoàn quân số 51, tập đoàn quân này được mở rộng trên nền tảng quân đoàn 51, ngoài ra còn có tập đoàn quân 52, 54 được phái đến bờ sông Sukhaya Verevka."

Vương Trung: "Tôi nhớ những tập đoàn quân này đều tham gia chiến đấu từ tháng 9 đến tháng 10 năm ngoái, quân của Kashukhov còn chịu tổn thất khá nặng."

Tuganev đại tướng: "Họ đã được nghỉ ngơi, hồi phục đầy đủ rồi, hiện tại quân số đã đủ."

"Vậy nghĩa là, không cần tập đoàn quân cơ giới số 1 của tôi phòng thủ sông Sukhaya Verevka?" Vương Trung hỏi.

"Đúng vậy, cậu có thể có thêm thời gian huấn luyện."

Tuganev tiếp tục giải thích trên bản đồ: "Tất nhiên, phòng tuyến sông Sukhaya Verevka không đáng tin cậy như sông Desna, bởi vì hai bên bờ đều là thảo nguyên rộng lớn, không có thành phố lớn nào làm điểm tựa. Năm ngoái chúng ta ở địa hình tương tự đã bị quân Prosen đột phá liên tục.

"Tin tốt là, những tập đoàn quân này đều được tăng cường xe tăng hạng nặng. Chúng tôi tham khảo kiến nghị của Rokossovsky, chia xe tăng hạng nặng thành tiểu đoàn 21 chiếc, tăng cường cho sư đoàn bộ binh có nhu cầu, coi như là một loại 'điểm tựa cơ động'."

Vương Trung nghe thấy tên mình, lập tức ưỡn ngực, ngẩng cao đầu.

Thật ra đây cũng là cách biên chế quân đội của Liên Xô ở Trái Đất. Giai đoạn giữa và sau chiến tranh, quân đội Liên Xô không dồn nhiều xe tăng hạng nặng vào sử dụng tập trung, bởi vì khả năng bảo trì, bảo dưỡng của họ quá kém, 21 chiếc xe tăng hạng nặng hợp thành một đơn vị là đơn vị lớn nhất có thể đảm bảo được.

Khả năng bảo trì, bảo dưỡng của quân đội Ant cũng không khá hơn là bao, xe tăng hạng nặng vì nặng nên tỷ lệ hỏng hóc cao hơn xe tăng hạng trung rất nhiều, vì vậy phân tán xe tăng hạng nặng ra sử dụng để giảm bớt khó khăn trong việc bảo trì là điều đương nhiên.

Vương Trung chỉ là đưa kinh nghiệm mà quân đội Ant sau này tự rút ra được ra trước thời hạn, sau đó coi đó là công lao của bản thân.

Tuganev nói tiếp: "Ngoài ra, chúng tôi cũng dựa theo cẩm nang phòng ngự dã chiến mới, đào rất nhiều công sự chỉ để lộ tháp pháo ở bờ sông."

Quyển cẩm nang phòng ngự dã chiến mới này cũng là do Vương Trung soạn ra.

Toàn bộ quân đội Ant hiện tại đều đang sử dụng quy tắc tác chiến mà Vương Trung học được từ Trái Đất.

Tuganev: "Nhìn từ kết quả phòng ngự ở cứ điểm Tân Hải và Borsk, hệ thống phòng ngự mới thể hiện rất tốt, cá nhân tôi cho rằng có thể kỳ vọng vào sự thể hiện của họ ở sông Sukhaya Verevka.

"Hiện tại đại khái là như vậy."

Vương Trung: "Quân địch ở trung tâm và tuyến bắc không có động tĩnh gì sao?"

"Không có. Nhưng chúng tôi nhận được rất nhiều thông tin, cho thấy mục tiêu tấn công của quân Prosen trong năm nay vẫn là Yekaterinburg." Tuganev đại tướng nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Đó là chiêu nghi binh, mục tiêu của kẻ địch là mỏ dầu, tôi và Gorky đại tướng đều nhận định như vậy."

"Bộ thống soái cũng vậy. Nên tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi." Tuganev đại tướng nói, "Vậy tình hình là vậy, thưa bệ hạ, tôi xin hết."

Olga nãy giờ im lặng, lập tức lên tiếng: "Alyosha..."

Vương Trung: "Ở đây là nơi làm việc, xin hãy gọi quân hàm."

Olga bĩu môi, nhưng lập tức điều chỉnh lại biểu cảm: "Trung tướng Rokossovsky, ban tác chiến đã trình lên một kế hoạch phát động tấn công ở chiến tuyến phía nam, mục tiêu là đoạt lại thành phố Shepetovka, ngài thấy thế nào?"

Vương Trung: "Cũng được, định dùng lực lượng gì?"

"Chủ yếu là các lữ đoàn xe tăng mới thành lập, dự kiến sẽ điều động 5 lữ đoàn, cộng thêm 2 sư đoàn bộ binh."

Vương Trung nhíu mày.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất trong năm thứ hai của cuộc chiến đã xuất hiện một số cách biên chế rất kỳ lạ, ví dụ như thành lập tập đoàn xe tăng lớn với 600 chiếc, kết quả bởi vì người chỉ huy không có kinh nghiệm chỉ huy tập đoàn xe tăng quy mô lớn như vậy nên đã thua trận thảm hại.

Hơn nữa, tập đoàn xe tăng này còn rất ít quân đội hỗ trợ, bị quân đội Đức với quân số đông áp đảo đánh cho tan hoa.

Cuối cùng, ngay cả vị chỉ huy của tập đoàn xe tăng này cũng bị quân Đức bắn chết.

Sang đến giai đoạn giữa, quân đội Liên Xô cũng nhận ra tập đoàn xe tăng cần được trang bị nhiều binh chủng khác hỗ trợ, một quân đoàn xe tăng sẽ được biên chế thêm rất nhiều pháo tự hành và bộ binh, số lượng xe tăng bị giảm xuống còn khoảng 200 chiếc, nhưng cái tên thì vẫn cố chấp gọi là quân đoàn xe tăng.

Quân đội Ant may mắn hơn, nhờ có Vương Trung, họ đã tránh được bước đi sai lầm này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là các lữ đoàn xe tăng của quân đội Ant không kỳ lạ.

Những lữ đoàn này quả thực đã được kết hợp thêm bộ binh và pháo binh, nhưng số lượng rất ít, khiến người ta có cảm giác chỉ cần giải quyết được vấn đề thiếu hụt quân số thì sức chiến đấu của các lữ đoàn này sẽ tăng vọt.

Ngoài ra, các lữ đoàn này vẫn cực kỳ thiếu khả năng đảm bảo, chỉ có rất ít nhân viên bảo trì, bảo dưỡng.

Chủ yếu là không phải sĩ quan chỉ huy nào cũng có thể mượn được nhiều công nhân kỹ thuật từ giáo hội và hải quân để thành lập đội ngũ bảo đảm. Đương nhiên cũng không phải tiểu đoàn xe tăng nào cũng có điều kiện như Vương Trung, phân bổ máy kéo cứu hộ, thu hồi xe tăng đến tận trung đội.

Vương Trung từng đề nghị giảm bớt số lượng các lữ đoàn xe tăng, nhưng Tuganev đã thuyết phục hắn.

Lúc đó, Tuganev nói như vậy: "Cậu là trường hợp đặc biệt, cậu có thể xây dựng được đội quân hỗn hợp tinh nhuệ với đầy đủ trang bị, nhưng không có nghĩa là bộ tư lệnh cũng có thể làm được. Tôi đã cố gắng hết sức để

trang bị thêm quân hỗ trợ cho họ rồi. Trước tiên cứ thành lập lữ đoàn xe tăng, lấp đầy chiến tuyến đã, dù sao chúng ta cũng sản xuất được nhiều xe tăng như vậy.

"Bộ binh nhìn thấy xe tăng thì tinh thần chiến đấu sẽ được nâng cao, ít nhất bọn họ sẽ không nhìn thấy xe tăng của quân Prosen xông đến cách trận địa 100m thì vứt bỏ trận địa, bỏ chạy tán loạn."

Quân đội của Vương Trung đã được tôi luyện trong lửa đạn, có thể thương vong quá nửa mà không hề nao núng.

Nhưng phần lớn quân đội Ant không có ý chí chiến đấu kiên cường như vậy, cần phải rèn luyện thêm ít nhất 1 năm nữa.

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất cũng vậy, đến tận năm 1943 vẫn còn những đội quân chưa kịp chạm mặt kẻ địch đã bỏ chạy. Thậm chí trong bộ phim "Giải phóng" được quay sau chiến tranh, phần 1 cũng có rất nhiều cảnh quay binh lính Liên Xô bỏ chạy toán loạn - phần 1 nói về trận Kursk năm 1943.

Bây giờ, để cho những lữ đoàn xe tăng thiếu khả năng đảm bảo, mức độ hỗn hợp thấp như vậy, cùng với đội ngũ bộ binh nhìn thấy xe tăng địch là bỏ chạy, đi tấn công quân Prosen, còn muốn giành lại thành phố quan trọng Shepetovka, có phải là hơi quá sức hay không?

Nghĩ vậy nên Vương Trung nói: "Shepetovka là thành phố, xung quanh còn có rất nhiều công trình bằng bê tông cốt thép, điều động nhiều xe tăng như vậy, bộ binh lại ít như vậy, những người bên ban tác chiến nghĩ gì vậy? Không được, không thể làm vậy được."

Olga: "Nhưng mà, chẳng phải anh ủng hộ kế hoạch tấn công của Gorky đại tướng sao?"

Vương Trung: "Kế hoạch tấn công của Gorky đại tướng chủ yếu dựa vào bộ binh và pháo binh, lực lượng thiết giáp chỉ đóng vai trò hỗ trợ, mục đích cũng chỉ là kiềm chế lực lượng trên chiến tuyến của địch, nhân tiện rèn luyện khả năng tấn công cho quân đội.

"Hoàn toàn khác với việc tự tin muốn đoạt lại thành phố quan trọng. Tôi phản đối kế hoạch tấn công liều lĩnh này, phản đối việc lãng phí trang thiết bị kỹ thuật quý giá cùng sinh mạng của binh sĩ ở nơi này."

Olga gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ không phê chuẩn kế hoạch này!"

Vương Trung gật đầu, thuận miệng khen một câu "Rất tốt", sau đó mới nhận ra mình nói như vậy là không ổn: Như vậy chẳng phải sẽ khiến người khác nghĩ hoàng đế chỉ là con rối của mình hay sao? Không, không, mọi người hiểu lầm rồi!

(Hết chương)

Chương 156: Kiếm và khiên

Tuy rằng trong cuộc họp ngày 19 tháng 5, Tuganev đại tướng bày tỏ lo lắng về việc cứ điểm Tân Hải thất thủ sẽ khiến Myshkin công tước buộc phải từ bỏ Borsk, nhưng mãi đến tháng 6, cứ điểm Tân Hải vẫn nằm trong tay tập đoàn quân độc lập Tân Hải.

Theo báo cáo từ cứ điểm, mỗi ngày họ phải hứng chịu từ 8 đến 12 đợt oanh tạc bằng pháo hạng nặng, phần lớn cứ điểm phòng ngự bên ngoài đã bị phá hủy bởi loại trọng pháo này, hỏa lực chi viện của pháo binh ven biển cho quân phòng thủ trong cứ điểm giảm đi rất nhiều.

Nhưng dựa vào ý chí chiến đấu kiên cường, quân phòng thủ trong cứ điểm vẫn chặn được các đợt tấn công của địch, cứ như vậy kiên trì hơn 10 ngày, mỗi ngày đều phải hứng chịu pháo kích từ pháo hoả xa hạng nặng của địch và tàu chiến trên biển, nhưng vẫn giữ vững được hơn nửa trận địa.

Có thể nói chiến trường là một sân khấu vận mệnh khó đoán, Vương Trung lại một lần nữa nhận ra điều này.

Bởi vì cứ điểm Tân Hải đã chặn được quân địch, khả năng Borsk bị tấn công bên sườn giảm đi rất nhiều, vì vậy, Myshkin công tước cũng chặn được đợt tấn công này của quân Prosen, chiến tuyến tạm thời rơi vào thế giằng co.

Nhưng tập đoàn quân độc lập Tân Hải báo cáo thương vong rất lớn dưới hỏa lực của trọng pháo địch, yêu cầu được chi viện.

Kết quả trinh sát không ảnh cho thấy trọng pháo của quân Prosen đã phá hủy phần lớn các cứ điểm phòng ngự bên ngoài.

Hải quân Prosen phong tỏa hoàn toàn vùng biển ngoài khơi cứ điểm Tân Hải, hơn nữa còn phong tỏa tuyến đường ven biển phía đông nam của cứ điểm.

Lục quân Prosen xây dựng trạm quan sát pháo binh trên các cứ điểm đã chiếm được, bao quát toàn bộ tuyến đường vận tải nội địa của cứ điểm Tân Hải.

Ngày 3 tháng 6, bộ thống soái tối cao kết luận không nên tiếp tục cố thủ cứ điểm Tân Hải, ra lệnh cho quân phòng thủ bắt đầu phá vây.

Cứ điểm Tân Hải thất thủ, bên sườn quân đoàn Borsk do Myshkin công tước chỉ huy sẽ bị lộ ra, bộ thống soái tối cao dự đoán đầu tháng 7 sẽ phải để quân đoàn Borsk rút lui về phía đông nam.

Vương Trung cũng tham gia cuộc họp trước mặt bệ hạ khi đưa ra quyết định này, sau khi cuộc họp kết thúc, Tuganev đại tướng gọi Vương Trung đang định rời đi: "Rokossovsky, chờ tôi một chút. Tôi còn tưởng cậu sẽ phản đối kịch liệt."

Vương Trung hơi bất ngờ: "Phản đối chuyện gì?"

"Để Myshkin rút lui về phía đông nam." Tuganev đại tướng nhìn chằm chằm vào Vương Trung, "Borsk là thành phố quan trọng cuối cùng do chúng ta kiểm soát, nơi đó có mỏ than và mỏ sắt, nếu từ bỏ Borsk, thứ chúng ta kiểm soát được ở Kazaria chỉ còn thảo nguyên rộng lớn mà thôi."

Vương Trung: "Chẳng phải chúng ta vẫn đang kiểm soát sông Sukhaya Verevka hay sao? Quân đội của Kashukhov, bạn của tôi vẫn đang phòng ngự ở đó."

Tuganev: "Cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng tượng đấy."

Vương Trung: "Nóng lên thì có thể ngăn cản quê hương bị chiếm đóng sao? Không đâu, đồng chí đại tướng. Sau này, nhất định sẽ có một ngày tôi giành lại quê hương của mình, đến lúc đó, tôi đảm bảo mình sẽ còn kích động hơn những gì ông tưởng tượng rất nhiều." [ở chỗ "đồng chí đại tướng", cái "đồng chí" thực ra là "Tovaryš" nên từ sau này tôi dùng "đồng chí", vì cái nghĩa của Tovaryš là bạn đồng hành cùng chí hướng, tôi cũng rõ tác giả có vẻ muốn đưa từ "đồng chí" vào nhưng lại không muốn liên quan đến vấn đề gì đó nên dùng "Tovaryš", vì dịch ra mà để "Tovaryš đại tướng" thì nó khó hiểu]

Tuganev đại tướng lộ vẻ tán thưởng: "Tốt lắm, tôi còn lo cậu trẻ tuổi nóng nảy."
Vương Trung lúc này mới phản ứng lại, cái túi da này còn tương đối trẻ tuổi, có thể còn trẻ hơn so với Tô Huân Tông chém giết với Tam Đức Tử ở trên Trái Đất vô danh nho nhỏ. [Đoạn này quả thực chẳng biết tác giả nói ai !!!]

Cho nên Tuganev lo lắng mình sẽ bị cảm xúc chi phối giống như người trẻ tuổi cũng rất bình thường.

Vương Trung: "Đừng lo lắng, đồng chí Đại tướng."

"Đây là cách xưng hô mới nhất lưu hành sao? Ta nghe tham mưu trẻ tuổi của Quân lệnh xử cũng xưng hô với nhau như vậy."

Vương Trung: "Ban đầu là xưng hô của các thủy binh, chỉ đồng đội cùng chung mục tiêu chiến đấu. Tôi thấy không tệ nên dùng để gọi đồng đội của quân đội nhân dân Melainia, hình như họ rất thích. Nhân tiện, bộ đội của tôi cũng rất thích, có thể dần dần truyền ra, ngài biết đấy, tôi và quân đội của tôi giống như là minh tinh của Yekaterinburg vậy."

Tuganev cười ha hả: "Hay cho câu 'giống như'. Vậy hiện tại tâm trạng bộ đội của cậu thế nào?"

Vương Trung: "Hôm qua lúc tôi rời khỏi Kubinka, họ đã chặn tôi lại, chất vấn tại sao không được điều ra tiền tuyến, so với việc bắn đạn huấn luyện trên thao trường, họ càng muốn dùng vũ khí mới trong tay đánh cho quân Prosen một trận tơi bời."

"Tôi nghĩ tinh thần bộ đội đã sẵn sàng, có thể ra chiến trường bất cứ lúc nào."

Lúc Vương Trung nói lời này, Lavkid Hồng y giáo chủ cũng dựa sát lại, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

Tuganev nhìn vị giáo chủ một cái, mới nói với Vương Trung: "Tôi đã thảo luận với Nữ hoàng bệ hạ, việc vận dụng chi đội này của cậu cần phải thận trọng, Nữ hoàng hy vọng các cậu vừa xuất động đã giành được chiến quả, chứ không phải là đội cứu hỏa bị đưa đi lấp lỗ hổng trên chiến tuyến.

"Cho nên cần phải chờ đợi thời cơ."

Vương Trung: "Lúc cần thiết, cũng có thể tự tạo cơ hội."

Tuganev: "Cậu cảm thấy trận chiến đầu tiên sẽ ở đâu?"

Vương Trung: "Tôi không phải là nhà chiêm tinh, không biết dự đoán tương lai. Nhưng nếu ngài hỏi tôi muốn tác chiến ở đâu, tôi sẽ nói cho ngài biết là bờ tây sông Valdai."

Tuganev: "Tại sao lại là nơi này? Bởi vì dựa lưng vào sông lớn nên việc tiếp tế sẽ thuận lợi hơn sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, hơn nữa còn có thể nhận được sự hỗ trợ của hạm đội nội hải. Đáng tiếc chúng ta không chế tạo pháo hạm hạng nặng nước cạn, pháo hạm hạng nặng nước cạn mà Liên hiệp Vương quốc sử dụng ở khu vực kênh đào lại không có cách nào vận chuyển bằng đường bộ đến nội hải."

Dù sao Liên hiệp Vương quốc không phải La Mã, không thể nào đi thuyền trên đất liền.

Tuganev: "Hình như hạm đội Địa Trung Hải của Liên hiệp Vương quốc định thông qua eo biển Dardanelles, giao chiến với hạm đội của Prosen, nhưng các quốc gia trung lập không cho phép. Để thể hiện lập trường trung lập của mình, các quốc gia trung lập cũng cấm tàu của Prosen đi qua eo biển."

"Ngoài ra, hạm đội của Liên hiệp Vương quốc và hạm đội của Prosen đã giao chiến ở biển Aegean, chiến hạm Agincourt của Liên hiệp Vương quốc đã bắn trúng soái hạm Hắc Thái Tử của hạm đội biển Aegean của đế quốc Prosen, hiện quyền khống chế biển Aegean đã nằm trong tay Liên hiệp Vương quốc, chiến hạm Friedrich Đại đế tạm thời không thể quay về cảng."

"Tin tốt là, tùy viên quân sự hải quân của Liên hiệp Vương quốc phỏng đoán Friedrich Đại đế sắp phải đại tu, quân Prosen không có ụ tàu nào ở bờ biển Bạch Hải có thể sửa chữa nó."

"Tin xấu là, cho dù không đại tu thì chiến hạm này vẫn có thể chống đỡ thêm một khoảng thời gian, chỉ cần chúng ta tác chiến gần bờ biển sẽ bị pháo chính 381 ly của nó bắn phá."

Khi Vương Trung nghe thấy pháo chính 381 ly, đầu hắn bỗng nhiên đau nhói, dù sao sau khi xuyên không, hắn đã lập tức bị trúng một phát pháo, hơn nữa còn sống sót một cách thần kỳ.

Cùng sống sót còn có nam sủng của phu nhân công tước.

Mà nói, tên kia đi đâu rồi nhỉ? Vương Trung ở Yekaterinburg hơn nửa năm rồi, một lần cũng chưa từng gặp hắn ta.

Vương Trung đang ngẩn ngơ thì Tuganev lại nói: "Không quân Liên hiệp Vương quốc dự định thực hiện một chiến dịch, sử dụng oanh tạc cơ Lancaster của họ để ném một loại bom đặc biệt. Họ hy vọng chúng ta có thể cung cấp một sân bay lớn đủ gần với chiến hạm này, hơn nữa phải đủ an toàn để họ có thể phát động cuộc tấn công."

Vương Trung nhớ lại bán kính tác chiến của oanh tạc cơ Lancaster, sau đó nhìn vào bản đồ, líu lưỡi nói: "Chúng ta tạm thời không có sân bay nào đáp ứng yêu cầu. Hay là để họ cố gắng một chút, ở sân bay tiền tuyến tiếp nhiên liệu và trung chuyển một chút?"

Tuganev nói: "Bọn họ đoán chừng chỉ dựa vào một vòng tấn công sẽ không thể nào thành công, cho nên cần chúng ta bảo vệ mặt đất xung quanh sân bay trong vòng 20 ngày, hơn nữa phải đảm bảo cung cấp hậu cần."

Vương Trung: "Ngài cố ý nói với tôi chuyện này, là định điều Tập đoàn quân cơ động của tôi đi làm chuyện này đúng không?"

Tuganev: "Không, cậu hiểu lầm rồi, tôi thấy tạm thời không cần phải lo lắng về chiến hạm kia nữa, bởi vì chúng ta đã quyết định từ bỏ pháo đài ven biển, tạm thời sẽ không chiến đấu trong tầm bắn của pháo hạm kia."

"Nếu chiến hạm này dám đánh phá các cảng biển của chúng ta ở vùng núi Kavkaz, đến lúc đó, bọn họ sẽ tiến vào phạm vi tấn công của sân bay vĩnh cửu trong núi của chúng ta, đến lúc đó bàn bạc với Liên hiệp Vương quốc cũng không muộn."

Vừa nói, Tuganev vừa dùng bút chì vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

Vương Trung: "Không thể dùng tàu ngầm đánh lén chiến hạm này sao?"

"Chúng tôi đã thử rồi, ngư lôi đã bắn trúng chiến hạm, nhưng hiệu quả không tốt, đai chống ngư lôi của chiến hạm này quá dày. Nhưng dựa vào máy bay trinh sát, sau khi tiêu hao một lượng lớn đạn pháo, nhiên liệu và vật tư tiếp tế, mớn nước của chiến hạm này đã sâu hơn, chúng tôi phỏng đoán nó hẳn là đã bị thủng, ngập nước nhưng lượng nước chưa đủ để khiến nó bị chìm." Tuganev nhún vai.

Vương Trung gật đầu.

Trên Trái Đất, quyền khống chế Biển Đen vẫn luôn nằm trong tay Liên Xô, vì vậy pháo đài ven biển mới kiên trì được lâu như vậy, bên này, quân Đức đã nắm giữ quyền khống chế, pháo đài ven biển sẽ không thể nào phòng

thủ trong thời gian dài được.

Nhưng mà, nếu hải quân Ant đã mất quyền khống chế, vậy chẳng phải sẽ có nhiều lính thủy đánh bộ được chuyển đến dưới trướng của mình sao?

Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này, cửa chính bỗng nhiên mở ra, Tham mưu trưởng cơ yếu của Bộ tư lệnh nhanh chóng bước đến bên cạnh Tuganev, định nói nhỏ vào tai ông ta, Tuganev ngăn cản: "Không cần thiết, Rokossovsky và Lavkid đều là người có thể tin tưởng tuyệt đối."

Tham mưu trưởng cơ yếu gật đầu: "Rõ. Hôm nay, Tập đoàn quân phía Tây đã phát động tấn công, dự định bao vây Shostka từ sườn, hiện tại đang tấn công thuận lợi."

Vương Trung: "Shostka? Hiện tại vẫn là quân đoàn kỵ sĩ Asgard đang phòng thủ sao?"

"Không, theo tình báo của chúng tôi, vào cuối tháng 3, khi tình trạng lầy lội được cải thiện, quân đoàn kỵ sĩ Asgard đã rút lui, thay thế họ là ba sư đoàn bộ binh thuộc Tập đoàn quân số 9, Sư đoàn bộ binh 197 đóng quân trong thành phố, Sư đoàn bộ binh 206 và 246 ở hai bên sườn."

"Phòng thủ bến phà là Sư đoàn bộ binh 337, hiện tại, quân tiên phong của chúng ta đã chọc thủng tuyến phòng thủ bờ đông bến phà, đến được bến phà, đội tiên phong đã vượt sông."

Vương Trung: "Sư đoàn bộ binh 337 có phải là sư đoàn mới không? Lập tức đã bị chọc thủng tuyến phòng thủ?"

Tham mưu trưởng cơ yếu lắc đầu: "Tôi không biết, có lẽ phải đợi báo cáo thẩm vấn tù binh ở tiền tuyến mới có thể xác định sư đoàn này được thành lập khi nào."

Vương Trung: "Để tôi trực tiếp gọi điện thoại cho Gorky hỏi một chút."

Nói xong, Vương Trung cầm điện thoại trên bàn lên: "Tổng đài, nối máy tới sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây."

Lát sau, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói mà Vương Trung không quen thuộc lắm: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân phía Tây."

Vương Trung: "Tôi là Trung tướng Rokossovsky, cho tôi nói chuyện với chỉ huy của các anh."

Mười giây sau, giọng nói của Gorky vang lên từ đầu dây bên kia: "Cậu nhận được báo cáo về đợt tấn công đầu tiên của tôi là gọi điện thoại cho tôi ngay sao?"

Vương Trung: "Tốc độ chọc thủng bến phà của các anh nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy."

"Đó là vì Sư đoàn 337 này là sư đoàn bộ binh được cải biên từ sư đoàn cảnh sát quốc dân, phần lớn bọn họ mấy tháng trước vẫn còn đang chiến đấu với du kích. Quân đội Prosen cũng không phải là toàn bộ đều tinh nhuệ, cũng có những tên lính yếu kém. Sau này, chúng ta có thể phát động tấn công trên toàn tuyến, thăm dò cường độ phòng ngự của quân địch, tìm ra điểm yếu, sau đó dồn quân lực dự phòng vào đó."

Vương Trung nghe xong, đây chẳng phải là chiến thuật của Hồng quân Liên Xô sau này sao, tấn công toàn diện, xem thử chỗ nào là quân yếu, sau đó chọc thủng từ đó, nhanh chóng tiến sâu vào phía sau.

Còn quân tinh nhuệ của quân Đức thì bao vây nhưng không đánh, gặp phải lực lượng thiết giáp của quân Đức cũng bao vây nhưng không đánh.

Chiến trường mặt trận phía đông quá rộng lớn, có những nơi có thể chọc thủng, một số ít quân tinh nhuệ đánh đổi lấy hiệu suất cao cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vương Trung: "Chúc anh thành công."

Gorky rất vui mừng: "Sau này, cậu là lá chắn thép của đế quốc, còn tôi là thanh kiếm sắc bén của đế quốc!"

Vương Trung: "Được đấy! Như vậy chúng ta thực sự là hai bức tường thành của đế quốc."

Khi nói lời chúc phúc này, Vương Trung rất chân thành. Nhưng hắn mơ hồ nhớ, trên Trái Đất, Tập đoàn quân số 9 có khá nhiều câu chuyện ly kỳ, sau này đã sản sinh ra bậc thầy phòng ngự lợi hại nhất của quân đội Đức - Model, người hâm mộ quân sự đặt cho ông ta biệt danh là Model bất khả xâm phạm - dùng cách nói của thế giới anime là "Vì quá sợ đau nên dồn hết điểm vào phòng ngự".

Chỉ huy của Tập đoàn quân số 9 ở thế giới này hình như tên là Model, trùng tên với người trồng đậu Hà Lan.

Chẳng lẽ ông ta có thể trồng Đậu bắn súng và Quả óc chó để ngăn chặn cuộc tấn công của Gorky sao?

(Hết chương)

Chương 157: Model và Đậu bắn súng của ông ta

Mãi đến trưa ngày hôm đó, Walter Model mới nắm rõ tình hình.

Chủ yếu là Gorky đã phát động tấn công giả ở nhiều nơi, hơn nữa còn điều động lực lượng không quân được Tập đoàn quân phía Tây phối hợp, tiến hành oanh tạc vào sở chỉ huy của Tập đoàn quân số 9.

Sĩ quan phụ tá của Model bị thương trong trận oanh tạc, tạm thời được thay thế bằng một tham mưu trẻ tuổi, thậm chí ngay cả dải ruy băng đeo

vai của sĩ quan phụ tá cũng chưa kịp trang bị.

Có thể thấy, người thanh niên lần đầu tiên làm sĩ quan phụ tá rất căng thẳng, lúc báo cáo ngữ tốc rất nhanh.

Model: "Đừng nói nhanh như vậy, tôi sắp nghe không rõ rồi. Từ từ nói. Cậu là phụ tá của tôi, phải luôn tỏ ra bình tĩnh."

"Vâng, thưa tướng quân."

Tham mưu trưởng của Tập đoàn quân cầm một cốc nước đến: "Uống chút nước, bình tĩnh lại nào."

Người thanh niên cầm cốc nước lên, uống một hơi cạn sạch.

Model: "Đã thống kê được thiệt hại do không kích chưa?"

"Rồi ạ. Kẻ địch chắc chắn đã biết chúng ta ở đây từ lâu, trung đoàn phòng không đi theo sở chỉ huy báo cáo rằng họ đã quan sát thấy một loại máy bay chưa từng thấy bao giờ, thân máy bay rất lớn, trên cánh có sọc đen trắng giống như ngựa vằn. Có thể là một loại máy bay ném bom bổ nhào kiểu mới, bom ném xuống có uy lực rất lớn."

Model: "Họ không nhận ra loại máy bay này sao?"

"Không ạ." Sĩ quan phụ tá lộ vẻ áy náy, như thể đó là lỗi của anh ta vậy.

Model vỗ vai người thanh niên: "Không phải lỗi của cậu đâu."

Sĩ quan phụ tá nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Trung đoàn trưởng trung đoàn pháo phòng không nói rằng, trước đây quân đội Ant chưa từng có máy bay ném bom bổ nhào một động cơ, Il-2 của bọn họ chưa bao giờ thực hiện oanh tạc bổ nhào ở góc lớn như vậy. Đây chắc chắn là một loại máy bay hoàn toàn mới, hơn nữa tính năng còn tốt hơn cả Stuka của chúng ta."

Model cau mày, lẩm bẩm: "Trang bị của đế quốc vậy mà lại tụt hậu rồi..."

Rõ ràng là Model không biết rằng, loại "máy bay ném bom bổ nhào" này thực chất là máy bay chiến đấu giành ưu thế trên không thuần túy, chỉ là động cơ của máy bay chiến đấu của quân Đồng minh có mã lực lớn, nhiên liệu hàng không có chỉ số octan cao, nên có thể mang theo tải trọng gần hai tấn, nên bị họ sử dụng làm máy bay ném bom bổ nhào.

Sau khi cảm thán một lúc, ông ta lập tức lắc đầu: "Không, năm ngoái chúng ta đã phải chịu thiệt hại nặng nề trước xe tăng hạng nặng T-34 và KV. Tuy bây giờ chúng ta đều biết hai loại xe tăng này đều có khuyết điểm chết người, rất dễ đối phó, trong tay quân đội Ant thì lại càng dễ đối phó hơn, nhưng chúng ta phải thừa nhận rằng, đây quả thực là một loại xe tăng tốt, chỉ là quân đội Ant không biết cách sử dụng.

"Vậy thì, xe tăng T-34 của quân địch hiện đang ở đâu?"

Sĩ quan phụ tá mới: "Chủ yếu xuất hiện ở hai nơi, thứ nhất là tuyến phòng thủ của Sư đoàn 337, thứ hai là thượng nguồn sông Shostka, chúng tôi

không biết quân địch ở thượng nguồn đã vượt sông từ đâu."

Model: "Đã liên lạc lại được với Sư đoàn 337 chưa?"

"Rồi ạ, vừa rồi chúng tôi đã liên lạc được với sở chỉ huy của họ qua radio, tuyến phòng thủ bờ đông bến phà đã bị chọc thủng, quân địch còn thiết lập trận địa đầu cầu ở bờ tây, Sư đoàn 337 vốn định dùng pháo binh để áp chế trận địa đầu cầu, nhưng lực lượng pháo binh của sư đoàn lập tức bị quân địch phản kích."

Model nhìn vào bản đồ, đột nhiên hỏi tham mưu trưởng: "Lực lượng thông tin có nghe thấy thông tin liên lạc vô tuyến điện của quân địch không?"

"Có ạ, rất nhiều, hơn nữa rõ ràng là có rất nhiều mật mã và tín hiệu vô tuyến đã được thống nhất từ trước, không còn hô phiên hiệu trực tiếp như trước nữa." Tham mưu trưởng đáp.

Model líu lưỡi: "Rõ ràng là số lượng radio được trang bị cho quân địch đã tăng lên, hơn nữa bọn họ còn có nhiều kinh nghiệm hơn, cho nên sự phối hợp giữa các binh chủng của họ hẳn là đã được cải thiện. Loại sư đoàn như Sư đoàn 337, vừa mới được cải biên từ sư đoàn cảnh sát quốc dân, không thể nào cản nổi quân địch là chuyện bình thường."

Tham mưu trưởng: "Quân địch còn có xe tăng, Sư đoàn 337 lại thiếu pháo tự hành, pháo chống tăng cũng chỉ có PaK 38, không có PaK 40 loại mới nhất, trận chiến năm ngoái đã chứng minh rằng, PaK 38 không đủ sức xuyên thủng giáp trước của T-34."

Model đi đến tấm bản đồ khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 9 treo trên tường, hiện tại, trên bản đồ này toàn là những ký hiệu biểu thị cho cuộc tấn công của quân đội Ant.

Ông ta nói: "Bây giờ có thể phán đoán sơ bộ, quân địch có hai hướng tấn công chính, thứ nhất là trận địa của Sư đoàn 337, thứ hai là một khu vực nào đó ở thượng nguồn, trước đây chúng ta không hề biết có thể vượt sông ở đó, cho nên không bố trí lực lượng phòng thủ, vì vậy đã không phát hiện ra họ vượt sông ngay từ đầu."

Tham mưu trưởng: "Việc này xảy ra cũng là bởi vì lực lượng trên tuyến phòng thủ đã bị điều động rất nhiều, Bộ tư lệnh chắc chắn đang âm mưu điều gì đó."

Là chỉ huy cấp Tập đoàn quân, Model và tham mưu trưởng của ông ta không biết gì về chiến dịch quân sự mà Tập đoàn quân của mình không tham gia.

Một số tướng lĩnh có quan hệ rộng sẽ thông qua "bạn cũ" trong Bộ tư lệnh để có được một số thông tin, nhưng chắc chắn là những phần quan trọng nhất đã bị che giấu.

Model không có "bạn cũ" nào lợi hại như vậy, cho nên ông ta hoàn toàn không biết gì về kế hoạch tiếp theo của Bộ tư lệnh.

Nhưng ông ta có thể đoán được đại khái kế hoạch của Bộ tư lệnh.

Bởi vì những vấn đề về chiến lược thường là những mưu kế rõ ràng, ai cũng không ngốc, điều thực sự quan trọng là những chi tiết cụ thể ẩn sau những mưu kế rõ ràng đó.

Ví dụ như, quân đội Đức biết rằng quân Đồng minh chắc chắn sẽ mở mặt trận thứ hai, nhưng lại không biết chính xác họ sẽ đổ bộ ở đâu, cũng không biết chính xác thời gian đổ bộ.

Giờ đây, đối với Model, một tướng lĩnh của Prosen, ông ta biết rằng mục tiêu tiếp theo rất có thể là mỏ dầu ở Kuban. Nhưng ông ta không biết kế hoạch tác chiến cụ thể.

Nhưng ông ta cũng hiểu rằng, trong chiến dịch tấn công quy mô lớn tiếp theo này, Tập đoàn quân số 9 không phải là lực lượng tấn công chủ lực, vì vậy, việc điều động quân số và trang bị kỹ thuật của Tập đoàn quân số 9 cho lực lượng thực sự phát động tấn công là điều đương nhiên.

Model tiếp lời: "Đây chắc chắn là một chiến dịch tấn công quy mô lớn, nhưng không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được. Máy bay trinh sát đã tìm thấy vị trí quân địch vượt sông ở thượng nguồn sông Shostka chưa?"

Tham mưu trưởng: "Không quân báo cáo có hai chiếc FW 189 chưa trở về căn cứ, khu vực trinh sát của bọn họ là hai khu vực quạt này."

Mỗi ngày, các máy bay trinh sát được không quân điều động đều sẽ phân chia khu vực trinh sát theo khu vực quạt, chiếc nào không trở về căn cứ, chứng tỏ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó ở khu vực đó.

Sau khi dùng bút chì khoanh tròn khu vực quạt, tham mưu trưởng đề nghị: "Chúng ta nên phái quân đội, men theo sông Desna để tìm kiếm, lục soát toàn bộ khu vực sông ngòi thuộc hai khu vực quạt này."

Model lắc đầu: "Không, không kịp trinh sát rồi mới quyết định có phản kích hay không. Vị trí đóng quân của Sư đoàn Thiết giáp số 1 nằm trong phạm vi bao phủ của khu vực quạt này, ra lệnh cho bọn họ lập tức xuất kích về phía đông, nổ súng vào bất kỳ thứ gì trông giống quân đội Ant, tiêu diệt tất cả những thứ trông giống như T-34."

Tham mưu trưởng gật đầu, đi về phía điện thoại để hạ lệnh.

Sĩ quan phụ tá mới của Model hỏi: "Mệnh lệnh chung chung như vậy có ổn không?"

"Không có gì là ổn hay không ổn, cậu cũng thấy từ sáng sớm nay chúng ta đã tiếp nhận bao nhiêu thông tin giả rồi? Trong tình huống này, nên tin tưởng vào phán đoán của sĩ quan chỉ huy tuyến đầu, bọn họ ở gần chiến trường hơn chúng ta."

Nói xong, Model chửi thầm một câu: "Mẹ kiếp, cái tên Bạch mã tướng quân chết tiệt, bây giờ chúng ta cũng không dám đặt sở chỉ huy Tập đoàn quân trong phạm vi có thể bị pháo binh của quân đội Ant bắn trúng."

Thực ra, sở chỉ huy của Tập đoàn quân, đơn vị chỉ huy nhiều đơn vị như vậy, vốn không nên ở quá gần tiền tuyến. Khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân quá rộng lớn, trên lý thuyết, vị trí tốt nhất của sở chỉ huy Tập đoàn quân là ở trung tâm khu vực phòng thủ, cách các đơn vị trực thuộc khoảng cách tương đương.

Như vậy, cho dù đường dây điện thoại và điện đài đều bị cắt đứt, lính truyền tin của các đơn vị cũng biết phải đến đâu để tìm sở chỉ huy - hoặc là tìm tàn tích của sở chỉ huy, không có người lính truyền tin nào muốn phải chạy thêm một quãng đường dài.

Tham mưu trưởng hạ lệnh xong quay lại, hỏi: "Vậy trận địa đầu cầu bên kia của Sư đoàn 337 thì xử lý thế nào? Chắc là họ không thể nào giành lại được trận địa đâu."

Model nhìn vào bản đồ, chỉ vào Sư đoàn Thiết giáp số 9 đóng quân cách Sư đoàn 337 15 km về phía sau: "Để bọn họ phản kích."

Tham mưu trưởng lập tức nói: "Sư đoàn này đang được rút về phía sau để nghỉ ngơi và chỉnh đốn, rất nhiều sĩ quan chỉ huy cấp trung vẫn còn đang ở Agasukov. Hơn nữa, việc bổ sung trang bị cho sư đoàn này vẫn chưa hoàn thành, bọn họ chỉ có 46 chiếc xe tăng Panzer III và 15 chiếc xe tăng Panzer IV ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, còn lại đều là Panzer I và Panzer II..."

"Đừng lo lắng!" Model an ủi: "Chúng ta có thể tăng cường Sư đoàn Großdeutschland (đây là tên của sư đoàn) cho Sư đoàn Thiết giáp số 9, để bọn họ đánh bật quân đội Ant xuống sông. Nếu kịp dựng cầu phao, thì vượt sông tấn công vào kho hậu cần và sở chỉ huy của quân địch."

Model dừng lại, nhìn chằm chằm vào bản đồ trong vài giây, lẩm bẩm: "Ta tuyệt đối sẽ không để cho máu của năm ngoái đổ xuống một cách vô ích, những vùng đất này, các ngươi đừng hòng chiếm được dù chỉ một tấc."

(Hết chương)

Chương 158: Tướng quân Rokossovsky có bạn bè khắp thiên hạ

Sư đoàn Thiết giáp số 1 trực thuộc Tập đoàn quân số 9 của Model vừa nhận được một lô xe tăng Panzer IV Ausführung F2 - số hiệu chính thức là Panzer IV F2.

Lúc nhận được mệnh lệnh phản kích của Model, ngoài 25 chiếc Panzer IV F2 vừa mới đến, sư đoàn này chỉ còn 45 chiếc xe tăng ở trạng thái sẵn

sàng chiến đấu, những chiếc còn lại đều đang được bảo dưỡng định kỳ.

Bởi vì Thiếu tướng Hansen, sư đoàn trưởng, mới ra lệnh cho toàn sư đoàn tiến hành vệ sinh động cơ xe tăng cách đây hai ngày, đây là một công việc rất nặng nhọc, phải tháo động cơ xe tăng ra, cẩn thận lau chùi bụi bẩn - thông thường, việc bảo dưỡng dã chiến sẽ chỉ vệ sinh bộ lọc gió của động cơ, bên trong động cơ vẫn sẽ tích tụ bụi, thậm chí là cát.

Tình trạng đường xá của Ant lại kém như vậy, xe tăng đi đến đâu cũng sẽ làm bụi bay mù mịt, nếu không tháo động cơ ra để vệ sinh, tỷ lệ hỏng hóc sẽ tăng vọt, mệnh lệnh này của sư đoàn trưởng không có vấn đề gì.

Chỉ là không may lại đúng lúc gặp phải cuộc phản công của quân đội Ant.

Sư đoàn trưởng Hansen lập tức đưa ra quyết định, điều động tiểu đoàn trinh sát cơ giới trực thuộc sư đoàn làm lực lượng tiên phong, tập hợp những chiếc xe tăng có thể điều động được cùng với một tiểu đoàn lính phóng lựu thành lập một chiến đoàn, lập tức xuất kích về phía đông.

Trung tá Sriffen được bổ nhiệm làm chỉ huy của chiến đoàn.

————

Trung tá Sriffen leo lên chiếc xe tăng chỉ huy số 3 của doanh trại, nhìn về phía những chiếc xe tăng hạng nặng số 4 nòng dài đang chờ xuất phát ở phía sau: "Hy vọng tỷ lệ hỏng hóc của những chiếc xe tăng này thấp hơn một chút."

Trang bị mới vừa được đưa vào chiến trường, tỉ lệ trục trặc luôn cực kỳ cao, còn chưa gặp phải kẻ địch đã hỏng một nửa số xe tăng là chuyện bình thường.

Trung sĩ kỹ thuật của tiểu đoàn sửa chữa tại chỗ vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, đừng nhìn những chiếc xe tăng này nòng dài, thật ra vẫn là xe tăng số 4, trọng lượng tổng thể chỉ nhiều hơn một chút, không sao đâu."

Trung tá Sriffen nói: "Hy vọng như thế."

Hắn đeo tai nghe, cầm lấy microphone nói với toàn bộ Chiến đoàn: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ, quân Ant đã tìm thấy một bến đò không có trên bản đồ, chúng đã vượt qua sông Desna, nhiệm vụ của chúng ta chính là đẩy bọn chúng về sông cho cá ăn, giữ vững tinh thần cho tôi!

"Hoàng đế bệ hạ đã gửi đến cho chúng ta trang bị mới, có thể đánh xuyên giáp trước của xe tăng T-34 của quân Ant! Đương nhiên kết quả thử nghiệm của đám người học viện khoa học đế quốc kia đều là lý thuyết suông, thực lực của loại xe tăng này rốt cuộc như thế nào, hãy để chúng ta tự mình kiểm chứng!

"Mệnh lệnh rất đơn giản, tiến về phía đông, nghiền nát tất cả quân Ant gặp phải trên đường!"

Nói xong hắn buông microphone xuống, lúc này người nạp đạn hỏi: "Trung tá Sriffen, người ta nói ngài suýt chút nữa đã tiêu diệt được Rokossovsky, có thật không?"

"Đúng vậy, ở Cao điểm Peniye. Hắn đã khiến tôi chịu tổn thất nặng nề, nếu không phải sau đó tôi lập công trong trận vây hãm Agasukov và bị thương, có lẽ hiện tại vẫn là thiếu tá. Còn hắn đã là trung tướng rồi, chết tiệt."

Đội hình xe tăng số 4 F2 đi qua chiếc xe chỉ huy của Trung tá Sriffen, bụi mù bốc lên khiến mặt Trung tá Sriffen lấm lem.

Xe tăng số 4 được trang bị pháo nòng dài trông oai vệ hơn hẳn so với xe tăng số 4 thông thường, điều này cũng khiến tâm trạng Trung tá Sriffen tốt hơn.

Xe tăng số 4 nòng dài có khả năng xuyên giáp đáng kinh ngạc, ở Cao điểm Peniye mà có loại xe tăng này, thì tôi cũng không đến mức bó tay trước chiếc xe tăng hạng nặng KV của địch.

Nhớ lại trận Cao điểm Peniye, Trung tá Sriffen nhíu mày, hắn có quá nhiều ký ức không tốt về ngôi làng này.

Lúc này lái xe nhắc nhở: "Đoàn xe tăng sắp đi hết rồi, chúng ta có đuổi theo không?"

Trung tá Sriffen: "Đuổi theo!"

Vì vậy, chiếc xe tăng chỉ huy số 3 của hắn chen vào đường cao tốc, bám sát phía sau đội hình xe tăng. Phía sau hắn là xe bọc thép chở quân của lính súng trường, so với lính xe tăng, trang bị mới mà lính súng trường nhận được tương đối ít, ngược lại, lực lượng pháo phòng không được tăng cường cho các đơn vị xe tăng, được trang bị loại pháo phòng không mới - thực chất là đặt một khẩu pháo cao xạ 37 mm trên khung gầm xe bọc thép chở quân.

Sriffen lắc đầu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc chiến sẽ kéo dài đến năm thứ hai, trên thực tế, trong thời gian hắn dưỡng thương ở hậu phương, câu hỏi hắn nhận được nhiều nhất là: Tại sao chúng ta không thắng, và câu hỏi phổ biến thứ hai là liệu sang năm có thể thắng hay không.

Một số cô gái thì quan tâm nhiều hơn đến ngày trở về của người yêu.

Sriffen nhất thời không nhớ nổi mình đã trả lời những câu hỏi đó như thế nào.

Ngay khi hắn đang cố gắng nhớ lại, thì trong radio truyền đến báo cáo của tiểu đoàn trinh sát được phái đi trước: "Hans đây Hans đây, phát hiện xe tăng của quân Ant trong rừng cây phía tây điểm Alpha, chúng tôi đang gọi Bob tấn công."

Sriffen lập tức lấy bản đồ ra, điểm Alpha thực chất là mật danh của cao điểm 247, vì lý do bảo mật thông tin liên lạc, nên đã thống nhất trước như vậy. Bob tấn công thực chất là gọi pháo binh tấn công.

Hắn không mất quá nhiều sức lực đã tìm thấy, lẩm bẩm một câu: "Địch đã thâm nhập đến tận đây rồi sao? Vậy tại sao chúng không tìm căn cứ hậu cần của chúng ta để tấn công?"

Trong radio, Tham mưu trưởng Chiến đoàn nói: "Có thể nhiệm vụ của chúng chỉ là chiếm giữ điểm Alpha, sĩ quan chỉ huy cấp cơ sở của quân Ant thiếu chủ động, binh lính cấp cơ sở cũng vậy."

Tham mưu trưởng Chiến đoàn cũng là một kẻ dày dạn kinh nghiệm ở chiến trường phía đông gần một năm, vậy mà lại dùng giọng điệu dạy dỗ tân binh.

Trung tá Sriffen: "Tôi biết, tôi đã từng gặp binh lính Ant, biết trình độ của chúng."

Vừa nói xong, Trung tá Sriffen lại nghĩ đến vị tướng quân Rokossovsky cưỡi ngựa trắng dẫn đầu xe tăng KV tấn công kia.

Hắn đã quên mất tình huống cụ thể lúc đó rồi - hay nói cách khác, não bộ của hắn đã tự sửa chữa ký ức về lúc đó, hiện tại, mỗi khi Trung tá Sriffen kể lại cuộc chạm trán đó, thì đó đều là một cảnh tượng như thế này:

Sriffen ngồi trong xe tăng chỉ huy của mình, đang tự mình giao chiến ác liệt với một chiếc T-28 của quân Ant, lúc này, Rokossovsky cưỡi trên lưng ngựa bạch, một tay giương cao lá cờ đỏ, tay kia cầm thanh mã tấu, xông ra từ làn khói mịt mù của chiến trường, lao về phía chiếc xe tăng chỉ huy của Sriffen.

Ngay khi Sriffen hạ lệnh cho xe tăng xoay tháp pháo, thì chiếc xe tăng hạng nặng KV xông ra khỏi màn khói bụi, đi theo sau vị tướng quân cưỡi bạch mã, phát động tấn công.

Pháo thủ của Sriffen và kẻ thù đồng thời khai hỏa, kết quả là khẩu pháo 37 ly của xe tăng chỉ huy số 3 đã bắn trúng mũ của vị tướng quân cưỡi bạch mã, còn xe tăng KV do bắn không chuẩn, nên không bắn trúng thân xe tăng chỉ huy, viên đạn sượt qua chân tháp pháo, khiến vòng xoay bị kẹt cứng.

Sau đó, Sriffen buộc phải hạ lệnh bỏ xe, kết thúc cuộc đối đầu chóng vánh này.

Sau khi Tướng quân Rokossovsky trở nên nổi tiếng, một phóng viên đã tìm đến phỏng vấn Trung tá Sriffen, người đang trong thời gian dưỡng thương.

Sriffen không chút do dự kể lại câu chuyện này cho phóng viên nghe.

Lúc bấy giờ, câu chuyện này đã gây nên tiếng vang lớn, khiến Sriffen đã từng cho rằng Bộ Tuyên truyền muốn xây dựng hình tượng hắn trở thành

một anh hùng chiến tranh ngang tầm với Tướng quân Rokossovsky, không ngờ trọng tâm tuyên truyền của Bộ Tuyên truyền vẫn luôn là chiến thắng vang dội ở Agasukov.

Nghĩ đến điều này, Sriffen cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

"Trung tá?" Giọng nói của Tham mưu trưởng Chiến đoàn vang lên trong radio: "Trung tá, anh ổn chứ?"

"Tôi không sao." Trung tá Sriffen lắc đầu xua đi những suy nghĩ miên man vừa rồi: "Lâu rồi không ngồi xe tăng tấn công, hơi chóng mặt một chút."

Vừa dứt lời, lái xe hỏi qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Có cần tôi lái chậm lại một chút không?"

"Không cần, cứ như vậy đi." Trung tá Sriffen đáp: "Để tôi cảm nhận gió trời khi xe chạy băng băng. Gió này, cảm giác này, mới đúng là chiến tranh!"

————

Đại tướng Gorky vừa đặt ống nghe xuống, Tham mưu trưởng liền hỏi: "Thân vương điện hạ nghĩ gì về kết quả của cuộc phản công?"

"Anh ấy rất lo lắng, sợ chúng ta chịu thiệt thòi. Khoan đã, đừng gọi cậu ấy là Thân vương điện hạ, cậu ấy đã đính hôn với thanh mai trúc mã của mình rồi, còn được đích thân Giáo chủ cử hành hôn lễ nữa! Cậu ấy không thể nào trở thành Hoàng đế được nữa."

Tham mưu trưởng nhún vai: "Biết đâu sau khi giành lại Kazaria, cậu ấy sẽ được phong làm Quốc vương Kazaria."

"Điều đó cũng có thể, nhưng đừng gọi cậu ấy là Thân vương điện hạ, anh cũng không muốn vì lỡ lời mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu ấy chứ? Tuy tôi cảm thấy, cậu ấy có thể không để ý đến những chuyện như vậy, nhưng cậu ấy không để ý, không có nghĩa là chúng ta có thể làm như vậy."

Đại tướng Gorky trách móc xong, lập tức chuyển chủ đề: "Cầu ponton thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng: "Vẫn chưa xong, lính công binh của chúng ta chưa quen với trang bị của Đồng minh, những chiếc xe bắc cầu đó đều do Đồng minh viện trợ, theo báo cáo của các đơn vị, thì trang bị rất dễ hỏng, một nửa đã hỏng trên đường vận chuyển rồi."

Đại tướng Gorky nghiêm mặt nói: "Là trang bị dễ hỏng hay là do bộ đội của chúng ta sử dụng quá thô bạo, không làm theo hướng dẫn sử dụng của họ? Rokossovsky nói đúng, phải nâng cao trình độ văn hóa của binh sĩ. Sau khi chiến dịch kết thúc, khi các sư đoàn tham chiến bắt đầu chỉnh đốn, hãy tham khảo cách làm của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, mở lớp học buổi tối cho họ!"

"Vâng!" Tham mưu trưởng đáp.

Đại tướng Gorky nhìn vào bản đồ: "Cầu ponton không giải quyết được, e là sẽ có vấn đề."

Tham mưu trưởng: "Đến giờ vẫn chưa thấy tin tức gì về cuộc phản công của quân Prosen, hôm nay sắp trôi qua rồi, quân Prosen không có thói quen tấn công vào ban đêm, chúng ta vẫn còn cơ hội."

Đại tướng Gorky vừa định lên tiếng, thì Tham mưu Thông tin xông vào hầm chỉ huy: "Báo cáo, địch phản công! Quân ta đóng trên cao điểm 247, thượng nguồn sông Shostka, bất ngờ bị địch tấn công, Lữ đoàn Xe tăng 71 và bộ binh đi kèm đã bị đánh tan."

Đại tướng Gorky nhìn Tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng cúi đầu: "Là tôi đã đánh giá thấp kẻ địch."

Đại tướng Gorky: "Đừng đánh giá thấp sĩ quan của địch, đặc biệt là năng lực của các sĩ quan chỉ huy cấp trung và cấp cao, đồng chí Tham mưu trưởng. Lữ đoàn 71 có báo cáo về lực lượng của địch không?"

Sĩ quan Thông tin: "Họ đã dựa theo sổ tay nhận dạng mới được cấp phát, nhận ra được phù hiệu trên xe tăng, đó là lực lượng của Sư đoàn Thiết giáp số 1. Ngoài ra, Lữ đoàn trưởng Alexander còn báo cáo, phát hiện thấy những chiếc xe tăng số 4 nòng dài! Loại xe tăng này có thể tiêu diệt xe tăng T-34 từ khoảng cách rất xa!"

Đại tướng Gorky thốt lên: "Năm ngoái Rokossovsky đã cảnh báo chúng ta phải cẩn thận với xe tăng số 4 nòng dài, vì vậy chúng ta nhất định phải cải tiến xe tăng của mình, không thể để thua kém địch, vậy mà có người lại cho rằng cậu ấy nói như vậy là xuất phát từ động cơ chính trị, muốn củng cố địa vị cho cái Ủy ban của cậu ấy!

"Tụi khốn! Rokossovsky chỉ chuyên tâm vào một việc, đó là đánh bại quân Prosen, là bạn cũ của cậu ấy, tôi có thể đảm bảo điều này!"

Tham mưu trưởng: "Bây giờ địch đã phản công, có cần kích hoạt phương án dự phòng không?"

"Tất nhiên rồi. Ra lệnh cho pháo binh Tập đoàn quân, bắn phá cao điểm 247. Không nã pháo trúng mũi nhọn tấn công của địch thì cũng phải nã pháo vào lực lượng tiếp ứng của chúng! Thông báo cho các đơn vị đang chặn giữa bến phà và quân địch, sư đoàn thiết giáp tinh nhuệ của địch đã phản công!"

Tham mưu trưởng lập tức cầm điện thoại lên.

————

Trung tá Sriffen nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu lên: "Chết tiệt, chắc là đang nã pháo vào cao điểm 247, so với năm ngoái, tốc độ phản ứng của quân Ant nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, chiến thuật nã pháo dọn sạch trận địa vừa mới mất này, rất giống phong

cách của Rokossovsky!"

Trong thời gian dưỡng thương, Trung tá Sriffen ngày nào cũng nghiên cứu cách tổng kết thói quen tác chiến cá nhân của các tướng lĩnh nổi tiếng của quân Ant, do Bộ Tổng tham mưu gửi xuống.

Rokossovsky rất thích làm như vậy, tuy rằng hắn nổi tiếng với việc tự mình chỉ huy xe tăng chiến đấu, nhưng sở trường thực sự của hắn là sử dụng hỏa lực pháo binh.

Vài giây sau khi nghe thấy tiếng rít chói tai, trong radio truyền đến tiếng la hét của đội hình phía sau: "Pháo kích! Pháo kích dữ dội! Ít nhất có một trăm khẩu pháo hạng nặng đang nã pháo vào chúng tôi! Pháo kích! A!"

Âm thanh chói tai cắt ngang lời nói.

Tham mưu trưởng Chiến đoàn hỏi trong radio: "Ngài... đội hình phía sau đã bị nã pháo trúng, chúng ta..."

Trung tá Sriffen: "Tiếp tục thực hiện mệnh lệnh! Chú ý kỷ luật thông tin liên lạc!"

Thông tin liên lạc bằng radio hiện tại vẫn chưa có các biện pháp mã hóa phức tạp và nhảy tần số, nên phải mặc định là kẻ địch cũng đang nghe, vì vậy trong radio tuyệt đối không được phép xuất hiện tên địa danh rõ ràng, kế hoạch tác chiến, mục tiêu tác chiến, cũng như phiên hiệu của quân ta, vân vân.

Kết thúc liên lạc, Trung tá Sriffen mím môi.

Quân Ant có lẽ đã giỏi chiến tranh hơn năm ngoái, nhưng quân Prosen còn mạnh hơn!

Lúc này, tiểu đoàn trinh sát báo cáo: "Hans đây Hans đây, phát hiện địch đã chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu tại điểm Beta, có xe tăng và pháo chống tăng, Bob đang trên đường đến."

Trung tá Sriffen: "Rất tốt!"

Hắn chuyển tần số, hét vào bộ đàm: "Tiến lên! Mấu chốt nằm ở tốc độ! Tấn công chúng trước khi chúng kịp phản ứng!"

(Hết chương)

Chương 159: Kết cục của pháo đài ven biển

Ngày 5 tháng 6 năm 915, Vương Trung nhận được điện thoại của Đại tướng Gorky từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, ngay từ sáng sớm.

Vương Trung: "Đừng gọi đến nhà tôi, lỡ đâu để lộ bí mật quân sự thì sao."

Đại tướng Gorky: "Vậy thì cậu mau đến Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố đi, tôi có thể gọi đến đó bất cứ lúc nào."

Nói xong, Đại tướng Gorky cúp máy.

Vương Trung đặt ống nghe xuống, nhìn tấm bản đồ trong phòng ngủ. Kể từ khi quân Prosen và Tập đoàn quân phía Tây lần lượt phát động tấn công, Vương Trung đã chuyển tấm bản đồ vào phòng ngủ, như vậy, vừa có thể ở bên cạnh người vợ chưa cưới bụng mang dạ chửa, vừa có thể nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ suy nghĩ.

Chiến tuyến trên bản đồ có vẻ như không có vấn đề gì lớn, thời gian cập nhật được viết bằng bút chì bên cạnh bản đồ là 11 giờ đêm qua, có lẽ là vừa mới cập nhật trước khi đi ngủ.

Lyudmila tò mò hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Tôi cũng không biết, nhưng chắc không phải là tiền tuyến nguy cấp, nếu vậy thì người gọi điện thoại đến sẽ không phải là Đại tướng Gorky, mà là Olga."

Lyudmila: "Vậy tại sao ông ấy lại gọi điện thoại đến sớm như vậy?"

Vương Trung: "Tôi đoán là chỗ đột phá của ông ấy đã bị quân Prosen bịt kín. Phải mất một khoảng thời gian dài như vậy mới bịt kín được, chứng tỏ quân ta đã chiến đấu rất tốt, tốt hơn nhiều so với đám bã đậu năm ngoái, vừa đánh là vỡ."

Lyudmila cười nói: "Anh lại nói đậu phụ nữa rồi, anh thích món ăn kiểu Seres này đến vậy sao?"

Vương Trung: "Bơ, ý tôi là, năm ngoái quân ta chiến đấu hệt như miếng bơ, hoặc pho mát cũng được."

Lyudmila cười vui vẻ: "Thôi được rồi, xem có thể mua được một ít đậu phụ đóng hộp từ Đồng minh không."

Vương Trung cười khổ, bởi vì hắn biết hiện tại Đồng minh không có đậu phụ đóng hộp, nói không chừng họ còn chẳng biết đậu phụ là cái gì.

Hắn hôn Lyudmila, người còn muốn nói gì đó, sau đó xoa xoa cái bụng của cô: "Anh đi đây."

Lyudmila giả vờ buồn bã nói: "Bây giờ anh chỉ biết xoa bụng em thôi, em đã không còn hấp dẫn trong mắt anh nữa rồi."

Vương Trung vội vàng sửa chữa, làm động tác sơn lại cho chiếc xe tăng: "Anh sai rồi, anh sai rồi, vẫn hấp dẫn, vẫn hấp dẫn!"

Lyudmila đẩy hắn một cái: "Đi đi, tiền tuyến đang chờ anh kìa."

Vương Trung gật đầu, vừa lúc đó thì Nelly cầm mũ quân đội và đôi giày da đã đánh bóng loáng đi vào.

————

Khi Vương Trung bước vào Bộ Tư lệnh Phòng thủ Thành phố, các Tham mưu đều rất ngạc nhiên: "Sao ngài không tham dự họp ở hội nghị ngự tiền?"

"Một tên Trung tướng như tôi tham gia những cuộc họp đó đều chỉ là ngồi cho đủ chỗ, làm Tham mưu giống các anh thôi, chẳng lẽ các anh thật sự cho rằng tôi có thể ảnh hưởng đến quyết định nào đó sao?" Vương Trung nói, "Thư ký Cơ yếu đi làm chưa? Gọi anh ta đến phòng trực tổng đài."

"Vâng, thưa Tướng quân." Tham mưu lập tức đi thực hiện mệnh lệnh.

Vương Trung đi thẳng vào văn phòng của mình, cởi mũ treo lên giá, sau đó cởi một cúc áo khoác - thời tiết đã bắt đầu nóng bức, cứ cài cúc áo kín mít như vậy thì chắc chắn sẽ ướt đẫm mồ hôi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái nóng này cũng chỉ cần cởi một cúc áo là có thể đối phó được, chẳng đáng là gì.

Vương Trung vừa mới ngồi xuống sau bàn làm việc, thì điện thoại reo lên, nhấc máy lên, đầu dây bên kia là giọng nói của Thư ký Cơ yếu: "Tôi đang ở phòng trực tổng đài đây."

Vương Trung: "Nối máy đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, Đại tướng Gorky đang đợi tôi."

Chốc lát sau, giọng nói của Đại tướng Gorky vang lên từ trong điện thoại: "Rokossovsky đấy à?"

Vương Trung: "Là tôi, có chuyện gì vậy?"

"Bọn địch đã tiêu diệt toàn bộ số quân chúng ta vượt sông sang bờ bên kia, tốc độ sụp đổ của quân ta vẫn nhanh hơn tưởng tượng. Tin tốt là lần này không phải là tháo chạy, ngoại trừ số quân bị đánh tan, thì không ít người trong số các đơn vị khác đã rút lui an toàn."

Vương Trung: "Ông đã hạ lệnh rút lui?"

"Ừ, đáng lẽ ra lính công binh đã nói với tôi là có thể bắc xong cầu ponton vào rạng sáng ngày 3 tháng 6, nhưng đến giờ vẫn chưa xong, vì vậy, tôi đã hạ lệnh rút quân vào lúc 4 giờ sáng nay, đồng thời sử dụng pháo binh cấp Tập đoàn quân yểm hộ cho đại bộ phận rút lui.

"Hiện tại vẫn chưa rút quân xong, nhưng quân Prosen đã dọc theo bờ đông tiến hành càn quét, ý đồ đánh đuổi hoàn toàn chúng ta khỏi khu vực bến phà."

Vương Trung: "Còn những đơn vị chưa kịp vượt sông, chắc hẳn là có không ít đơn vị chưa kịp vượt sông do cầu ponton chưa được bắc xong."

"Cậu đoán đúng rồi đấy, hiện tại, chúng tôi đang cố gắng giữ vững ít nhất một đầu cầu."

"Tôi đã nắm được tình hình chiến sự rồi, nhưng vẫn không hiểu tại sao ông lại gọi điện thoại cho tôi."

Đại tướng Gorky: "Có phải cậu đã đoán được kết quả ngay từ đầu rồi không?"

Vương Trung: "Tôi chỉ đưa ra suy luận dựa trên tình hình của quân ta và quân địch, nhưng chiến tranh là một thứ rất khó nói, không thực sự đánh một trận thì không thể biết được kết quả. Hơn nữa..."

Vương Trung bỗng nhiên trầm giọng, bởi vì hắn sắp phải nói ra một sự thật tàn khốc.

"Hơn nữa cái gì?" Đại tướng Gorky hỏi.

Vương Trung: "Chúng ta cần phải tôi luyện đội ngũ sĩ quan chỉ huy của mình thông qua những phương thức như thế này, phát hiện và khắc phục những thiếu sót. Quân đội Prosen cũng đâu phải ngay từ đầu đã mạnh như vậy, người ta đã duy trì được truyền thống quân sự lâu đời như vậy, còn chúng ta, chúng ta có truyền thống quân sự sao?"

Nói quân đội Ant có truyền thống quân sự, thì đúng là có, nhưng so với quân đội Prosen thì còn kém xa.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài: "Nghe nói phải dùng hy sinh để tôi luyện đội ngũ sĩ quan chỉ huy, thật sự là khiến người ta khó mà chấp nhận được."

Vương Trung: "Tôi rất mong chờ bản tổng kết kinh nghiệm của ông."

Đại tướng Gorky cười khổ nói: "Nếu là người khác nói câu này, tôi sẽ cho rằng người đó đang mỉa mai tôi, còn cậu, tôi nghi là cậu định mang tôi lên lớp học làm ví dụ điển hình cho việc “Làm thế nào để trở thành một vị tướng tồi” đấy!"

Vương Trung: "Đúng vậy, hơn nữa còn muốn ông tự mình lên giảng bài cho các học viên, tự mình mổ xẻ phân tích. Lúc ông lên bục, tôi còn muốn cho phát một đoạn nhạc thật hùng tráng, mạnh mẽ."

"Đồ khốn! Cậu được lắm. Thôi được rồi, đợi sau khi trận chiến bên này kết thúc, tôi sẽ về Yekaterinburg để viết bản tổng kết cho cậu!"
Vương Trung: "Đối với bến đò, nếu như phòng thủ thương vong quá lớn, có thể cân nhắc từ bỏ, hi sinh vô vị là không cần thiết."

Gorky: "Ý kiến của anh tôi đã nghe được, tôi sẽ suy xét, cam đoan. Nhưng bây giờ tôi phải thử canh giữ xem sao, có lẽ có thể tiêu hao một ít sinh lực của Prosen, giảm bớt áp lực bên Tân Hải.

"Nhưng mà, bên Tân Hải có thể... Không, có thể giảm bớt một chút áp lực vẫn tốt hơn."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy."

Hắn biết ý của Gorky, bên Tân Hải đã bắt đầu rút lui, nhưng con đường duy nhất lại nằm trong phạm vi pháo của địch, không còn cách nào khác chỉ có thể nương theo bóng đêm rút lui, công tước Myshkin cũng đang cố gắng phát động tiến công, thử đả thông con đường trên đất liền từ Borsk đến cứ điểm Tân Hải.

Nhưng vấn đề giống như Đại tướng Gorky gặp phải, hiện tại tố chất binh sĩ của Ant quá kém, đặc biệt là trình độ chỉ huy viên cấp cơ sở quá kém, dẫn đến tổ chức tiến công rối tinh rối mù.

Mà trình độ chỉ huy viên kém, một mặt là bởi vì nửa năm chiến tranh đã hi sinh quá nhiều chỉ huy viên có kinh nghiệm, một mặt khác là thanh lý phái tốc thắng cùng phái đầu hàng đã loại bỏ rất nhiều chỉ huy viên có kinh nghiệm.

Hiện tại bộ quân lệnh đều đang thảo luận khôi phục một bộ phận phái tốc thắng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng bị Belinsky ngăn lại.

Belinsky tin tưởng vững chắc lớp học cấp tốc nửa năm của Vương Trung, sau khi rèn luyện thực chiến, có thể đào tạo ra những sĩ quan độc lập tác chiến.

Hơn nữa, học viện quân sự Suvorov sắp có một nhóm học sinh mới tốt nghiệp, những người này trước tiên đến tiền tuyến đảm nhiệm chức phó để tích lũy kinh nghiệm, một năm sau có thể trưởng thành thành cán bộ cấp sư đoàn.

Cũng chính là trước khi bọn họ trưởng thành, quân đội Ant đã phải đổ rất nhiều máu.

Có vẻ như mười mấy vạn người của cứ điểm Tân Hải chính là đợt hi sinh đầu tiên.

Đại tướng Gorky đột nhiên nói: "Điều động Tập đoàn quân Cơ động số một của cậu đến đó, có thể giải cứu đội quân của cứ điểm Tân Hải ra không?"

Vương Trung: "Tôi không biết. Trước tiên bất luận bây giờ có thể đưa Tập đoàn quân Cơ động số một của tôi qua đó hay không, cho dù có vận chuyển qua, hậu cần cũng là một vấn đề, tôi cũng không biết có thể tạo ra chiến quả hay không.

"Ông biết lần đầu tiên tôi tiến công là đánh hoàn toàn thuận lợi. Tôi phải thực tế đánh một trận, mới biết được mình có thể tấn công được hay không."

Gorky: "Bây giờ tôi luôn cảm thấy, cậu nói như vậy là đang nể mặt tôi."

Vương Trung: "Nếu ông không muốn bị tôi cướp mất vòng nguyệt quế 'kẻ tấn công mạnh nhất', thì phải tự mình tổng kết kinh nghiệm cho tốt, Geer."

Ở đây Vương Trung cố ý dùng biệt danh của Gorky để gọi hắn.

Vị Đại tướng đáp lại: "Cậu cũng cẩn thận, đừng để tôi cướp mất danh hiệu 'Bức tường thép của đế quốc'! Hiện tại tôi cũng có một chút tâm đắc trong việc phòng thủ."

Vương Trung: "Đội trưởng đội cứu hỏa nói mình có một chút tâm đắc trong việc phòng thủ? Được rồi, không nói nữa, tháng bảy gặp."

————

Ngày 29 tháng 6 năm 915, vị quan tư lệnh Tập đoàn quân số 11 của Prosen - Erich von Schlieffen đã leo lên pháo đài Peter I Đại Đế - pháo đài quan trọng nhất của căn cứ.

Đứng trên đỉnh pháo đài, hắn nhìn xuống hố đạn khổng lồ do đạn pháo của Gustav để lại, lắc đầu nói: "Thật sự là sâu không thấy đáy, cứ như thể thông thẳng xuống địa ngục vậy."

Sư trưởng Sư đoàn 191 đi cùng hắn tham quan nói: "Chúng ta đang ở địa ngục, thưa tướng quân."

Sư đoàn bộ binh 191 đã chiến đấu thảm khốc đến mức chỉ còn lại một khung xương, nên lời hắn nói cũng có thể lý giải được.

Erich von Schlieffen vỗ vỗ vai vị sư trưởng, không nói thêm gì, mà chuyển hướng về phía khu vực thành phố của pháo đài.

Giống như căn cứ Liệt Nhật, Căn cứ Tân Hải cũng có một khu vực thành phố, bên trong có mười lăm vạn dân thường, phần lớn đều làm việc tại xưởng đóng tàu và các nhà máy thuộc pháo đài.

Giờ phút này, các cuộc chiến đấu trong thành phố vẫn đang diễn ra, có thể nghe thấy tiếng súng dữ dội.

Từ pháo đài Peter I Đại Đế nhìn xuống thành phố, chỉ thấy khắp nơi đều là cột khói đen ngòm, giống như toàn thành phố đang chìm trong biển lửa.

Schlieffen lấy ra một tấm bưu thiếp từ trong túi, nhìn khung cảnh thành phố Tân Hải yên bình trên đó: "Không biết phải mất bao lâu nữa, thành phố này mới có thể khôi phục lại vẻ đẹp như trên tấm bưu thiếp này."

Sư trưởng Sư đoàn 191 hiển nhiên là vì thương vong quá lớn, nên có chút nóng nảy, trực tiếp nói: "Lại thốt ra loại lời này từ chính miệng kẻ đã phá hủy thành phố, thật là đạo đức giả."

Schlieffen nhìn tấm bưu thiếp, gật đầu: "Đúng vậy."

Lúc này, tham mưu thông tin dẫn một người lính thông tin đeo radio đi tới: "Báo cáo tư lệnh, tiểu đoàn 222, trung đoàn 65 báo cáo đã chiếm được bộ chỉ huy của quân phòng thủ pháo đài Tân Hải."

Schlieffen: "Tốt, rất tốt."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân hỏi: "Chúng ta có nên vào thành nghỉ ngơi qua đêm không?"

Schlieffen lắc đầu: "Không, tìm một căn nhà nào đó gần pháo đài qua đêm là được, không cần bắt mắt. Lũ Ant bây giờ rất thích nhắm vào bộ chỉ huy của chúng ta mà oanh tạc."

"Mời đi lối này." Sĩ quan phụ tá của hắn lập tức làm động tác mời.

"Ồ? Đã tìm được rồi sao? Tốt, dẫn tôi đi xem."

Một lát sau, đoàn người đi tới một căn nhà gỗ nhỏ, nhưng có vẻ như chủ nhân của căn nhà đã không còn ở đây.

Nhìn cách bài trí, đây có lẽ là căn nhà của một gia đình người Tatar đã định cư ở đây qua nhiều thế hệ.

Schlieffen bước vào nhà, nhìn cách bài trí trong nhà với vẻ hài lòng: "Tốt, rất tốt, thiết lập bộ chỉ huy ở đây đi, mau chóng dựng ăng-ten lên, tôi nóng lòng muốn gửi tin chiến thắng cho bệ hạ rồi."

————

Ngày 2 tháng 7 năm 915, Schlieffen và các tham mưu của mình đang uống cà phê trong phòng, đột nhiên một tham mưu bước vào, nghiêm trang chào: "Thưa ngài thượng tướng, tôi xin phép được bật radio!"

Schlieffen nhướng mày: "Ồ? Bật đi."

Chiếc radio lập tức được bật lên, viên tham mưu thành thạo điều chỉnh tần số, rất nhanh sau đó, giọng nói của Hoàng đế Reinhardt đã vang lên từ chiếc radio.

"Hỡi các bạn, tôi vô cùng háo hức muốn thông báo cho mọi người một tin mừng, pháo đài Tân Hải - nơi đã cản bước tiến quân của chúng ta từ năm ngoái, đã bị quân đội của chúng ta hoàn toàn kiểm soát vào ngày hôm qua! Đế quốc Ant đã một lần nữa phải gánh chịu thất bại nặng nề, điều này đồng nghĩa với việc bọn chúng đã hoàn toàn đánh mất quyền kiểm soát Bạch Hải!

"Năm ngoái, nỗ lực buộc bọn chúng đầu hàng giống như Carolin đã thất bại, nhưng năm nay, chúng ta vẫn còn cơ hội để kết thúc chiến tranh! Ant đã là nỏ mạnh hết đà, bọn chúng đã mất đi năm triệu quân trong một năm qua! Bọn chúng sẽ sớm không còn binh lính để chiến đấu nữa!"

Bài phát biểu vẫn tiếp tục, nhưng các sĩ quan cấp cao của Tập đoàn quân 11 trong căn phòng đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

Bọn họ không còn lạc quan như trước nữa. Mặc dù năm ngoái, quân đội Prosen chủ yếu bị đánh bại trước Yekaterinburg bởi bùn lầy, giá rét và đường tiếp tế quá dài, mặc dù hiện tại quân đội Ant vẫn không có cách nào ngăn cản được cuộc tấn công của Prosen, nhưng...

Các sĩ quan đều cảm nhận được, trình độ và ý chí chiến đấu của quân đội Ant đã khác xa so với một năm trước.

Mọi người im lặng lắng nghe bài phát biểu của Hoàng đế, nhưng không phải vì lòng kính trọng đối với Hoàng đế.

Cuối cùng, khi Hoàng đế nói rằng người Ant hiện đang lâm vào cảnh khốn cùng, Schlieffen cầm chiếc hộp thiếc đang dùng làm gạt tàn trên bàn lên, xoay mặt trước của chiếc hộp về phía mình, nhìn dòng chữ "Spam" được viết bằng tiếng Anh trên đó.

Rõ ràng, việc người Ant đang phải chịu đựng nạn đói chỉ tồn tại trong tưởng tượng của Hoàng đế bệ hạ mà thôi.

Bài phát biểu kết thúc, Schlieffen phẩy tay: "Tiếp tục kế hoạch của chúng ta, chiếm được pháo đài không phải là điểm dừng, hiện tại có khoảng chín vạn tên địch bị chúng ta dồn ép vào một khu vực nhỏ ven biển, bọn chúng vẫn đang ngoan cố chống cự..."

Thư ký riêng bước vào, tay cầm một lá điện: "Báo cáo, thưa tướng quân, điện khẩn của Hoàng đế bệ hạ."

"Đọc lên."

"Tướng quân Erich von Schlieffen đáng kính, chiến thắng của ngài, không nghi ngờ gì nữa, đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp cho cuộc tấn công của chúng ta trong năm 915, và giờ đây, việc quân đội của chúng ta càn quét toàn bộ miền Nam Ant đã nằm trong tầm tay. Với những thành tích xuất sắc của ngài trong thời gian qua, ta quyết định thăng chức cho ngài lên Thống chế Lục quân! Hoàng đế Reinhardt von Hohenzollern."

Schlieffen cau mày: "Thăng liền hai cấp, đây là muốn chia rẽ tôi với các tướng lĩnh khác đây mà."

Hắn lắc đầu lia lịa, nhưng không giấu nổi ý cười trên khóe miệng.

Tham mưu trưởng đề nghị: "Nhân ngày vui trọng đại, tối nay chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, mời tất cả các sĩ quan và những người được tặng thưởng huân chương đang có mặt trong thành phố tham dự."

Schlieffen gật đầu: "Được! À mà không cần phải đợi đến tối, bây giờ chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng! Mang rượu đến đây!"

Cứ như vậy, pháo đài Tân Hải sau một năm chiến đấu ác liệt, rốt cuộc đã rơi vào tay giặc.

Cũng cần phải nói thêm, bữa tiệc tối hôm đó đã phải kết thúc giữa chừng, bởi vì 12 chiếc máy bay ném bom Bo-2 đã lợi dụng đêm tối để oanh tạc thành phố, mục tiêu của chúng là nơi duy nhất trong thành phố không bị kiểm soát ánh sáng, tổng cộng đã có 5 sĩ quan cấp úy thiệt mạng.

(Hết chương)

Chương 160: "Lại có một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!" (Bạch Ngân thêm 3/10)

Ngày 4 tháng 7, Kehlsteinhaus, cuộc họp ngự tiền của Đế quốc Prosen.

William Keitel đang báo cáo với Reinhardt: "Cuộc tổng điều tra một năm sau khi khai chiến đã kết thúc. Quân đội của chúng ta đã thiệt hại 980.000 quân không thể bù đắp, trong đó có 100.000 quân bị tiêu diệt bởi Rokossovsky trong trận vây hãm Kalanskaya."

Reinhardt chửi rủa: "Mẹ kiếp, lại có một phần mười tổn thất là do hắn gây ra!"

William Keitel liếc nhìn von Bryan: "Thưa bệ hạ, thiệt hại mà Rokossovsky gây ra không chỉ có vậy, hắn ta còn giết hại rất nhiều binh lính của chúng ta ở Olaci và Shostka. Loktev rõ ràng vẫn còn là lính mới, nhưng tỉ lệ trao đổi thương vong với quân đội của chúng ta cũng đã gần như là một đổi một rồi."

von Bryan tiếp lời: "Gần đây, tại pháo đài Tân Hải mà chúng ta vừa mới chiếm được, quân phòng thủ cũng đã sử dụng chiến thuật của Rokossovsky, gây ra thương vong rất lớn cho quân ta."

Reinhardt nhìn về phía Công tước Redvez, người đứng đầu Rabverd: "Clag của các ngươi không phải rất lợi hại sao? Không phải có thể liên lạc với tàn dư của phái Sùng Thánh của Ant sao? Bảo bọn chúng trừ khử Rokossovsky đi!"

Công tước Redvez lộ vẻ khó xử: "Chúng tôi và phái Sùng Thánh chỉ là quan hệ hợp tác, đương nhiên, tôi có thể yêu cầu bọn họ thử xử lý Rokossovsky, bởi vì hiện giờ phái thế tục dựa vào hắn ta mà tăng cường đáng kể quyền kiểm soát đối với quân đội Ant, phái Sùng Thánh chắc chắn không muốn nhìn thấy điều này.

"Nhưng mà… tôi không thể đảm bảo bọn họ sẽ đồng ý, càng không thể đảm bảo sẽ thành công."

Reinhardt: "Nhưng các ngươi phải hành động, hành động! Hiểu chưa?"

William Keitel: "Ám sát một vị tướng nổi tiếng của đối phương, thay vì đánh bại hắn ta trên chiến trường, sẽ khiến người khác coi thường chúng ta."

Reinhardt tức giận nói: "Vậy thì để mặc cho hắn ta tiếp tục giết hại người dân Prosen sao? Không, ta sẽ không thỏa mãn yêu cầu được đối đầu đường đường chính chính với hắn ta của các ngươi, nếu Rabverd không giải quyết được hắn ta, vậy thì điều không quân đi!"

Đại Công tước Meyer giật mình: "Tôi? Thưa bệ hạ, bây giờ các sân bay của chúng ta đã cách xa thủ đô của bọn chúng, muốn oanh tạc thủ đô là vô cùng khó khăn."

Reinhardt: "Hắn ta vẫn sẽ phải ra tiền tuyến, đến lúc đó, hãy ném bom giết chết hắn ta! Keitel, ngươi tiếp tục báo cáo đi."

William Keitel gật đầu: "Vâng, tổng số xe tăng bị thiệt hại không thể bù đắp của chúng ta trong một năm qua đã lên tới con số 2.179 chiếc, tin tốt là trong số đó, số 1 và số 2 chiếm phần lớn, tin xấu là cho đến nay, những tổn thất này vẫn chưa được bổ sung.

"Kể từ khi khai chiến đến nay, chúng ta đã cung cấp tổng cộng 1.000 chiếc xe tăng cho tiền tuyến, tổng số xe tăng ở tiền tuyến so với năm ngoái đã giảm đi rất nhiều."

Nói đến đây, William Keitel nhìn về phía Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp - Đại tướng Guderian, Guderian lên tiếng: "Không thể tính như vậy, những chiếc xe tăng mà chúng ta cung cấp cho tiền tuyến đều là số 3 và số 4, hơn nữa đều là phiên bản số 3 và số 4 đã được cải tiến dựa trên kinh nghiệm chiến đấu ở tiền tuyến.

"Chất lượng của những chiếc xe tăng này cao hơn nhiều so với số 1 và số 2. Ngoài ra, mặc dù số lượng xe tăng được bổ sung cho tiền tuyến ít hơn, nhưng chúng ta đã thành lập thêm nhiều sư đoàn thiết giáp mới, những trận chiến sau này có thể dựa vào các sư đoàn thiết giáp này. Hơn nữa, chúng ta sắp có loại xe tăng mới được đưa ra tiền tuyến.

"Xe chở pháo 88mm vừa được đặt số hiệu là xe tăng số 6, mẫu thử nghiệm đã được đưa ra tiền tuyến và hoàn toàn có thể tham gia vào Chiến dịch Xanh lam."

Chiến dịch Xanh lam, là kế hoạch tác chiến do Bộ Tư lệnh tối cao Prosen vạch ra nhằm càn quét miền Nam Ant và chiếm giữ các mỏ dầu ở Kuban.

Reinhardt có vẻ rất tin tưởng vào xe tăng số 6, hỏi: "Những chiếc xe tăng hạng nặng đột phá này sẽ được tăng cường cho đơn vị nào?"

Đại tướng Guderian: "Sẽ được biên chế thành các tiểu đoàn xe tăng hạng nặng độc lập, tăng cường cho Sư đoàn Thiết giáp Seeckt thuộc Quân đoàn kỵ sĩ Asgard."

Nghe vậy, các tướng lĩnh lục quân có mặt đều hơi nhíu mày, bởi vì Quân đoàn kỵ sĩ Asgard không được tính là lực lượng lục quân, mà là cận vệ của Hoàng đế, việc trang bị tốt nhất lại được ưu tiên cho Quân đoàn kỵ sĩ Asgard khiến các tướng lĩnh lo ngại rằng liệu trong tương lai, lục quân có nhận được đủ trang bị mới hay không.

Nhưng không ai ngu ngốc đến mức nói ra điều này.

Reinhardt khoanh tay trước ngực: "Tốt lắm, Sư đoàn Seeckt là một sư đoàn thiện chiến. Bọn họ sẽ dùng sức mạnh áp đảo để chọc thủng phòng tuyến sông Sukhaya Verevka, mở đường cho giai đoạn tấn công tiếp theo. Keitel, tiếp tục báo cáo đi."

William Keitel tiếp tục đọc báo cáo: "Tổng số pháo tự hành bị thiệt hại của quân ta kể từ khi bắt đầu chiến tranh..."

"Chờ một chút." Reinhardt cắt ngang, "Trong số xe tăng bị thiệt hại, có bao nhiêu chiếc là do quân của Rokossovsky phá hủy?"

William Keitel ấp úng: "Cái này... chúng tôi không thống kê, nhưng nếu tính số lượng xe tăng bị thiệt hại của chúng ta trong vòng vây Kalanskaya, thì có lẽ vào khoảng 200 chiếc."

"Lại là một phần mười!" Reinhardt đập mạnh tay xuống bàn, "Tên Rokossovsky này thật đáng ghét!"

William Keitel: "Tôi có thể tiếp tục báo cáo chưa ạ?"

"Ngươi cứ nói tiếp đi."

Sau đó, Tham mưu trưởng Keitel báo cáo chi tiết về thiệt hại của các trang thiết bị kỹ thuật khác của lục quân, cuối cùng kết luận: "Kể từ khi bắt đầu Chiến dịch Ant, thiệt hại về lực lượng thiết giáp và trang thiết bị kỹ thuật của quân đội chúng ta thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin. Ngay cả khi tính trung bình thiệt hại mỗi ngày, thì cũng thấp hơn nhiều so với Chiến dịch Carolin.

"Trong hai tháng khốc liệt nhất của Chiến dịch Ant, trung bình mỗi ngày chúng ta chỉ mất 15 xe tăng, trong khi Chiến dịch Carolin kéo dài tổng cộng 42 ngày, trung bình mỗi ngày mất 26 xe tăng."

"Đúng, đúng." Reinhardt gật đầu lia lịa, "Lực lượng thiết giáp của Ant đông gấp 10 lần Carolin, lên tới 20.000 xe tăng! Ant quả là một dân tộc kém cỏi, với ưu thế về số lượng lớn như vậy, mà cũng chỉ gây ra cho chúng ta thiệt hại ít ỏi như vậy."

Đại tướng Guderian xen vào: "Chất lượng binh lính của bọn chúng thực sự rất kém, lại thiếu sự phối hợp, chỉ có lòng dũng cảm là đáng khen ngợi. Tuy nhiên, lòng dũng cảm cũng chỉ là biểu hiện đặc biệt của một số ít binh sĩ, phần lớn quân đội Ant sẽ tan vỡ khi thương vong lên tới 10%."

Reinhardt với vẻ mặt hài lòng: "Thưa các quý ông, mặc dù chúng ta đã phải chịu tổn thất 980.000 quân, nhưng chúng ta đã gây ra cho quân Ant thiệt hại gấp bốn, thậm chí là gấp năm lần con số đó, chúng ta đã tiêu diệt được 20.000 xe tăng của bọn chúng chỉ trong vòng 100 ngày. Thời khắc đánh bại hoàn toàn Đế quốc Ant sắp đến rồi.

"Keitel!"

William Keitel ra hiệu, viên phụ tá của ông và một sĩ quan tham mưu tác chiến mang đến một tấm bản đồ, trải rộng trên bảng đen đã được chuẩn bị từ trước.

William Keitel: "Giai đoạn 1 của Chiến dịch Xanh lam, chúng ta sẽ huy động Tập đoàn quân số 5, số 10 và số 15, tiến công về phía đông, quét sạch quân Ant trên hai bờ sông Sukhaya Verevka.

"Giai đoạn này, chúng tôi gọi là Trận chiến khúc quanh sông Sukhaya Verevka, do yếu tố địa hình, chúng ta khó có thể bao vây tiêu diệt quân địch.

"Tuy nhiên, sang giai đoạn 2, khi không còn phải lo lắng về sườn, chúng ta sẽ thực hiện một cuộc tấn công gọng kìm nhằm vào quân Ant trên đồng bằng phía nam sông Sukhaya Verevka.

"Bọn chúng vừa mới rút lui khỏi pháo đài Tân Hải, một lượng lớn sinh lực tập trung trong khu vực rộng khoảng 100.000 km2 gần Borsk, chúng ta sẽ thực hiện một cuộc vây hãm tương tự như trận vây hãm Agasukov, tiêu diệt khoảng 600.000 quân Ant trong một trận chiến!

"Giai đoạn 3 của kế hoạch, trong thời gian lực lượng địch bị suy yếu, hãy nhanh chóng tiến về phía tây nam, mục tiêu là chiếm Kuban, thậm chí là Abadan ở xa hơn nữa, từ đó thiết lập một căn cứ không quân vững chắc trên bờ biển Nội Hải!"

William Keitel nói xong, Đại Công tước Meyer liền nói: "Một khi kiểm soát được Abadan, không quân sẽ xuất kích với quy mô lớn, cắt đứt tuyến đường tiếp tế trên biển Nội Hải - à mà, điểm cuối của tuyến đường này vốn dĩ là Abadan, nhưng cho dù Ant có chuyển điểm cuối của tuyến đường này lên phía bắc, thì không quân cũng có đủ khả năng để cắt đứt nó."

Thống chế von Bryan bất chợt nói: "Năm ngoái, ông cũng đã nói như vậy về Liên hiệp Vương quốc, rằng không quân có thể khiến Liên hiệp Vương quốc đầu hàng."

Đại Công tước Meyer nhăn mặt.

Reinhardt ngắt lời hai người: "Dù sao đi nữa, một khi chúng ta chiếm được Abadan, Ant sẽ bị giáng một đòn nặng nề. Kế hoạch lần này so với kế hoạch tấn công Yekaterinburg có một điểm sáng hơn hẳn, đó là phần lớn khu vực tác chiến nằm trong khu vực công nghiệp phát triển của Ant, việc tiếp tế cho quân đội của chúng ta sẽ không còn khó khăn như năm ngoái."

"Thời gian phát động tấn công giai đoạn 1 là ngày 9 tháng 7! Do Thống chế Ewald von Kleist, Tư lệnh Cụm tập đoàn quân phía Nam, chỉ huy!"

————

4 giờ 30 phút sáng ngày 9 tháng 7, tại sở chỉ huy của Phương diện quân Sukhaya Verevka vừa được thành lập của quân đội Ant, Đại tướng Andrei bị đánh thức bởi tiếng pháo.

Hắn lập tức nhấc điện thoại: "Nối máy cho tôi đến sở chỉ huy. Sở chỉ huy nghe rõ trả lời! Bị pháo kích ở đâu vậy?"

Tham mưu trưởng Phương diện quân trực điện thoại ở sở chỉ huy trả lời: "Báo cáo, là tiền tuyến, quân địch đang pháo kích chuẩn bị."

Đại tướng Andrei nói: "Làm theo cách của Rokossovsky, pháo binh Phương diện quân lập tức bắn pháo phản chuẩn bị, pháo kích vào các khu vực tập kết quân có thể có của địch."

"Rõ!" Tham mưu trưởng đáp, "Còn chỉ thị gì nữa không, thưa Đại tướng Andrei Ivanovich?"

Đại tướng Andrei: "Không còn nữa, tôi sẽ đến sở chỉ huy ngay bây giờ, nói với các sư đoàn, hãy kiên định giữ vững, chúng ta sẽ có cách!"

"Rõ!"

————

5 giờ sáng, quân Prosen xuất phát tấn công.

Thượng tá Busse, chỉ huy của đợt tấn công đầu tiên, nhìn màn pháo dội xuống phía trước khu vực tập kết - theo nghĩa đen là phía trước - cười lớn: "Lũ Ant đã học được một chút từ gã tướng Bạch vệ đó, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi!"

Do có tính tổ chức cao hơn và binh lính có tố chất tốt hơn, quân Prosen có thể đặt điểm xuất phát tấn công ở vị trí xa hơn so với bình thường, nhưng vẫn có thể duy trì được đội hình tương đối chỉnh tề trong quá trình tấn công.

Lúc này, Thượng tá Busse nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía sau, vội vàng quay đầu lại, thì nhìn thấy một số chiếc xe tăng hình hộp vuông vức, với bánh xích cực rộng, đang tiến đến.

Những chiếc xe tăng này đều được trang bị pháo chính to và dài khiến người ta phải khiếp sợ, hầu hết binh lính Prosen đều có thể nhận ra ngay đó là pháo 88mm!

Rất nhiều binh lính reo hò: "Xe tăng mới!"

"Trông thật tuyệt vời!"

Thượng tá Busse lại cau mày, ông ta nhảy khỏi xe tăng chỉ huy của mình, tiến đến trước một chiếc xe tăng hạng nặng bánh rộng, chặn cả đoàn xe tăng lại, ngẩng đầu lên nói: "Tôi là Thượng tá Busse, chỉ huy cụm tác chiến. Các anh là ai? Tôi nghe nói là sẽ được tăng cường một đại đội, tại sao chỉ có bốn chiếc? Chẳng lẽ một đại đội của các anh chỉ có bốn chiếc xe tăng thôi sao? Đây chỉ là một trung đội!"

Xe trưởng của chiếc xe tăng kiểu mới cười khổ: "Chúng tôi cũng không muốn thế này, nhưng mà từ nhà ga đến đây, đã có 8 chiếc xe tăng bị hỏng. Độ tin cậy của loại xe tăng này thật đáng lo ngại, nhưng ngài yên tâm, bốn chiếc còn lại sẽ cho lũ Ant một bài học, cứ chờ xem!"

(Hết chương)